

॥ अथ हरिवल्लभकी रास लिख्यते ॥

॥ हुदा ॥ प्रथम वगीधन जगधर्णी, प्रथम श्रवण पण एह ॥
 प्रथम तीर्थकर जग जयो, प्रथम गुरु पमणेह ॥ १ ॥ विश्वस्थिति
 कारक प्रथम, कारक विश्व जयोत ॥ धारक अतिशय आदि जि
 न, सारक भवनिधि पोत ॥ २ ॥ लघुवप इछा इक्षुनी, पारण
 दिन पण तेह ॥ ३ ॥ इष्ट जेहने सदा, नाभिनंदन प्रणमेह ॥ ४ ॥
 सिद्धवधूना संगमें, अटक छवयो दिन रात ॥ ५ ॥ तस पदपंक
 ज नमुं, नित्य उठा परभात ॥ ६ ॥ हंभासन जे सरसती, वरम
 नि वचन बिलास ॥ कविजन केरा हृदयमें, करती बुद्धि प्रकाश
 ॥ ७ ॥ ते हुं प्रणनुं भारती, धारनि जद अंवार ॥ मुझ मन मंदिरमें
 बसी, करवा मुझ उपगार ॥ ८ ॥ माता मुझ सहोदो करी, देजे व
 चन रसाल ॥ इंगरंगीली जनमभा, मांभने यह उजमाल ॥
 ॥ ९ ॥ जे हुं चाहं चित्तमें, ते तूं करजे पात ॥ वचननी रचना
 रम दियो, बधि तुझ आनगत ॥ १० ॥ गुरु ज्ञाता माता पिता, गुरु
 रूपी अधिक न कोय ॥ देवधर्म गुरु ओश्रमया, बलिहारी गुरु सो
 य ॥ ११ ॥ ते गुरु चरण नदी करी, भविष्यने हितकार ॥ राम
 रजं हरिवल्लभ तपो, पुण्य उपर अधिकार ॥ १२ ॥ पुण्यें वंछित
 पापोंमें, पुण्यें लहि नव नीच ॥ पुण्यें महिला मंत्रमें, पुण्यें शुद्ध
 सद्गुह ॥ १३ ॥ जीवदया पानी जिनें, निष उपराज्यें पुण्य ॥
 मुर नर तम सानिध करे, माने ते दिन धन्य ॥ १४ ॥ जीव
 दयायकी पापियों, हरिवल्लभ मच्छी राय ॥ तास मयंय सुगतां
 धर्मा, मयंवा पातक आय ॥ १५ ॥ रास सरन मुगमां थकां

जे को करशे बात ॥ तेहने तस बल्लभ तणा, सम देउं छंड सात ॥ १४ ॥ जिम मृग नाद लिणो रहे, निसुणे यह एकरंग ॥ तिम सुणजो भवियण तुमै, आणी चित्त अभंग ॥ १५ ॥

॥ बाल १ लां ॥ रसीयानी देगी ॥ लस जोजननो रे जंबुद्वीप ए कसो, शाश्वत वर्तुलाकार ॥ सोभागी ॥ तेहमें क्षेत्र ए नंद सोहामणुं, कुलगिरि सात कदा सार ॥ सो० ॥ १ ॥ भाव घरीने रे भवि तुमै सांभलो ॥ रसिया देई रे कान ॥ सो० ॥ सुणतां रंग रस रूपजे, मुखमें राख्यां जिम पान ॥ सो० ॥ भा० ॥ २ ॥ क्षेत्र तिनमें करमी बसे निहां, अमि मशि कृपी रोजगार ॥ सो० ॥ आजीविकार्ये जीव जीवाढवा, आख्या ए तीन व्यापार ॥ सो० ॥ भा० ॥ ३ ॥ धीजां क्षेत्र जे जगलां धर्मनां, भारुयां अ करमि उदार ॥ सो० ॥ तिहां को व्यापार तीनमें नवि छडे, छे कटुसना आहार ॥ सो० ॥ भा० ॥ ४ ॥ तेहमें पटपुगलादिक क्षेत्र जे, भरत ने ऐरवत विदेह ॥ सो० ॥ ए नव क्षेत्र जंबुद्वीपमां, शोभित गोमे छे एह ॥ सो० ॥ भा० ॥ ५ ॥ ए नव क्षेत्र सात छे कुलगिरि, तेहनो अतिहा विस्तार ॥ सो० ॥ क्षेत्र समास में गुरुमुख सांभली, धारयो तास विचार ॥ सो० ॥ भा० ॥ ६ ॥ पण इहां हग्विल मच्छी रायनुं, चरित्र मणो चित्त लाय ॥ सो० ॥ लोक उखाणो जगमां इम कहे, जे परणे ते गवाय ॥ सो० ॥ भा० ॥ ७ ॥ द्विरे इहां जंबुद्वीपें अति भलुं, भरत क्षेत्र कहाय ॥ सो० ॥ पांचशें छव्वांस जोजन पटफला, धनुषाकारें सोहाय ॥ सो० ॥ भा० ॥ ८ ॥ सहस वरीश ते जन पद तेहमां, तेहना स्वत खंड होय ॥ सो० ॥ तिण रिचगे पदया बंताडयो रजतनो, नोत्रण पचासनो जाय ॥ सो० ॥ भा० ॥ ९ ॥ पटखडमें खंड १५ तिन तेंजे करघो, द्वाधण उत्तर श्रेण ॥ सो० ॥ सोल सो ६ सहस ए जनपदमें रहै. बसती अनार्यनी तेण ॥ सो० ॥

॥ भा० ॥ १० ॥ साक्ष पचवीश आर्य अति यत्ना, केंकै अर्थ
ममेत ॥ सो० ॥ श्रीजिनवर्मनो वाम तिहां लहे, महम बत्तांग
एध्य एत ॥ सो० ॥ ११ ॥ भा० ॥ ते माटे इहां आरय देशमां,
कनकपुरी अभिधान ॥ सो० ॥ साव सोनामय सुंदर शोभती,
भस्मपुरी उपमान ॥ सो० ॥ १२ ॥ भा० ॥ नलिनीगुल्म विभा
न तणी परे, एकविश्र भूषि भावास ॥ सो० ॥ स्तन जटितमे गो
ख विराजता, करता नेज मकाश्र ॥ सो० ॥ १३ ॥ भा० ॥ कुंती आव
ण परे हटभेणि राजती, छाजती विजयना पंक्ति ॥ सो० ॥ देश देशांतर
विजज करे बहु, वरसे वस्तु धारा शक्ति ॥ सो० ॥ १४ ॥ भा० ॥
धनवंत धनद भंडारी सारिखा, वसे तिहां नगरीमां लोक ॥
सो० ॥ पंच विषयना रसमे दीक्षा रहे, भोगी चानुर लोक ॥
॥ सो० ॥ १५ ॥ भा० ॥ पट दरसनना पोषक जन बहु, पाले
निज निज धर्म ॥ सो० ॥ पर पर शत्रुकार करे यणा, लंढवा
गिव मुक्त हर्म ॥ सो० ॥ १६ ॥ भा० ॥ जिनशासनना देउळ
दीपतां, वजीश यदा ग्रामाद ॥ सो० ॥ चोराणी मंडव अनि चो
पणे, करता स्वरागुं पाद ॥ सो० ॥ १७ ॥ भा० ॥ दंडधरा अ
तिरने फरहरे, नाचे माचे मनरंग ॥ सो० ॥ धन्य दिवस मज
जिन दिर हूं चढी, पावन करवा मुक्त भंग ॥ सो० ॥ १८ ॥ भा० ॥
श्रीजिन केरी भगति करे सदा, मखिक जीव अपार ॥ सो० ॥
तीर्थदार पद ते उपराजता, रावणी परे मार ॥ सो० ॥ १९ ॥
॥ भा० ॥ वरण अक्षर वंस निण नगरीये, ताजिये सुर अर
नाग ॥ सो० ॥ गद मद मंदिर पोनि शोभा यणी, धूमणी उर
हार ॥ पाठांतर ॥ नगर कनकपुरनामे शोभतुं, स्वर्गपुरी अनु
हार ॥ सो० ॥ २० ॥ भा० ॥ नंदनवन मय परिमल वाटिका,
चिहुंदिशि नगरीनी वाम ॥ सो० ॥ बापी कृप मनेवर जन्म भरघां,
खट्कल पले मुक्ताम ॥ सो० ॥ २१ ॥ भा० ॥ काल दुकाट ने

कोनवि भोलिखे, अहोनिष्ठ मुखनी छे वान ॥ सो० ॥ ईनि
 छपद्रव सुपने नवि जाणे, पुहवीये मगडीए रुवान ॥ सो० ॥ २२ ॥
 ॥ भा० ॥ कनकपुरीना प गुण सांभली, लाजी लंका तिवार
 ॥ सो० ॥ जलनिभिमां जइ बूढी बापडो, जाणे सकल संमार
 ॥ सो० ॥ २३ ॥ भा० ॥ स्वर्गपुरी पण नममां जइ रही, नि
 मुणी तेहना अवाज ॥ सो० ॥ एह नगरी कनकपुरी तणी-
 दिन दिन चढती छे लाज ॥ सो० ॥ २४ ॥ भा० ॥ कनकपुरी
 नां मे वयण बखानतां, पभणी पहेली ए ढाल ॥ सो० ॥
 विविजय कहै भविष्य सांभलो, आगल वान रसाल ॥
 ॥ सो० ॥ २५ ॥ भा० ॥

॥ दुहा ॥ तिण नगरीये राजरी, वसंतसेन भूपाल ॥ न्यापि
 निपुण वसुदेव ज्युं, करुणावंत कृपाल ॥ १ ॥ वाक्य बछल ह
 रिन्द जिम्हो, भुजबलि भीमममान ॥ अरियण सघला बड
 कर्मा, उताण्यां तम मान ॥ २ ॥ परजाने पाले सदा, कोरे
 हथेली छांद ॥ दाण जगत दिंमे नही, करदंड बंधन क्याइ
 ॥ ३ ॥ कट्ठंड मृनि देखल गिरे, बंजन स्त्रीधिरकेस ॥ वसंत
 सेन नृप इणि परे, पाले गज्य विशेष ॥ ४ ॥ तम पटराणी पद
 पिनी, रूपे रम ममान ॥ गील सुरंगी शुभमती, वसंतसेना अ
 भिमान ॥ ५ ॥ मायकी मधुकरनी परे, जीतही तिम जल यान
 ॥ तिम नृराणी एकमना, रंगे रहे लय लीन ॥ ६ ॥ दोष्टुंठक
 मृनी परे, पनविषय मुख भोग ॥ नृराणी मिलमे सदा, पूर्व
 पुण्य मयोग ॥ ७ ॥

॥ हाव ॥ जी ॥ रहो रहो रहो रहो वालडा ॥ ए देजी ॥ विजये
 भोग ते राजरी. वसंतसेना साय लाल रे ॥ जन्न सफल देख
 मने, जाणे पायो भाय लावडे ॥ १ ॥ सुगुण मनेहा सांभलो

आगल बात रसाल ॥ ला० ॥ जावदया पाली जिणे, ते लखो मंगल माल ॥ ला० ॥ २ ॥ सु० ॥ राज ऋद्धि रमणी घणी, पूव पुण्यपमाय ॥ ला० ॥ मुरपतिनी परे राजवी, पुढचीये ते गवराय ॥ ला० ॥ ३ ॥ सु० ॥ पण तस पुत्र ते को नही, तें चिंतातुर होय ॥ ला० ॥ याय उपाय करे घणा, देकी न लागे कोय ॥ ला० ॥ ४ ॥ सु० ॥ देव दाणव लख जो मिले, तो पण तिणची न पाय ॥ ला० ॥ कर्म आगल चाले नही, जो करे लक्ष उपाय ॥ ला० ॥ ५ ॥ सु० ॥ माहादेव महोले महीतले, लोक माहे परसिद्ध ॥ ला० ॥ पार्वती सरखी नारीने, करेन पुत्र न दीव ॥ ला० ॥ ६ ॥ सु० ॥ तो बीजानुं शुंगनुं, ए सवि कर्म नां काय ॥ ला० ॥ कर्म सावार्ड जो हवे, मनबंधित फले ताम ॥ ला० ॥ ७ ॥ सु० ॥ एकने शुभ कर्म करी, पुत्र तणे घरे पुत्र ॥ ला० ॥ नाम करे चिहुं खंडमां, राखे घरनां मुत्र ॥ ला० ॥ ८ ॥ सु० ॥ एकने पुत्र विना सही, भूनां तस आगार ॥ ला० ॥ येन मंदिर सम जाणीये, पुत्र विना घरबार ॥ ला० ॥ ९ ॥ सु० ॥ पुत्र विना गति को नही, पुत्र विना नही स्वर्ग ॥ ला० ॥ लौकिक मठना शाखने, भाषे ऋषिजन वर्ग ॥ ला० ॥ १० ॥ सु० ॥

उक्तंच ॥ गाथा ॥ गेहं तंभि मत्ताने, जच्छ न टीसंति भूलि घुसरछाया ॥ दवं पदंत रदंत, दी तिनि दिभान दीसंति ॥ १ ॥ ॥ श्लोक ॥ अश्वस्य गतिर्नास्ति, स्वर्गो नैव च नैव च ॥ तस्मात्पुत्रमुखं दृष्ट्वा, पश्चात् कर्म मनाचेरत् ॥

॥ दाल उपरली ॥ अहोनिष्ठ दय विनां करे, वसंतमेन भूतात् ॥ ला० ॥ तिन अवसर पक्ष व्योतिपी, आर्षी निरूपो तदज्ञा ॥ ला० ॥ ११ ॥ सु० ॥ आगम नीगक्री करे, शास्त्र ठणे अनुमार ॥ ला० ॥ एरवो पंडित देखीने, नरपति हरम्यो अपार ॥ ला० ॥ १२ ॥ सु० ॥ उटीने मगीवर करे, पाव घरी मनपांदि ॥ ला० ॥

मुद्रा सहित फल फूलगुं, पुस्तक पूजे उछाहि ॥ ला० ॥ १३ ॥ सु० ॥
 बेकर जोड़ी चीनवे, कीजें करुणा कृपाल ॥ ला० ॥ १४ ॥ सु० ॥
 लूबो मम माहरे, दोशे बाल गोपाल ॥ ला० ॥ १५ ॥ सु० ॥
 तब पंडित नरु जोड़न, बेला साबो सार ॥ ला० ॥ १६ ॥ सु० ॥
 लगनबलें कहे रायने, सांभलजो सुविचार ॥ ला० ॥ १७ ॥ सु० ॥
 तुझ करम नही, दुख भारी भोग ॥ ला० ॥ १८ ॥ सु० ॥
 सही, पूव दुष्य संजोग ॥ ला० ॥ १९ ॥ सु० ॥
 रूपें रंभास रिखी, नंदिनी तोहांगे तुझ ॥ ला० ॥ २० ॥ सु० ॥
 गट होइ ते गुप्त ॥ ला० ॥ २१ ॥ सु० ॥
 एम कहीने विम ते गयो लेइ बंछित दान ॥ ला० ॥ २२ ॥ सु० ॥
 नृप मनमें हरख्यो घणुं, जिमरसि कज इकतान ॥ ला० ॥ २३ ॥ सु० ॥
 विम बचन ते योगषी राणी गर्भ धरेय ॥ ला० ॥ २४ ॥ सु० ॥
 वमंत कहु फल फूलगुं, शोभित पना लहेय ॥ ला० ॥ २५ ॥ सु० ॥
 जानी तब नृपने कहे, पना तपो अधिकार ॥ ला० ॥ २६ ॥ सु० ॥
 सांभली नृप हरख्यो घणुं, श्रीकरतार ॥ ला० ॥ २७ ॥ सु० ॥
 हरखित थइ रागी बिधे, ते गर्भजनन ॥ ला० ॥ २८ ॥ सु० ॥
 अनुक्रमें मारा पूग यई, जन्मी पुत्री ॥ ला० ॥ २९ ॥ सु० ॥
 हुवां हस्त वधामणां, घर घर गलमाउ ॥ ला० ॥ ३० ॥ सु० ॥
 लब्धविजय रंगें करी, पमणी बीजी डाल ॥ ला० ॥ ३१ ॥ सु० ॥

॥ दुहा ॥ नन्मोछव अति हं करे. वमंतमेन भूपाल ॥ माथी माणक मोती घना, वरसे ज्यु वरसाल ॥ १ ॥
 कुंज केसर छा टणां, दीज करेह विनाल ॥ सोहव सधि दोळें मिली, गावे गीत रमाल ॥ २ ॥
 घर घर गुडी उछेले, घर घर द्रोणी माल ॥ घर घर तोना बांधीयां, दोमे झाक झमाल ॥ ३ ॥
 नृत्य करे नदवा भला, खिले नवनख खेल ॥ बंदीजन मुख्या परा, उष आवे रंगरेल ॥ ४ ॥
 इम उच्छर करनां थकां, बोल्या दिन ते

नार ॥ नगरीजन सहु पोषीया, देई निष्ट आहार ॥ ५ ॥ निज
 छुट्टे मेळी करि, पुत्री मना ठवीज ॥ सुपन तणा अनुसारी,
 वसंतमिरि ते कहीज ॥ ६ ॥ कुमरी ते दिन दिन बघे, ज्युं बघे
 इष्टदंड ॥ चंद्रकला जिम पीजयी, बाधे तेज अखंड ॥ ७ ॥
 इम करतां वधनी यद्, पंचवरसनी घाल ॥ शुभलग्न रुई करी,
 न्हं यांशी नीशाल ॥ ८ ॥ स्वदरशननां शास्त्र जे, तेदमां पर्य
 प्रवीण ॥ रंग राग नाटक कला, यंत्रवाजिज मिलीन ॥ ९ ॥
 षट भाषा लहती मुखें, चोशड कलाविधान ॥ अभिनव जाणे
 शारदा, प्रगट यद् सावधान ॥ १० ॥ इम करतां ते अनुक्रमे,
 वरस ययां जब सोल ॥ नवयौवन नारी तणा, उलट्या याम
 कलोळ ॥ ११ ॥ मान पिता हरखे पणुं, पुत्री देखी रतन ॥
 वरनी चिंता चित घेर, करतां कोटिपतन ॥ १२ ॥

॥ ढाल १ जी ॥ सुमति सदा दिलमां घरो ॥ ए देखी ॥ नि
 ण नगरीमें एक ग्हे, धीवर हरिबल नाम ॥ सनेही ॥ जरुपर
 जीव हणे सदा. मेळे दुष्कृत वाम ॥ सनेही ॥ १ ॥ हवे मुणजे
 तेदनी कया, मूकी सचलो प्रमाद ॥ स० ॥ साकर द्राग तर्जा
 परे, विण पडसे ल्यो स्वाद ॥ स० ॥ २ ॥ ह० ॥ धीवर ने जा
 णे नही, जीवदयानो धर्म ॥ म० ॥ उत्तम उदरेने कारणे, केर
 नित्य करणीकर्म ॥ स० ॥ ३ ॥ ह० ॥ विगांधग दुग्धर पेटने,
 पेट करवे वेड ॥ स० ॥ उत्तम मध्यम प्राणीने, पेट ते हरावे ने
 ट ॥ स० ॥ ४ ॥ ह० ॥ पेटने कारणे जीवदा, जावे देश मदेश
 ॥ स० ॥ जावे जलनिविमारणे, पेटने हेतविशेष ॥ म० ॥ ५ ॥
 ह० ॥ अगण्यांनीं करणी करे, चोरी हेरो मत्वस ॥ म० ॥ पेटना
 अर्धी जे अले, न गणे भस अभस ॥ स० ॥ ६ ॥ ह० ॥ यात क
 ला खेळ पणुं, नटुआ नटवी जोर ॥ म० ॥ दावीन वेवे जाऊने,
 पेटने अर्थ घोर ॥ स० ॥ ७ ॥ ह० ॥ जिनवद्वादि मोनवग.

[illegible]

॥ म० ॥ ६० ॥ २१ ॥ धीवर कुल आवी पस्था, क्या रहे गुरु
 नृं ज्ञान ॥ म० ॥ आनीविका ए पेठनी, दाधी करमे निदान,
 ॥ म० ॥ ६० ॥ २२ ॥ पण गुरुजी गुम वचनयी, आजयी मे
 पण लोप ॥ म० ॥ पंढरी जाळमां जीव जे, तेहने मे जीविन
 दोर ॥ म० ॥ ६० ॥ २३ ॥ इणि परे अभिग्रह आदरी, हरिवल
 बलियो नाम ॥ स० ॥ मुनि पण ईर्या शोषता, प-तेता धीने
 टाय ॥ म० ॥ ६० ॥ २४ ॥ हनुआ करमी जीव जे,
 गरम लोह उपदेश ॥ स० ॥ भारे करमो जीवटा, माने नेही
 लबलस ॥ स० ॥ ६० ॥ २५ ॥ पार्षनि मनिवोपता, पन पो
 तानुं जाय ॥ स० ॥ टपलो मरागे चढावीये, आरिसो नवि
 णाय ॥ स० ॥ ६० ॥ २६ ॥ हरिवलनी परे प्राणीया, गुरुमुखे
 होरे जेह ॥ स० ॥ गुरुनां वचन हृदय धरे, मनमोहित लोह
 नेह ॥ म० ॥ ६० ॥ २७ ॥ लग्निभिनय गंगे करी, भाषी ए
 धीनी टाळ ॥ स० ॥ हरिवल जीवदयायकी, लेहये मंगल
 मान ॥ म० ॥ ६० ॥ २८ ॥

॥ दुरा ॥ हरिवल अभिग्रह लेहने, पाजो बलियो जान ॥
 णिण अत्तारे मुर मगडियो, सुस्थित जलनिधि स्वापि ॥ १ ॥
 भवरी ज्ञानी देवतां, रूप करे ललकाल ॥ धीवरनुं मन सो
 भता, मच्छ हुचो झुजाल ॥ २ ॥ धीवर ते जलमे जह, लांरी
 नागी जाळ ॥ आव मरागे जाळनां, लांरी मच्छ झुजाल ॥
 ॥ ३ ॥ तव धीवर ते मच्छने, मूके करुणावंत ॥ गुरुनुं वचन हृदये
 परो, पाने ते डलसंत ॥ ४ ॥ बली बीजे यानक जह, उंटा
 द्रानां जाळ ॥ नागी तव किरि मच्छने, आप्पी जाळ मठगळ
 ॥ ५ ॥ ते पण बळि मठ मूकीयो, नोपन निज मंभार ॥ ना
 सो धीवर जलनिनां, जाळ ते धीनी बाग ॥ ६ ॥ बांश किरिने

इम करतां संध्या घई रे, आव्यो नगर ननीक ॥ पण निज
 मंदिर नारीनी रे, मनमें आणी बीक ॥ सू० ॥ १२ ॥ पेट भरा
 इ जदी नही रे, भांदगे रांड कुहाडा ॥ जाइस जो खाली घरे
 रे, बेसगे लेई राड ॥ सू० ॥ १३ ॥ काली नागणनी परें रे,
 रोपें भरी छे चंद ॥ छोकरढाने घारे घणुं रे, बोलें ज्युं खोखर
 भंड ॥ सू० ॥ १४ ॥ मुसुनींथी भोंठा पटे रे, कोइ बोलाने बोल
 ॥ बलगे बाधणनी परे रे, राखे नही तस तोल ॥ सू० ॥ १५ ॥
 दीवालानो परोहायो रे, दीमंती जाणे अलछ ॥ आंगण आवे
 को मानवी रे, देखी जाये गछ ॥ सू० ॥ १६ ॥ कूदा बोली
 कर्करा रे, दे बली अछतां आल ॥ गुण अवगुण जाणे नहीं रे,
 परिणामें विकराल ॥ सू० ॥ १७ ॥ उतरे जे वर्ष सातनी रे, जे
 द पनोती कहाय ॥ पण लागि पनोती जन्मनी रे, ते कि
 म उतरी जाय ॥ सू० ॥ १८ ॥ जाणी बंजुरु कोयला रे, एहवुं
 रूप नीहाल ॥ खापानी संख्या नहीं रे, जाणीयें पेटमें काल
 ॥ सू० ॥ १९ ॥ घीवर कहे मुसु नारीनां रे, केतां कहे ह बखाण
 ॥ पूर्ण पापना जोगथी रे, मिली ए कर्म प्रमाण ॥ सू० ॥ २० ॥
 इत्थिल चित्तुं चितवे रे, नमद्यों जउचम जीव ॥ घरे जावुं
 तो बोकडी रे, रुठी करस रीव ॥ सू० ॥ २१ ॥ ते माटे वनमें
 रही रे, रजनां लेउं विशराम ॥ दिन उगे घर जाइस रे, जद
 ने जीविक ताम ॥ सू० ॥ २२ ॥ इम जाणी ते वयमें रे, इत्थिल
 रहियो ताम ॥ कालीकाने देवलें रे, लीधो तिहां विथाम ॥
 सू० ॥ २३ ॥ घीवर मृतो चितवे रे, घन घन जीवदया धर्म ॥
 एक में जीव उगारीयो रे, तो बाधी मुसु शर्म ॥ सू० ॥ २४ ॥
 सोमें निधें आनधी रे, हणयो नहीं कदि जीव ॥ जल निधि
 नो घनी देवता रे, फलसे मुसु सदीव ॥ सू० ॥ २५ ॥ पातर
 देखी पारगुं रे, घीवर हरखे पइठ ॥ जीवदया धर्म उपरें रे,

वि भुम आवसो, वरवाने हो यशुं आणी हेत के ॥ कुं० ॥ २७ ॥
 प्यरदारी हरयो यशुं, पुमगीनु हो देखीने विन के ॥ कुं० ॥ २८ ॥
 पे आसने, निज घरनु हो लईने विन के ॥ कुं० ॥ २९ ॥
 नुपनी नंदिनी, मुहर्षी केम हो निरवाहो पाव के ॥ कुं० ॥ ३० ॥
 पथी किरां मिदनी, किरां हमिणी हो किरां बरुं के ॥ कुं० ॥ ३१ ॥
 किरां अलमी किरां नागनी, किरां बरुं के ॥ कुं० ॥ ३२ ॥
 किरां अज बरुं के ॥ किरां पुमगीने हु, किरां बरुं के ॥ कुं० ॥ ३३ ॥
 किरां मेरु मरुं के ॥ कुं० ॥ ३४ ॥ जावि मरुं के ॥ कुं० ॥ ३५ ॥
 दर राखे हो मयने संसार के ॥ गो द्विप बरुं के ॥ कुं० ॥ ३६ ॥
 जावे हो जेह छे प्यरदाग के ॥ कुं० ॥ ३७ ॥
 री, पीठ एकपे हो नाखे सम बेर के ॥ कुं० ॥ ३८ ॥
 मे, दुर्गा हूके हो मेरवे नदी पेर के ॥ कुं० ॥ ३९ ॥
 त प ह कर, कुल भाजे हो निज तादनु जेह के ॥ कुं० ॥ ४० ॥
 पदमनी, किम देह हो मेरवे हु जेह के ॥ कुं० ॥ ४१ ॥
 छ छे परना, परनागि हो साथे परे राग के ॥ कुं० ॥ ४२ ॥
 सरे पनी, गरि पावे हो किरां बेरानो के ॥ कुं० ॥ ४३ ॥
 किताइनां पाठ सागिनां, देवतां हो बरुं के ॥ कुं० ॥ ४४ ॥
 पन मे पन पागुदायही, जावे पावे हो बरुं के ॥ कुं० ॥ ४५ ॥
 ॥ कुं० ॥ ४६ ॥ जगमे पावे बरुं के ॥ कुं० ॥ ४७ ॥
 लोक के ॥ जिन बरुं पन नागिने बरुं के ॥ कुं० ॥ ४८ ॥
 शोक के ॥ कुं० ॥ ४९ ॥ गरुण हू के ॥ कुं० ॥ ५० ॥
 भुविदे मेह के ॥ परनागिनां बरुं के ॥ कुं० ॥ ५१ ॥
 पर के ॥ कुं० ॥ ५२ ॥ इम बरुं के ॥ कुं० ॥ ५३ ॥
 निज बरुं मरुं के ॥ शिं बरुं के ॥ कुं० ॥ ५४ ॥
 हो मेरवे विनाय के ॥ कुं० ॥ ५५ ॥
 पावे प्यरदाग हो जगमे के ॥ कुं० ॥ ५६ ॥

रहुर ॥ १ ॥ अम्भ रत्न दो नेहने, आबी छुं तुम कस ॥ उंघ
 तनी उतावला, आबी चढो यइ सस ॥ ३ ॥ हरिबल बणीक ते
 जाणीने, विनवे कुमरी ताम ॥ धीवर सूतो जागीयो, केहने क
 हे अभिराम ॥ ४ ॥ हरिलंकी अप्सर समो, देखी कुमरी रूप ॥
 धीवर मन विन्हल ययुं, ए हुं दीसे; सरूप ॥ ५ ॥ चमत्कार
 चित्तमें लही, धीवर चिने ताम ॥ कोइक बात विचार छे, मौन
 करघानुं काम ॥ ६ ॥ अणबोल्यां ऊठ्यो तुरत, करी असवारी
 सार ॥ कुमरी मन हरखिन रई, चाल्यां पय विचार ॥ ७ ॥
 पाणीपंथा घोडला, तेहुं करहा जोर ॥ पंथे चाल्या चढवही,
 पदोतां जे बन घोर ॥ ८ ॥ बसंतसिरी कुमरी द्विवे, टाली सय
 ली बीक ॥ हरिवलने बोलाववा, आबी पास नजीक ॥ ९ ॥

॥ ढाल ६ टी ॥ पारकर देशर्था आयो ॥ ए देशी ॥ हिवे
 हरिबल मधुनी बोलो, मनवहुं मनहुं खोलो रे ॥ माहरा जी
 बनजी तुम बोलो ॥ हिवे काई दग्ग मन आणो, मधु भेल्यो तुम
 अम टाणो रे ॥ मा० ॥ १ ॥ मुझ मरखी तुम नारी, धिण पैसे
 मित्रि सुख कारी रे ॥ मा० ॥ कनक रयण छे साथे, तुम वावरो
 सुखे निज हाथे रे ॥ मा० ॥ २ ॥ पेहरा नव नवा बाया, जर
 तारी बायो पाया रे ॥ मा० ॥ खडग्स रमवती सारी, करी
 पोरसुं मोहनगारी रे ॥ मा० ॥ ३ ॥ तुम संगे रहुं कर जोडे, करुं टे
 हल ते आलस छोटी रे ॥ मा० ॥ हुं छुं तुम प्रेम बिलुद्धी, आ
 धी छुं हुं तुम सूधी रे ॥ मा० ॥ ४ ॥ हिवे तुम वयग न लोपुं,
 जीवित लों वरमांझा रोपुं रे ॥ मा० ॥ करहा जे साते ओप्या,
 लेई तुम गुंजे सौप्या रे ॥ मा० ॥ ५ ॥ नन मन धन तुम केरुं, क
 रि भ्रखवजो ए भलेरुं रे ॥ मा० ॥ एक तुम मेहेरनी आशा,
 अमै गगुं मेमना पाशा रे ॥ मा० ॥ ६ ॥ इणि परे कुमरी
 बोले, पय हरिबल बाचा न खोले रे ॥ मा० ॥ तव दिहां कुमरी

रिमाणे, सु छे ए वणिक न भासे रे ॥ मा० ॥ ७ ॥ इम करत
 गनु ने राहाणं । दीनु मुन श्याम गुणु भाणु रे ॥ मा० ॥ दिन
 उगमने ने दीओ, दीन वध विहूणो धीओ रे ॥ मा० ॥ ८ ॥
 माणे भायोऊनो पिंड, जाणे पाइयो देवें दंड रे ॥ मा० ॥ देही
 छे मरीगळ बान, बलि जाणे कोऊल मान रे ॥ मा० ॥ ९ ॥
 माता पीर जाणी, तर कूमरी मन उलजाणी रे ॥ मा० ॥ छे
 दही गड न निमाणी, निने गड हाणी ने हाणी रे ॥ मा० ॥ १० ॥
 मरणात्त कर मरमे, फल चाण्यां आऊ आहो रे ॥ मा० ॥
 जाण मुनक पासी, पण निमण्यो कनक निहामी रे ॥ मा० ॥
 ११ ॥ वधये वधये चढावी, पण देवें भुयें भयदावी रे ॥ मा० ॥
 इत पजरादा मही, पण पानीयें मनि घुही रे ॥ मा० ॥ १२ ॥
 कामग हाता माट, गोळा गाऊण पण ग्योई रे ॥ मा० ॥ निम
 ष उग्यागा मेल्या, निज मंदिर कुल भवदेव्यो रे ॥ मा० ॥
 १३ ॥ जाणु जावनवेवें, छेनु ने लहो विगेवें रे ॥ मा० ॥
 इतग मदन पगकी, तर वणिकें मूही न बाही रे ॥ मा० ॥
 १४ ॥ राट० कांगे रिमासी, दीही गु कणक कांसी रे
 मा० ॥ रागदना जे करे संग, तर जनन ते गोटो देग
 १५ ॥ जाणु जे वनिकने वगु, निज जनम ते म
 १६ ॥ पाणीयें पाया न पाशी, रिण गुनई
 १७ ॥ १६ ॥ जननी नाग मुहारी, मुही ने
 १८ ॥ जो दूध गोटो टियागा, तो दान
 १९ ॥ १७ ॥ छिट रे देव नृ देव्या, यी
 २० ॥ १८ ॥ नें छिही उची ए गोडो,
 २१ ॥ १९ ॥ दीये ए दो
 २२ ॥ २० ॥ जगनी भो
 २३ ॥ २१ ॥ इत कामे ए वर पाडियो रे ॥ मा० ॥ २२ ॥ जो

सिने सुत मन देने, माहालं जीवन एलें बढेने रे ॥ मा० ॥ इम
 सुंदरी शिल्लेंतो, लही मूर्च्छा पडी ते धरती रे ॥ मा० ॥ २० ॥
 तव निदां धारण शुरे ॥ मनसुं ते पुण्य अशुरे रे ॥ मा० ॥
 मे ते ए सुं कीचुं, निज मंदिर सूका दीधुं रे ॥ मा० ॥ २१ ॥
 लज्जेश पाक न खावो, निजरुमें हाथे टाधो रे ॥ मा० ॥ जे
 पडे लोक उखाणो, ते मे तो नजरें पिछाण्यो रे ॥ मा० ॥ २२ ॥
 फोगट सुंदरी माय, आवी खोई घरनी आय रे ॥ मा० ॥ ए दुःख
 रोहने दाखें. एढवो नही कोइ भाखुं रे ॥ मा० ॥ २३ ॥ मुख
 दुःख जे लिप्यां पाने, ते भोगवे जीव एक ताने रे ॥ मा० ॥ धी
 वर मनमें विमामें, रोइ राज न पामे उछाम रे ॥ मा० ॥ २४ ॥
 एतो सुंदरी मोहेंदी, किम रांक घरे गेहें बोटी रे ॥ मा० ॥ रूपें रं
 भसपान, किम सुंदरी दे मस पान रे ॥ मा० ॥ २५ ॥ विग पृथ
 जीवित एद, धीवर पनुं लया में जेह रे ॥ मा० ॥ माहालं पुरुष
 टेन्वी, कुमरीयें नाख्यो जेवखी रे ॥ मा० ॥ २६ ॥ विग विग
 जानि अकामी, सुख देखी मूर्च्छा पापी रे ॥ मा० ॥ धीवर दुःखी
 यो अपाग, बहे जपणे आंसु धार रे ॥ मा० ॥ २७ ॥ किहां
 गये सागर देव, सुख काम पडे इहां देव रे ॥ मा० ॥ सुंदरी
 जे मूर्च्छाणी, करे जीवित ते मुख खाणी रे ॥ मा० ॥ २८ ॥
 जलनिधि मर तब आवे, धीवरने हर्ष उपावे रे ॥ मा० ॥ लज्जि
 करे दाल छडी, कुमरीने करे हिवे बेडी रे ॥ मा० ॥ २९ ॥

॥ दुहा ॥ धीवर ननमें संक्रमे, तनखिण सागर देव ॥ अनृ
 त जल जेई करी, कुमरी छांदी देव ॥ १ ॥ रंभा फल पवें करी,
 करयो पवन उपचार ॥ तब कुमरी साजी यई, पानी चेतन मार
 ॥ २ ॥ आंस उवाटी निरस्तिगुं, हरिल केरु रूप ॥ बाळा
 चपरी गिननें, एतुं देव सरूप ॥ ३ ॥ काजो वरण मिथी मंगो,
 मनजो मोरन वान ॥ अद्भुत क्रांति सरिस्ती, दीपे देव रा

इधो ने साच ॥ ४ ॥ एग बड़ी उठ्यां तरत, लेई निज परि
 बार ॥ नगरीयां जातां थकां, शकुन थयां श्रीकार ॥ ५ ॥ दुर्गा
 काक ने भान शुभ, दासो भैरव संत ॥ सांड मारत खर तुरी,
 जिपणां ब्याली हंत ॥ ६ ॥ अंगज दशरथ मृततणां,
 बाने तोरण सार ॥ शकुन थयां जाली दिशैं, करतां
 पुर पेसार ॥ ७ ॥

॥ ढाल ८ मी ॥ बन्धो रे मगुरुजीनो कलपशे ॥ ए देशी ॥
 जीरे शुभ लगनै शुभ मुहूर्त, एतो नगरीमें कीध प्रवेश रे ॥
 मुजाण ॥ तिण समे सनमुख बलां थया, शुभ कारी शकुन बिशे
 पर ॥ सु० ॥ शु० ॥ १ ॥ कन्या पांच सशमी मिथी, एतो लेइ
 दीप ज्योत रे ॥ सु० ॥ गजरथ शिणगरथा भला, मिलि सनमु
 ख रथणनी ज्योत रे ॥ सु० ॥ शु० ॥ २ ॥ जीरे एहवै शकुने
 नगरीमें, एतो हरिचलै पगलुं दीध रे ॥ सु० ॥ तिण समे एक
 व्यवहारियो, मिल्यां सनमुख प्रणिपत कीध रे ॥ सु० ॥ शु० ॥
 ॥ ३ ॥ तब हरिचल पूछै बणिकने, अम बोइ बनावो गेह रे ॥
 सु० ॥ वास करु अमें जई तिहां, एतो लहीमें मुख ससनेह
 रे ॥ सु० ॥ शु० ॥ ४ ॥ जीरे तब कर जोड़ी बणिक ने, हरि
 चलने बरे मनुहार रे ॥ सु० ॥ अम घरे आवो प्राहणा, अमें
 देश मोहोइ आगार रे ॥ सु० ॥ शु० ॥ ५ ॥ जीरे आग्रह क
 रीने बणिक ने, वेही भाव्यो निज आगार रे ॥ सु० ॥ भगति जुग
 ति भलि साचरी, एतो देइ भीठा आहार रे ॥ सु० ॥ शु० ॥ ६ ॥
 जीरे बणिक हरीचल कारणे, रेहवाने दीधा आवाम रे ॥ सु० ॥
 बन्करपननय मालीयां, एतो सोह रवि जुं मकाश रे ॥ सु०
 ॥ शु० ॥ ७ ॥ एतो दास करयो जइ देहमें, एतो हरिचलै आ
 नि उल्लास रे ॥ सु० ॥ शकुनतणा परभावपी, एतो पुण्ये ल
 दिवो मुसास रे ॥ सु० ॥ शु० ॥ ८ ॥ दिने हरिचल पूछै बणिक

ने, तुम नाम कहो गुगुर्वन रे ॥ सु० ॥ १० ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन
 मुष्ट नाम छे श्रीपाति मय रे ॥ सु० ॥ ११ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन
 मुष्टी त्वत्पदं हस्तिवले आयातं गता गता रे ॥ सु० ॥ १२ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन
 मनमानीयो, एता विमला ॥ सु० ॥ १३ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन
 ॥ सु० ॥ १४ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन ॥ सु० ॥ १५ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन
 ॥ सु० ॥ १६ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन ॥ सु० ॥ १७ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन
 दान उछाह रे ॥ सु० ॥ १८ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन ॥ सु० ॥ १९ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन
 लना यो न अथाह रे ॥ सु० ॥ २० ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन ॥ सु० ॥ २१ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन
 मुदंगना, एता वा नैव कदाचन ॥ सु० ॥ २२ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन
 श्रावण, एता शीत नैव कदाचन ॥ सु० ॥ २३ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन
 पुष्पे वातहो, एता ह्येव कदाचन ॥ सु० ॥ २४ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन
 नृप आगळे, एता ह्येव कदाचन ॥ सु० ॥ २५ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन
 ॥ सु० ॥ २६ ॥ एता श्वायते गता एता श्वायते गता ॥ सु० ॥ २७ ॥ त्वत्पदं नैव कदाचन
 ॥ सु० ॥ २८ ॥ भुजवर्ती भीम समो बडो एता दानं विक्रम गीत रे
 ॥ सु० ॥ २९ ॥ १० ॥ आव्यो आपणा नयमा एता पदे
 शी प्राहुणो जोर रे ॥ सु० ॥ ३० ॥ वसन्ती नम आगता एता रूप
 रभ चक्रा रे ॥ सु० ॥ ३१ ॥ ११ ॥ पदं १२ दग्धाग्मा,
 एता ह्येव कदाचन रे ॥ सु० ॥ ३२ ॥ क्षत्री वन गताग्मा एता
 वीरवत् केरी जात रे ॥ सु० ॥ ३३ ॥ १३ ॥ मदनरग नृप मा
 भर्ता, एता मन्त्रे हृष्टो बैराण रे ॥ सु० ॥ ३४ ॥ तो बोलाइ पदेन,
 एता जोरु ते आह ॥ सु० ॥ ३५ ॥ १४ ॥ ता नगाने
 नृप तदा, एता मचिरने दीप अदिन रे ॥ सु० ॥ ३६ ॥ अग्रह ह्ये
 तेदोने, तमे आवजो अत्र विशेष रे ॥ सु० ॥ ३७ ॥ १५ ॥
 भविष्य सचिव निहां जई, ह्येवले कीय प्रणाम रे ॥ सु० ॥ ३८ ॥
 तेदुं तुम अछे, तुम आरो आनगरान रे ॥ सु० ॥ ३९ ॥

॥ २० ॥ उठो हरिबल ततखिणे, चढ्यो भव रत्न गुण गेह रे
 ॥ सु० ॥ भेट मली नृप आगले, जइ मूखी नृप प्रणमेह रे ॥
 ॥ सु० ॥ शु० ॥ २१ ॥ नृप पण हरिबलने तदा, एतो उठीने दी
 धी बांहे रे ॥ सु० ॥ बेटा एकण गादीये, एतो हरिबल नृप छ
 पटाह रे ॥ सु० ॥ शु० ॥ २२ ॥ आगम नीगमनी करी, एतो
 रे यदी बाजनी गोठि रे ॥ सु० ॥ अन्यो अन्य राजी यपा,
 निम का चढे साकर पोठि रे ॥ सु० ॥ शु० ॥ २३ ॥ सागर
 देव प्रसादयी, एतो हरिबल कैल तेज रे ॥ सु० ॥ राज्यसमा
 दिक नृप ननुं, एतो देखी बाध्युं हेज रे ॥ सु० ॥ शु० ॥
 ॥ २४ ॥ बंदाजन विरदावली, एतो धोले सनी वंश रे ॥ सु०
 ॥ माता धीगये जननीयो, एतो बीरबल कुल अवतंस रे ॥
 सु० ॥ शु० ॥ २५ ॥ हरिबल गुण नृप सामली, एतो मंत्रीसर
 पद दीध रे ॥ सु० ॥ आभूषण अगे ठवी, एतो नृपे निजबंध
 व कीर रे ॥ सु० ॥ शु० ॥ २६ ॥ अश्व अमूक पालसी, एतो
 हरिबल चढवा काज रे ॥ सु० ॥ एतो भ्राते नृप हपे करी,
 एतो प्रबल वशी लज रे ॥ सु० ॥ शु० ॥ २७ ॥ एतो म
 ले भाव्या तुमे नयमे, तुम आरे वध्युं हम हेज रे ॥ सु० ॥
 नगरी भन पावन धई, एतो दिन दिन चढवे तेज रे ॥ सु० ॥
 ॥ शु० ॥ २८ ॥ इम मनमानी सोलारियो, एतो वमंतगिरिनि
 मेह रे ॥ सु० ॥ नगिरि बरे दाड आटमी, एतो दुग्ये लम्हे
 पर रे ॥ सु० ॥ शु० ॥ २९ ॥

॥ शु० ॥ हरिबल ते निज भंडि, भाग्यो करी आदंग ॥
 वमंत गिरि हगवित यई. देखी दिनुनो रंग ॥ ॥ १ ॥ मदन
 बेन लुनी मदा, मारे निजदिन मेव ॥ बांध जोर दरगानी,
 होषक करे वगवेर ॥ २ ॥ हान हुकुम हरिबल ठनी,
 एतो बिदादानक ॥ मौरण सचिव कोरे रदा, अलग यई

॥ ख० ॥ ४ ॥ तुमयो धावो अमें महोटा, तुमें छो वोलत
 पोटा रे ॥ तुमें छो गिरुवा गापर पेटा, तुम नजरे यावें घेटा रे
 ॥ ख० ॥ ५ ॥ तुम शिर महोटा छे परमेसर, जगाशिर प्रभु तुमें
 सहना रे ॥ तुमें छो जगमें कर्मा हर्ता, शुं कहीये विवहना रे
 ॥ ख० ॥ ६ ॥ इणिपरें मीठे वचनें नृपने, रीसवो हरिवल बोलै रे ॥
 अरज मुजो एक श्रृंगी हमारी, नोतरु वचन ते खोलै रे ॥
 ॥ ख० ॥ ७ ॥ नगर सहित तुमें राज पधारो, हम घरे भोज
 न कवा रे ॥ हुं आव्यो छुं तेहवा सार, तुमने जिमण आचर
 वा रे ॥ ख० ॥ ८ ॥ नव हरखित घड नृप परिवारे, हरिवल
 मंदिर आवै रे ॥ सोवन थाल कचोलां मांटी, निजस्त्री पासै
 पिम्मावे रे ॥ ख० ॥ ९ ॥ कुमारी नवनवा निगगार पेहरी, नृ
 पने भोजन पीरसे रे ॥ हरिवल पिण नृप जिमता नाखे, परे
 पवन जगीसे रे ॥ ख० ॥ १० ॥ एकविंश जातनां सुखडी पिर
 सी, फलने मीटा मेवा रे ॥ सिद्धेकमरोया मोदक महोटा, देवे
 आरोगे एहवा रे ॥ ख० ॥ ११ ॥ अमृत पाक न आंवां पोली,
 भीखंड सीरा मुंहाली रे ॥ शाल दाळ ने घृत पगनाळि, पिर
 से ज्यु गंगा वाली रे ॥ ख० ॥ १२ ॥ खारां खाटां तिस्रां व्यं
 जन, बरीश जातिनां घामे रे ॥ नृप आठे जगरीमहाजन ते, जिम
 तां दृष्टि न पामे रे ॥ ख० ॥ १३ ॥ जिमतां जिमतां अन्योअन्ये,
 रसयनी जीमें वखाणे रे ॥ के शुं देव आकर्षीं रसोइ, हरिवल
 करि दण टाणे रे ॥ ख० ॥ १४ ॥ रसीयावाटे मित्या जन
 लार, झुंज मन आलहादे रे ॥ अमली मंगी जंगी जन ते, कीयां
 भोजन खादे रे ॥ ख० ॥ १५ ॥ पान सोपागी तरोळ रंगे, दै
 मुखरामनी व्ही रे ॥ इण परि नगरी मारी जिभाडी, भागेलें
 चोगा व्ही रे ॥ ख० ॥ १६ ॥ एरमें जस पढटो बजटासी, ह
 रिवल ते जस लीधे रे ॥ धीवर कुळ लदि दाम्बळ पोत, मुळ

भक्त ॥ ३ ॥ हरिचल नृपनृं एक मन, दीमंता दन जे
 बाजी पूरण भीतही, ड्यं नख मांसने हांय ॥ ४ ॥
 सिरि अपछर समी, पाणी पुण्य संयोग ॥ दोहंडुक मुर्ती
 हरिचल भोगेवे भोग ॥ ५ ॥ एक दिन बेडा रंगने,
 करे विचार ॥ नृप नगरीने नीतरी, दीजें भोजन सार
 ॥ ६ ॥ तब प्यागी पियुने कहै, सांभलो माणाधार ॥
 बातें कृण ना कहै, करता पुण्य उपचार ॥ ७ ॥ पन
 बात विचार छे, धारो चित्त मगार ॥ दीपक लेइ दे
 तेही नृप आगार ॥ ८ ॥ नृप मंत्री ने चाडीयो, काग
 सोनार ॥ एता नेहे आपणां, कीजें कौंडि प्रकार ॥ ९ ॥
 माटे नृमने कहै, करजो समजी काम ॥ नृप नगरीने
 छो भोजन अभिगन ॥ १० ॥ सांभल गोरी माहरी,
 कही तें बात ॥ जो छे दाडाडा पावरा, तुं करसे नृप घा
 ॥ ११ ॥ एखे बैसि भांखला, पुखे पाय डिलाय ॥ पुण्य
 ल जो कीजिये, तो मयलां दुन जाय ॥ १२ ॥ ते माटे
 मरु प्रिया, जो मरु दीर्घ आय ॥ निनजे हाथे दीर्घज्ये,
 ते आवे साथ ॥ १३ ॥

॥ दारु ५ मी ॥ गगधर दश परिवर मुंदर ॥ अयरा ॥
 कही आव्यो जब राते ॥ ए देशी ॥ छिबे हरिचल
 फीने, भातमगें भेली रे ॥ गोधूम तंडुल मिथिरी संछा,
 मामग्री बेदी रे ॥ १ ॥ गदगम भोजन सार निपाई.
 देव मभाई रे ॥ नीतरु देवा नृप दग्गारै, हरिचल पोतें जारै
 ॥ म० ॥ २ ॥ आग्रह करि निज भामन जाये, हरिचलने नृ
 हने र ॥ मदनमग कहै हरिचलने, तुमैं छो जीवन जेत रे
 ॥ ग० ॥ १ ॥ तब नृपने हरिचल कर जोडी, मांखे सां
 स्तापी रे ॥ हुं मैवरु छु नृप पद केगो, तुम मृग अनाजानी रे

॥ ख० ॥ ४ ॥ तुमधो यावो अमें महोदा, तुमें छो बंछित
 पोदा रे ॥ तुमें छो गिरवा गायर पेदा, तुम नजरे थाउं घेदा रे
 ॥ ख० ॥ ५ ॥ तुम शिर महोदा छे परमेसर, जगशिर प्रभु तुमें
 सहना रे ॥ तुमें छो जगमें कर्ता हर्ता, शुं कहीये विवहना रे
 ॥ ख० ॥ ६ ॥ इणिपरें मीठे बचने नृपने, रीतवी हरिवल बोले रे ॥
 अरज मुजो एक मभुजी हमागी, नोतरु बचन ते खोले रे ॥
 ॥ ख० ॥ ७ ॥ नगर सहित तुमें राज पवारो, हम घरें भोज
 न कवा रे ॥ हुं आब्यो छुं तेडवा सारु, तुमने निमण आचर
 वा रे ॥ ख० ॥ ८ ॥ तव हरखित यह नृप परिवारें, हरिवल
 मंदिर आवे रे ॥ सोवन थाल कचोलां मांढी, निजसी पासें
 पिग्सावे रे ॥ ख० ॥ ९ ॥ कुमनी नवनवा शिणगार पेहरी, नृ
 पने भोजन पीरसे रे ॥ हरिवल पिण नृप निमता नाखे, पंखे
 पवन जगीसे रे ॥ ख० ॥ १० ॥ एकविश जातनां सुखदी पिर
 सी, फलने पीदा मेवा रे ॥ मिष्टकमरीया मोदक महोदा, देखे
 आगेगे एहवा रे ॥ ख० ॥ ११ ॥ अमृत पाक न आंवां पोलो,
 भीखंड सीरा मुंहाली रे ॥ शाल दाल ने मृत परनालि, पिर
 से ज्यु गंगा बाली रे ॥ ख० ॥ १२ ॥ खारां खादां तिखां व्यं
 जन, बधीश जातिनां घामे रे ॥ नृप आदे नगरीमहाजन ते, निम
 तां हवि न पावे रे ॥ ख० ॥ १३ ॥ निमतां निमतां अन्योअन्ये,
 रसरनी जीभे बखाणे रे ॥ के शुं देव आकृषी गगोद, हरिवले
 करि दण टाणे रे ॥ ख० ॥ १४ ॥ रसीपावाले मित्या जन
 जार, झुमे धन आल्हादे रे ॥ अमली भंगी जंगी जन ने, कीयां
 भोजन स्वादे रे ॥ ख० ॥ १५ ॥ पान सोपागी तथोल रंग, दै
 मुखरासनी बूकी रे ॥ इण परि नगरी सारी जिनादी, भागोले
 चोग्या मूकी रे ॥ ख० ॥ १६ ॥ एरुमे जस पडहो बजटाओ, ह
 रिवले ते जस नीधुं रे ॥ धीवर कृष्ट लटि हगेवक पान, मुठन

भक्त ॥ ३ ॥ हरिबल नृपनं एक मन, दीमंता बन
 धात्री पूज्य प्रीतही, ज्युं नख मांनने होय ॥ ४ ॥
 सिंगि अक्छर समो, पापी पुण्य संयोग ॥ दोमंडरु मुन
 हरिबल भोगवे भोग ॥ ५ ॥ एक दिन बेग रंगम,
 करे विचार ॥ नृप नगरने नोतरी, दीजे भोजन स
 ॥ ६ ॥ तब प्यारी पिणुने कहे, सांभलो माणावर
 बातें कृण ना कहे, करतां पुण्य उपचार ॥ ७ ॥ प
 बात विचार छे, धारो चित्त मज्जर ॥ दीपक लेइ दे
 तेडी नृप आगार ॥ ८ ॥ नृप मंत्री ने चाटीयो, का
 मोनार ॥ एता नोहे आपणां, कीजे कोदि प्रकार ॥ ९
 मोटे तुमने कहे, करजो समजी काम ॥ नृप नगरने
 धा भोजन अभिमान ॥ १० ॥ सांभल गोगी मादरी,
 कही ते बात ॥ जो छे दादादा पाथरा, छे करछे नृप
 ॥ ११ ॥ पुण्य पैगी भांखला, पुण्य पाप डिलाय ॥ पुण्य
 छे जो कीजिये, तो मचळां दुख जाय ॥ १२ ॥ ते मोटे
 मज्ज निधा, जो मनु दीर्घ आय ॥ निरजे दाधे दीजिये,
 ते भावे माय ॥ १३ ॥

॥ दाऊ ९ मी ॥ गगनर दन पूर्यर सुंदर ॥ भयरा ॥ ए
 कही आव्यो जव गने ॥ ए देशी ॥ हिवे हरिबल
 धर्मने, भावमगने भेली रे ॥ मोघम तंडुल मिथिरी संदा,
 मामग्री बेदी रे ॥ १ ॥ गदगद भोजन सार निवाई,
 देव मभाई रे ॥ नोतरं देवा नृप दग्गार, हरिबल पोते जाव
 ॥ म० ॥ २ ॥ आग्रह करि निज भामन आपे, हरिबलने
 हने र ॥ मदनरोग कहे हरिबलने, तुम छे जीवन जेने रे
 ॥ म० ॥ ३ ॥ तब नृपने हरिबल कर जोडी, भावे सांभ
 पानी रे ॥ हुं मैवक छे तुम पद केगे, तुम मय अनाजानी रे

। ख० ॥ ४ ॥ तुमरी यन्त्रो अमें महोदा, तुमें छो बंछित
 मोदा रे ॥ तुमें छो गिरुवा सायर पेदा, तुम नजरे याउं घेदा रे
 ॥ ख० ॥ ५ ॥ तुम निर महोदा छे परमेसर, जगेशिर प्रभु तुमें
 सहना रे ॥ तुमें छो जगमें कर्ता हर्ता, शुं कहीये निबहुना रे
 ॥ ख० ॥ ६ ॥ इणिपरें मीठे बचनें नृपने, रीसवो हरिवल बोले रे ॥
 अरज मुगो एक प्रभुजी हमगी, नोतरु बचन ते खोले रे ॥
 ॥ ख० ॥ ७ ॥ नगर सहित तुमें राज पवारो, रूप घरे भोज
 न कम्हारें ॥ हुं आव्यो छुं तेहवा साल, तुमने निमण आचर
 वा रे ॥ ख० ॥ ८ ॥ तव हरखिन यड नृप परिवारे, हरिवल
 मंदिर आवे रे ॥ सोवन याल कचोलां मांटी, निजस्त्री पास
 पिगसावे रे ॥ ख० ॥ ९ ॥ कुमरी भवनवा शिणगार पेहरी, नृ
 पने भोजन परसे रे ॥ हरिवल पिण नृप जिमना नासि, परे
 पवन जगीसे रे ॥ ख० ॥ १० ॥ एकविश जातनीं सम्वडी पिर
 सी, फलने मीठा मेवा रे ॥ मिहकसरीया मोदक महोदा, देवे
 आगेगे एहवा रे ॥ ख० ॥ ११ ॥ अमृत पाक न आंवां पौली,
 भीमंड सीरा मुंहाली रे ॥ शाल दाल ने गृत परनाल, पिर
 से जु गंगा वाली रे ॥ ख० ॥ १२ ॥ खारां गारां तित्वां व्यं
 जन, बरीश जातिनां घामे रे ॥ नृप आदे नगरीमहाजन ते, निम
 तां हस्ति न पामे रे ॥ ख० ॥ १३ ॥ जिमतां जिमतां अन्धोअन्धे,
 रसरवी जीमे बखाने रे ॥ के शुं देव आकरीं रगोइ, हरिवले
 करि टण दाणे रे ॥ ख० ॥ १४ ॥ रनीयावाले मित्या जन
 जसर, झुपे मन आलहादे रे ॥ अमली भंगी जंगी जन ते, कीयां
 भोजन सदादे रे ॥ ख० ॥ १५ ॥ पान सोपारी तेरोल रंगे, दे
 मुखवामनी धुकी रे ॥ इण परि नगरी सारी जिनादी, भागोले
 पोसा मूवी रे ॥ ख० ॥ १६ ॥ एमे जस पददे बजटावी, ह
 रिवले ते जस लीयूं रे ॥ धीवर कुष्ठ लहि हामेवक पाने, मुहन

भक्त ॥ ३ ॥ हरिचल नृपनृं एक मन, दीर्घता ॥
 धात्री पूरण मीतदी, इयं नर मांसने होय ॥ ४ ॥
 तिति अवछर ममी, पाणी पुण्य संयोग ॥ दोमंडक मुरती
 हरिचल भोगवे भोग ॥ ५ ॥ एक दिन बेडा रंगने,
 करे विचार ॥ नृप नगरने नंतरी, दीर्घ भोजन सार
 ॥ ६ ॥ तब प्यागी पिबुने कहे, सांभलो प्राणधार ॥
 बाते कृण ना कहे, करतां पुण्य उपचार ॥ ७ ॥ पुन
 बात विचार छे, धामे चित्त मगार ॥ दीपक लेइ दे
 तेदी नृप आगार ॥ ८ ॥ नृप मंत्री ने चाटीयो, काग
 सेनार ॥ एता नेहे आपणां, कीजें कोटि प्रकार ॥ ९ ॥
 पाटे तूमे कहें, करजो समजी काम ॥ नृप नगरने ने
 यो भोजन अभिमान ॥ १० ॥ सांभल गोरी माररी,
 कही ते बात ॥ जो छे टाशदा पाथरा, हुं करजे नृप
 ॥ ११ ॥ पुण्य पैगी आंखला, पुण्य पाप डिलाय ॥ पुण्य
 ल जो कीजियें, तो मयलां दुख जाय ॥ १२ ॥ ते मोटे
 मल दिसा, जो प्रभु दीर्घ आय ॥ जिनणे दायें दीर्घ,
 ते भवे साथ ॥ १३ ॥

॥ दाऊ ९. श्री ॥ गणेश दन पुनर सुंदर ॥ अथरा ॥
 कही आच्यो जव गने ॥ ए देसी ॥ द्विजे हरिचल
 पंगने, भावमगें भेली रे ॥ गोधूम तंदुल मिथिरी खंड,
 मासग्री मेढी रे ॥ १ ॥ नगरा भोजन सार निगई.
 देव मभावे रे ॥ नोनर देवा नृप दग्गारे, हरिचल पोते जो
 ॥ अ० ॥ २ ॥ माग्रह करि निज भातन आपे, हरिचलने
 हने ॥ मदनरेग कहे हरिचलने, नृप छे जीवन जेन
 ॥ अ० ॥ ३ ॥ नर नृपने हरिचल कर जोडी, मांवे मां
 स्तानी रे ॥ हुं मेवरु छे नृप पद केगे, नृप मुख अतरजानी

॥ ख० ॥ ४ ॥ तुमयो थावो अमें महोटा, तुमें छो बंछित
 पोटा रे ॥ तुमें छो गिहवा गायर पेटा, तुम नजरें थावं घेटा रे
 ॥ ख० ॥ ५ ॥ तुम शिर महोटा छे परमेसर, जगशिर प्रभु तुमें
 सहना रे ॥ तुमें छो जगमें कर्ना हर्ना, भुं कहीये विवहना रे
 ॥ ख० ॥ ६ ॥ इणपरें मीटे वचनें नृपने, रीसवो हरिवल बोले रे ॥
 अरज मुणो एक प्रभुजी हमारी, नौतरं वचन ते खोले रे ॥
 ॥ ख० ॥ ७ ॥ नगर सहित तुमें राज पयारो, हम घरे भोज
 न कम्हा रे ॥ हुं आख्या छुं तेहवा सार, तुमने जिमण आच
 वा रे ॥ ख० ॥ ८ ॥ तव हरखित थइ नृप परिवारें, हरिवल
 मंदिर आवे रे ॥ सोवन थाल कचोलां मांटी, निजखो पारें
 पिरसावे रे ॥ ख० ॥ ९ ॥ कुमारी नवनवा शिखमार पेहरी, न
 पने भोजन पीरसे रे ॥ हरिवल पिण नृप जिमता नाख, परें
 पवन जगीसे रे ॥ ख० ॥ १० ॥ एकविश जातनां सुखही पि
 सी, फलने भीटा मेवा रे ॥ सिंहकेसरीया मोदक महोटा, दे
 आगेणे णहवा रे ॥ ख० ॥ ११ ॥ अमृत पाक न आंवां पोली
 रीसंड सीरा मुंहाली रे ॥ शाल दाल ने शृत परनालि, पि
 से ज्यु गंगा चाली रे ॥ ख० ॥ १२ ॥ खारां खाटां तिसां व
 जन, बग्रीश जातिनां घामे रे ॥ नृप आदे नगरीमहाजन ते, जि
 तां हति न पावे रे ॥ ख० ॥ १३ ॥ जिमतां जिमतां अन्योअन्ये
 रसवनी जीबे वखाणे रे ॥ के भुं देव आकपी रसोइ, हरिपां
 करि इण टाणे रे ॥ ख० ॥ १४ ॥ रमीपाकाळे मिल्पा ज
 लार, भुंने मन आलहादे रे ॥ अमली भंगी जंगी जन ते, कीर
 भोजन स्वादे रे ॥ ख० ॥ १५ ॥ पान सोपारी तरोल रंग,
 मुखवासनी वकी रे ॥ इण परि नगरी सारी जिनाही, भागो
 चोमा मूकी रे ॥ ख० ॥ १६ ॥ पुरमें जस पडहो बजदारी,
 रिबलें ते जस लीधुं रे ॥ धीवर कूड लहि हरिधर पोंत, लुह

भक्त ॥ ३ ॥ हरिचल नृपमुं एक मन, दीसंता दन
 धात्री पूरण भीतही, ह्युं नख मांसने होय ॥ ४ ॥
 सिरिअपछर समो, पाणी पुण्य संयोग ॥ दोमुंदुर्ग मुर्ती
 हरिचल भोगेवे भोग ॥ ५ ॥ एक दिन बेडा रंगने,
 करे विचार ॥ नृप नगरीने नोतरी, दीजे भोजन सार
 ॥ ६ ॥ तत्र प्यारी पियुने कहे, सांभलो माणावारे ॥
 वाते कृण ना कहे, करता पुण्य उपचार ॥ ७ ॥ पन
 बात विचार छे, धारो चित्त मझार ॥ दीपक लेइ दे-
 तेडा नृप आगार ॥ ८ ॥ नृप मंत्री ने घाटीयो, काग
 मोनार ॥ एता नेहे आपणां, कीजे कोडि प्रकार ॥ ९ ॥
 माटे नृपने कहं, करजो समजी काम ॥ नृप नगरीने ने
 घो भोजन अभिमान ॥ १० ॥ सांभल गोरी माहरी,
 कही ते वान ॥ जो छे दाडादा पावरा, हुं करशे नृप
 ॥ ११ ॥ पुण्ये वैरी आशुता, पुण्ये पाप डिलाय ॥ पुण्य
 ल जो कीजिये, तो सचलां दुख जाय ॥ १२ ॥ ते माटे
 मल मिटा, जो प्रभु दीधी आय ॥ जिनणे हाथे दीजिये,
 ते आवे साय ॥ १३ ॥

॥ दाठ ९ मी ॥ गणधर दन परधर मुंदर ॥ अथमा ॥
 कही आव्यो जब गने ॥ ए देशी ॥ हिवे हरिचल
 धरिने, भातमग्गे भेली रे ॥ गोधूम तंदुल मिनिरी खंडा,
 सामग्री मेरी रे ॥ १ ॥ स्वयंस भोजन सार निपाई,
 देव प्रभावे रे ॥ नोतरं देवा नृप दरवारें, हरिचल पोते जाव
 ॥ म० ॥ २ ॥ आग्रह करि निज आसन आपे, हरिचलने
 हने र ॥ मदनरेग कहं हरिचलने, हुं छे जीवन जेने रे
 ॥ म० ॥ ३ ॥ नृप नृपने हरिचल कर जोडी, भांगे सांभ
 स्तानी रे ॥ हुं सेवक छु नृप पद केगे, नृप मुख अवरजानी रे

॥ ख० ॥ ४ ॥ तुमयो यावो अमें महोद्य, तुमें छो वंछित
 पोद्य रे ॥ तुमें छो गिरुवा गायर पेद्य, तुम नजरें थाउं घेद्य रे
 ॥ ख० ॥ ५ ॥ तुम गिर महोद्य छे परमेसर, जगेशर प्रभु तुमें
 सहनु रे ॥ तुमें छो जगमें कर्ता हर्ता, शुं कहीयें विवहना रे
 ॥ ख० ॥ ६ ॥ इणिपरें मीठे वचनें नृपने, रीसवो हरिवल बोले रे ॥
 अरज मुणो एक प्रभुजी हमारी, नोतरं वचन ते खोले रे ॥
 ॥ ख० ॥ ७ ॥ नगर सहित तुमें राज पवारो, इप घरें भोज
 न कया रे ॥ हुं आव्यो छुं तेढवा साल, नृमने जिमण आचर
 वा रे ॥ ख० ॥ ८ ॥ तव हरखित यह नृप परिवारें, हरिवल
 मंदिर आवे रे ॥ सोवन थाल दचोलां मांढी, निजखी पासें
 पिरसावे रे ॥ ख० ॥ ९ ॥ कुमारी नवनवा जिमनार पेहरी, नृ
 पन भोजन पीरसे रे ॥ हरिवल पिण नृप जिमता नासि, पंखे
 पवन जगीमें रे ॥ ख० ॥ १० ॥ एकविंश जातनां सुखही पिर
 सी, फलने मीठ्य मेवा रे ॥ सिंदकेसरीया मोदक महोद्य, देवे
 आगेमे एहवा रे ॥ ख० ॥ ११ ॥ अमृत पाक न आवां पोली,
 भीखंड सीरा मुंहाली रे ॥ शाल दाल ने घृत परनालि, पिर
 से ज्यु गंगा बाली रे ॥ ख० ॥ १२ ॥ खारां खायां तिरां व्यं
 जन, बचींश जातिनां धामे रे ॥ नृप आठे नगरीमहाजन ते, जिम
 तां वृत्ति न पावे रे ॥ ख० ॥ १३ ॥ जिमतां जिमतां अन्योन्ये,
 रसवती जीमें दखाणे रे ॥ के शुं देव आकर्षी रसोइ, हरिवलें
 करि इण टाणे रे ॥ ख० ॥ १४ ॥ रमीयावाले मिय्या जन
 छार, झुंझ मन आल्हादे रे ॥ अमली भंगी जंगी जन ते, कीयां
 भोजन स्वादे रे ॥ ख० ॥ १५ ॥ पान सोपारी तंशाल रंगे, दै
 मुखरामनी वृकी रे ॥ इण परि नगरी सारी गिनाही, भागोले
 चोग्या मूकी रे ॥ ख० ॥ १६ ॥ पुरमें जस पडहो वजडाती, ह
 रिवलें ते जस लीधुं रे ॥ धीवर कूळ लटि हावेन पान, मुछन

केशर अमर दो भ्राता, रवि शशिपरें दीपना रे ॥ ख० ॥
 ॥ २० ॥ ते गुरुचरण पसायें लब्धि, पुण्य उपर परबंध रे ॥
 भरेलें उल्लास कसो नव ढाले, हारेबल केरो संबंध रे ॥ ख० ॥ २१ ॥
 ॥ इति श्रीहरिवल्लभचरित्रे हरिवल्ल राजर्षि पुरवर्णन नृपवर्णना
 दि प्रथमउल्लासः संपूर्णः ॥ १ ॥

॥ अथ द्वितीयउल्लासः प्रारंभ्यते ॥

॥ इहा ॥ परम ज्योति प्रकाश कर, त्रिभुवन तिलक समान
 ॥ गरिब निवाज गोदी धर्णी, भयभंजन भगवान ॥ १ ॥
 अविनाशो अच्यय अरुण, अशरीरी अरिहंत ॥ ज्योतिरूप जग
 दीश जे, ते मणमुं शुभ संत ॥ २ ॥ कविजन हृदय मदीतलें,
 शारद मान विशाल ॥ वचनामृत वरमें सदा, प्रगट थई उजमाल
 ॥ ३ ॥ मूरख मूंगां बोवडा, अकलविदूषा जेह ॥ तस घट
 भीतमें बसी, सुरगुरु सम करे तट ॥ ४ ॥ परउपगारी मातजी,
 वाला त्रिपुरा सोय ॥ ते हुं मणमुं भारनी, निग मुझ बंछित
 होय ॥ ५ ॥ कोविद केशर अमरना, चरण कमल नमि ताम
 ॥ हरिवल्ल मल्लीनायनो, पभणुं विजो उल्लास ॥ ६ ॥ रंगीली
 जनसभा, सांमल बैरक जाण ॥ मधकानी पमें रसलील, गुण
 बंत भाव ममाण ॥ ७ ॥ सरस नीरस रमिया लहे, चानुर
 वैथरु जेह ॥ पण मूरख पशु आपटा, हुं जाणें रस तेह ॥ ८ ॥
 राग निरस मयूर लहे, जे सेवे बनभाय ॥ धणुं हुं जाणें जी
 वधो, मूकां लकड खाय ॥ ९ ॥ खटपट सरिमा चतुर नर,
 बैरक वचन रसाल ॥ राचे सरस कथा मुणी, दिहया तजी वि
 चाट ॥ १० ॥ वक्ताने थोना मुणी, साडामो साडामी दष्ट ॥
 एक सरिरी जो हवे, गुणतां उपजे मिट ॥ ११ ॥ तेनाटे भा

कारज कीयुं रे ॥ ख० ॥ १७ ॥ मद्ने वेगें रसवती जिमतां
संतसिरी ते दीठी रे ॥ मृगनयणीनुं रूप सुकोमल, देखत
मीठी रे ॥ ख० ॥ १८ ॥ नृपनुं मन विच्छल ययुं जिमतां, काम
थो जेरो रे ॥ नृप चिते मुझ स्त्री छे भलेरी, पण नहि
तोरी रे ॥ ख० ॥ १९ ॥ खटरस भोजननी मुघडाई,
मनमें धेठी रे ॥ कामधरथो भोजन भूल्यो, स्त्रीनां
रे ॥ ख० ॥ २० ॥ स्वायुं नरवायुं करीने नृपते, मन विमनो
व्यो रे ॥ असेनियो यइ नृप घरे बलीयो, जाणे
व्यो रे ॥ ख० ॥ २१ ॥ चमकी चितमें चतुरा ततसिण,
नृप मन विगडयुं रे ॥ तब प्रीतमने कहे निज प्यारी, चेतो
हेत उघडयुं रे ॥ ख० ॥ २२ ॥ तब हरिवल कहे सांभल
भाती दशे ते थासे रे ॥ खणसे ते पडसे सार्दिमां, आपणें
न जाये रे ॥ ख० ॥ २३ ॥ चिहुं जगमें हरिवलनी कीर्ति,
ले मुनिजन जीहा रे ॥ सुखें सनाथें दंपति दोये, सुपमें
दे दीडा रे ॥ ख० ॥ २४ ॥ जेजो भविया धीवर जाति,
जो जीर उगाव्यो रे ॥ सुस्मानिद्र मनचंचित कलियुं,
जग विस्तारयो रे ॥ ख० ॥ २५ ॥ शुद्ध परंपर सो
हीगरेजय मुरिगया रे ॥ साठ अकबर जे प्रतिनोरी,
दीपाया रे ॥ ख० ॥ २६ ॥ तम शिष्य धर्मविजय धर्मधोरी, सयल
धर्म जाते रे ॥ कोरिदागिर मुकुमग्रि सोहे, तस शिष्य
द्वय गजे रे ॥ ख० ॥ २७ ॥ तस शिष्य कुशलविजय कवि
दिनमाणि तेज मराया रे ॥ तम बंधन गाणे कमल विजय
तम अनजान मुदाया रे ॥ ख० ॥ २८ ॥ तम शिष्य पंडित
क्षी चित्रय गुह, मोहिं मायु नगीना रे ॥ ज्ञान क्रिया
शुं आभायो, आनय माधन काना रे ॥ ख० ॥ २९ ॥ तम
प्य दो दुरा मायु शिरोमाणि, कुमनो मद शीघंता रे ॥

॥ आ० ॥ आया तेही लवानने ॥ ८ ॥ भरदा भूवा जेह,
 कारण कोरे तेह ॥ आ० ॥ आया ते शीघ्र पुणावता ॥ जही
 दुष्टोना जान, गान्धी करवा धर्माग ॥ आ० ॥ आया ते आप
 पन्नामता ॥ ९ ॥ वीगाडला जे कडाप, दनुमत हाक पनाय ॥
 आ० ॥ आया ते शक्ति उपामनी ॥ भगव वेगगी थाप, लांवा
 शेला बनाय ॥ आ० ॥ आपाते दंत उपामनी ॥ १० ॥ इणि
 परे निरिप्या लोक, उदरने कारण फोक ॥ आ० ॥ चिकित्सा
 कनवा लुप गणी ॥ निज निज ते कला सरे, कनवा पांशी अ
 गर्व ॥ आ० ॥ निज निज जश लेवा भणी ॥ ११ ॥ कहे
 एक नारी देव, नृपने तो रोग अशेष ॥ आ० ॥ दाद ज्वर
 दुर्गती लही ॥ रांकी कोले बैष, छे सुप्त गोली मय ॥ आ० ॥
 छत्रीय रोग हने मही ॥ १२ ॥ जे हवा बैष ते गर्व, मनसुं रा
 खता मी ॥ आ० ॥ पाली दड पोपी म्हा ॥ बटु ते कीच उ
 पाय, पण नुरगेन न जाय ॥ आ० ॥ बैष दनुव पोपी बदा
 ॥ १३ ॥ सोन्हा जोपी जान, भांवे लगन प्रमाण ॥ आ० ॥
 द्रष्ट पीडा छे मयने ॥ ते माटे कोरे होन, जाय ज्युं रोगनो जो
 य ॥ आ० ॥ गौडान पो तुने लायने ॥ १४ ॥ जाय ज्यो
 मरा सन, त्रिप द्रष्टे होरे दक्ष ॥ आ० ॥ ते द्रष्ट नृपनी
 रजा कोरे ॥ सोन्हा भगवतन एव, मानो ते बिपु जेव ॥
 ॥ आ० ॥ हनता नृप दुख उषा ॥ १५ ॥ एक बटे पेटने नार,
 छे भरीये आहार ॥ आ० ॥ रेषनी गोली कीजिये ॥ बटे
 एक गोलीये रोग, पोतो छली पोत ॥ आ० ॥ वृद्ध वही दी
 मि ॥ १६ ॥ भूवा कोरे नमोद, नृपने मोडिन नराम ॥
 आ० ॥ वेगगी रीक्षण पद ॥ पुणे पुणारी लीन, पांटे
 पोत ॥ आ० ॥ दान उदरे बिता जा ॥ १७ ॥
 नृपने, चारो दादो नर ॥ आ० ॥ पण जे

हुक तुमै, सांभलनो चित लाय ॥ पग ते सुणार्न मन करे,
महिषी कितर न्याय ॥ १२ ॥ नृपने तेही हरिचलै, की
थी भक्ति विरहान ॥ ते सुणनो मरियन तुमै, शी शी
निपजे वान ॥ १३ ॥

॥ ढाल १ ली ॥ आछे लालनी देनी ॥ तेही नृपने आ
गार, भोयण देइ मार ॥ आछे लाल ॥ हरिचलै कीव पहरा
मणी ॥ माथी मागक लख लेय, अग आभूषण देय ॥ आ० ॥
बोलाव्यो नृप गृह भणी ॥ १ ॥ मदनवेग नृप ताम, मंदिर व
लिया नाम ॥ आ० ॥ वसनमिरी मनमें वमी ॥ अंगनारूप
निहाल, मनमां यड चकचाल ॥ आ० ॥ नृप मननी दगची
गमी ॥ २ ॥ जीर गहो ललचाय, ड्यं मधु खग लपटाय ॥
॥ आ० ॥ काम बने करी जूगियो ॥ कामानुर थयो राय, आ
कुल व्याकुल थाय ॥ आ० ॥ कामज्वरै नृप पूगियो ॥ ३ ॥
पगन थद नृप देइ, अनभजम बोले तेइ ॥ आ० ॥ विरहपू
नि पंग भयो ॥ ग्विण वाटि ग्विण मांदि, जरुन पडे ग्विन
कयांदि ॥ आ० ॥ कामिनीवाहन बहिनयो ॥ ४ ॥ न गने क
सुमनी मेज, न गमे अनउनी हेज ॥ आ० ॥ राज काज पन न
वि गने ॥ न गमे पान तयोउ, न गमे वान दहोउ ॥ आ० ॥
अन उदर मन नहि रने ॥ ५ ॥ शयी परजासाल, मदनवेग म
छाल ॥ आ० ॥ बीरावि वीर हनो ररो ॥ भोट बाण लागी
अनेप, पट्या गिट्या पेव ॥ आ० ॥ कामिनीये रुग्यां जाज
रो ॥ ६ ॥ नृप थयो झुग्या अनेव, जार्नीये लाग्यो केव ॥
आ० ॥ मदन सचियने तेहीवा ॥ पेटनी नर नरा बेज, वर
धव दाइ अनेप ॥ आ० ॥ भाया मनी न जेहिवा ॥ ७ ॥
जाग्या जार्नी रिंदार, पट्या जे म्याना हपेन ॥ आ० ॥ तेह्यां
ने बैद राजने ॥ दयो दिने दोख्यां नरे, जाज मरीण ने मरे

॥ आ० ॥ आग्या तेडी लवाजने ॥ ८ ॥ भरडा भूवा जेह,
 कारण काहे तेह ॥ आ० ॥ आपा ते शीश घुणावता ॥ जडी
 घुनीना जाण, गान्डी करना वखाण ॥ आ० ॥ आया ते आप
 दखानता ॥ ९ ॥ बीगाडळा जे कडाय, हनुमंत हाक दजाय ॥
 आ० ॥ आया ते शक्ति उपामनी ॥ भगत बेरागी घाय, लांवा
 शीला बनाय ॥ आ० ॥ आयाते दंत उवासनी ॥ १० ॥ इणि
 परे निजिया लोक, उदरने कारण फोक ॥ आ० ॥ भिकित्मा
 करवा नृप तणी ॥ निज निज ते कला सर्व, करवा मांडी अ
 गर्व ॥ आ० ॥ निज निज जश लेवा भणी ॥ ११ ॥ काहे
 एक नाटी देख, नृपने तो रोग अशेष ॥ आ० ॥ दाह ज्वर
 मूर्च्छा लदी ॥ हांकी बोले वैद्य, छे मुझ गोली सद्य ॥ आ० ॥
 छवीश रोग हणे सही ॥ १२ ॥ जे हता वैद्य ते सर्व, मनशं रा
 खना गर्व ॥ आ० ॥ पाली मठ पोपी रया ॥ बहु ते कीच उ
 पाय. पण नृपगेन न जाय ॥ आ० ॥ वैद्य प्रमुख पोथी बद्धा
 ॥ १३ ॥ शोण्या जोशी जाण, भांखे लगन प्रमाण ॥ आ० ॥
 ग्रह पीडा छे राखने ॥ ते माटे करो होम, जाय ज्युं रोगनो जो
 य ॥ आ० ॥ गोदान घां तुमैं लावने ॥ १४ ॥ जाय जयो
 सवा सल, निम ग्रह होवे प्रत्यक्ष ॥ आ० ॥ ते ग्रह नृपनी
 रक्षा करे ॥ बोल्या भगतमन एव, मानो ते विष्णु जेव ॥
 ॥ आ० ॥ हसनां नृप मुख उचरे ॥ १५ ॥ एक काहे पेटमें भार,
 छे भजीणि आहार ॥ आ० ॥ रेचनी गोली कीजिये ॥ वडे
 एक गांठनो रोग, पीडो छडी योग ॥ आ० ॥ चुरण वृद्धी दी
 जिये ॥ १६ ॥ भूवा बोले जगोश, नृपने होशिय नवरीस ॥
 ॥ आ० ॥ वेलाखली दिलगन थड ॥ भूणे घुणावी शीश, पाटे
 चहलो नाम ॥ आ० ॥ बाण उतारे बिना जड ॥ १७ ॥
 मांड्यां मांड्यां केय, वाड्यां टांकट्यां जेय ॥ आ० ॥ पण छे

युक्त नृपे, सांभलजो चित लाय ॥ पग ते मुणजां मन कगे,
माहिणी किन्नर न्याय ॥ १२ ॥ नृपने तेढी हरिवल्ले, की
धी भक्ति विख्यात ॥ ते मुणजो भविष्यन - तुम, शी श्री
निपजे वात ॥ १३ ॥

॥ ढाल १ ली ॥ आछे लालनी देखी ॥ तेढी नृपने आ
गार, भोयण देइ सार ॥ आछे लाल ॥ हरिवल्ले कीव पदेरा
मणी ॥ माणी माणक लख लेय, अंग आभूषण देय ॥ आ० ॥
बोलाव्यो नृप गृह भणी ॥ १ ॥ मदनवेग नृप ताम, मंदिर व
लियो जाम ॥ आ० ॥ वसंतसिरी मनमें बसी ॥ अंगनारूप
निहाल, मनमां थइ चकचाल ॥ आ० ॥ नृप मननी दगनी
समी ॥ २ ॥ जीव गयो ललचाय, ज्युं मधु सग लपटाय ॥
॥ आ० ॥ काम बसें करी जूरियो ॥ कामातुर थयो राय, आ
कल व्याकूल थाय ॥ आ० ॥ कामज्वरे नृप पुरियो ॥ ३ ॥
परवश थइ नृप देह, असमंजस बोले तेह ॥ आ० ॥ विरलप
ति पैं भयो ॥ विष यादिर गिण मांदि, जरुन पदे गिन
वयांदि ॥ आ० ॥ कामिनीवाहण बहिययो ॥ ४ ॥ न गमे कु
सुमनी सेज, न गमे अंतउगी हेज ॥ आ० ॥ राज काज पण न
वि गमे ॥ न गमे पान नचोउ, न गमे वात टहोल ॥ आ० ॥
अन्न उदक मन नहि रमे ॥ ५ ॥ सखी परजापाल, मदनवेग म
छराल ॥ आ० ॥ बीराधि बीर हतो सरो ॥ मोह बाण लागी
अशेष. पट्यो गिर्ददा पेच ॥ आ० ॥ कामिनीपैं करघो जा
रो ॥ ६ ॥ नृप थयो मूरछा अचेत, जार्यापैं लाग्यो केत ॥
आ० ॥ मंदरा सचिने मेढीया ॥ पदेरी नव नवा वेश, व
धव धाड अशेष ॥ आ० ॥ आया मनी न जेदिया ॥ ७ ॥
नाग्या जोरी विशेष, पट्टा जे स्याना हमेश ॥ आ० ॥ तेह
मे वैद राजने ॥ दशो दिने दोह्यां सरी, जाण मरीण ते सरी

॥ आ० ॥ आच्या तेही लवाजने ॥ ८ ॥ भरदा भूवा जेढ,
 कारण काढे तेह ॥ आ० ॥ आया ते शीश घुणावता ॥ जडी
 बुडीना जाण, गारुडी करता वाढाण ॥ आ० ॥ आया ते आप
 यत्नानता ॥ ९ ॥ वीराउला जे कडाप, इनुमंत हाक यजाय ॥
 आ० ॥ आया ते शक्ति उपासनी ॥ भगत बेरागी धाय, लांवा
 शीलं बनाय ॥ आ० ॥ आयाते दंत उवासनी ॥ १० ॥ इणि
 परे भिल्लिया लोक, उदरने कारण फोक ॥ आ० ॥ चिकित्सा
 करवा नृप ठणी ॥ निज निज ते कला सर्व, करवा मांदी अ
 गर्व ॥ आ० ॥ निज निज जश लेवा भणी ॥ ११ ॥ कहे
 एक नाडी देख, नृपने तो रोग अशेष ॥ आ० ॥ दाह ज्वर
 मूर्च्छा लढी ॥ टांकी बोले वैद्य, छे मुष्ट गोली सद्य ॥ आ० ॥
 छत्ताश रोग हणे सही ॥ १२ ॥ जे हता वैद्य ते सर्व, मनशं रा
 खता गर्व ॥ आ० ॥ पाली मठ पोपी रया ॥ बहु ते कीच उ
 पाय. पण नृपगेग न जाय ॥ आ० ॥ वैद्य प्रमुख पोथी बघा
 ॥ १३ ॥ बोण्या जोडी जाण, भांखे लगन प्रमाण ॥ आ० ॥
 ग्रह पीडा छे राखने ॥ ते माटे करो होय, जाय ज्युं रोगनो जो
 म ॥ आ० ॥ मोटान घो तुम लाचने ॥ १४ ॥ जाय जपो
 सवा सल, जिम ग्रह होवे प्रत्यक्ष ॥ आ० ॥ ते ग्रह नृपनी
 रत्ता करे ॥ बोल्या भगतजन एम, मानो ते त्रिपुणु जेन ॥
 ॥ आ० ॥ हसना नृप मुख उखरे ॥ १५ ॥ एक करं पेटमें भार,
 छे भजणे जाहार ॥ आ० ॥ रेचनी गोली कीजिये ॥ कहे
 एक गांठनो रोग, शीरो छली योग ॥ आ० ॥ चूरण वुडी दी
 जिये ॥ १६ ॥ भूवा बोले जगोश, नृपने छोटिंग खवीस ॥
 ॥ आ० ॥ वेळारठी चितलग्न पड ॥ भूणे घुणावी शीम, पादे
 बटुली चीस ॥ आ० ॥ बाण उतारे चिंता जड ॥ १७ ॥
 मांख्यां मांडलां केय, वाड्यां टांकलां जेय ॥ आ० ॥ पण छे

से को नाचियां ॥ जेणें कस्यो जे जेम, तेणें वग्गुं ते नेप ॥
 आ० ॥ पण नृप चित्त न भावियां ॥ १८ ॥ एम अनेक उ
 पाय, भलभला जाण कहाय ॥ आ० ॥ जाणपणुं पट्टीव
 न्या ॥ विसावला इता जेह, परबंधी पण तेह ॥ आ० ॥
 सिद्ध साधक सधला गल्या ॥ १९ ॥ भगत संन्यासी कृप,
 गलिया उयुं पाणी लुल ॥ आ० ॥ कोगट गाल फुलावता ॥
 जडी वृद्धीना जाण, वादीगग गया ठाण ॥ आ० ॥ जाण
 पणुं जे हुंलावता ॥ २० ॥ निणसवे मंत्री एक, जाणे शासति
 वेक ॥ आ० ॥ मेहर नामें मंत्रीसरु ॥ जिहां पोढ्या छे राय
 निहांकिण आव्यो धाय ॥ आ० ॥ नाडी जोइ तिहां गुणकर ॥
 ॥ २१ ॥ व्याधो नाडी भेद, मंत्री लक्षो ते उपेद ॥ आ० ॥ क
 मग्वरें ने नृप नटयो ॥ मूरछा ल्यो निण योग, पूरव कर्म
 भोग ॥ आ० ॥ काम अनल कुंहे पटयो ॥ २२ ॥ जेह
 मृपने रोग, तेह गुं जाणे लोग ॥ आ० ॥ अंतरगतनी क
 लहे ॥ कामनुं झेहेर अयाह, नृपने ते लाग्यो दाह ॥ आ०
 कसो ते रोगने कुम श्रे ॥ २३ ॥ जिहांकी मगटयो दुःख, ॥
 हांभी होये मुख ॥ आ० ॥ अगनि बल्यो अगनी ठरे ॥
 रहानलनी बाफ, जेहने रहि तन व्याप ॥ आ० ॥ ते शीत
 रमणी के ॥ २४ ॥ इम चिती मनमांदि, राभा रामत उच्छादि
 आ० ॥ मेहर मंत्री दम भगे ॥ नृपने रोग न कांय ॥ फो
 कोपा उपाय ॥ आ० ॥ जाण मंत्रीमने श्रवणुणे ॥ २५ ॥
 सनु भोषय कान, कोरुं तेप निदान ॥ आ० ॥ सिद्ध सा
 म्य गिन्या ॥ अंगग्ननी पीट, कापजरनी रीट ॥ आ०
 ते कुमे नरि अटहज ॥ २६ ॥ जे लहे शास्त्र विचार, हे
 जे गुरु मुख मार ॥ आ० ॥ ते जाणे सरली कर ॥ गुं करे ॥
 किन्मा कर्म, न जाणे शास्त्रनो मर्म ॥ आ० ॥ ते करे छदि

शक्या ॥ २७ ॥ सभा विसर्जो ताम, सह पोरोता निज पा
 ॥ आ० ॥ मंत्री द्विरे बैरू करे ॥ घोना उल्लासनी डाल,
 देह्यो कही उजमाल ॥ आ० ॥ लाज्यावेजय इम उच्चरे ॥ २८ ॥
 ॥ हुदा ॥ दिव मेहर मंत्रीसह, लोकोने दे शीख ॥ नृपनी
 भीटा डालवा, बेटी आई नजीक ॥ १ ॥ कामानुर नृपने लही,
 सचिव करे उपचार ॥ राणी सचली तेडीयो, मोल सजी शिण
 गार ॥ २ ॥ रम झन करती आवीई, रूपे अपछर सार ॥
 मदन तणी जे पाटिका, कार्याने मुरकार ॥ ३ ॥ आवी नृपना
 पग तळां, ओलासें उल्लास ॥ पवन करे रंभादले, आजि नेत्र व
 रास ॥ ४ ॥ पद्मराणा जे पद्मनी, नृपनुं भीडी अंग ॥ श
 यन करयो चडि दो लगे, उतरयो ताम अनंग ॥ ५ ॥ कोक
 शाख नगे बले, लीयो ए उपचार ॥ आंस उघाडी तनीसणे, म
 द्विपनिये निज चार ॥ ६ ॥ कामज्वर इलको धयो, पाम्पो चे
 तन सार ॥ मेहर मंत्री जस भो, वरत्यो जयजय कार ॥ ७ ॥
 मदनरेग हरयो घशुं, देसी बुद्धि निधान ॥ सन्नान्यो
 मंत्रीमरु, देई चहुलं मान ॥ ८ ॥ बीजा सचिव दूरे कग्धा,
 शक्यो एह प्रधान ॥ मुझे भोडोटी गुण करयो, दीधे जीवित
 दान ॥ ९ ॥ नृप कहे मंत्री तुं घयो, माहरा दुखनो जाण ॥
 ये रान्यो नृपने सही, तन मन करिने प्राण ॥ १० ॥ तव कहे
 मंत्री नृप सुणो, हुं तुमारो दास ॥ केहयो ते करुं अमें, तन
 मन करि एरुगम ॥ ११ ॥ एण मुझे साची कही, ए कारण
 यहुं केम ॥ अंतरगतनी वानडी, जाणी जाए जेम ॥ १२ ॥
 विगर कहे किम जाणिये, पारका मननी बात ॥ तव नृप मंत्रीने
 कहे, मांडी सचली घात ॥ १३ ॥

॥ डाल २ जी ॥ नदी जमुनाके तीर, उडे दोप पंसीयां ॥
 ए देशो ॥ नृप कहे मांभल मंत्री, कह तुझ नीपनी ॥ हरिच

से को नावियां ॥ जेणे कसो जे जेम, तेणे वरयुं तेसे
 आ० ॥ पण नृप चित्त न भावियां ॥ १८ ॥ एम अने
 पाय, भलभला जाण कहाय ॥ आ० ॥ जाणयुं
 ल्या ॥ विराउला हता जेठ, परबंधी पण तेह ॥ आ०
 सिद्ध साधक सधला गल्या ॥ १९ ॥ भगत संन्यासी
 गलिया ज्युं पाणी लुल ॥ आ० ॥ फोगट गाल फुटाता
 बडी वुटीना जाण, वादीगन गया ठाण ॥ आ० ॥
 रणुं जे हुंलावता ॥ २० ॥ तिणसमे मंत्री एक, जाणे
 बेक ॥ आ० ॥ मेहर नामें मंत्रीसरु ॥ जिहां पोत्र्या
 तिहांकिण आव्यो धाय ॥ आ० ॥ नाडी जोइ तिहां
 ॥ २१ ॥ लाथो नाडी भेद, मंत्री लघो ते उमेद ॥ आ० ॥
 मज्जरे ते नृप नदयो ॥ मूरजा लघो तिण योग, पूव
 भोग ॥ आ० ॥ काम अनल कुंडे पढ्यो ॥ २२ ॥
 नृपने रोग, तेह नृ जाणे लोग ॥ आ० ॥ अंतरगानी
 लहे ॥ कामहुं श्नेहेर अथाह, नृपने ते लाग्यो दाह ॥ आ०
 कसो ते रोगने कुण ग्रहे ॥ २३ ॥ जिहांयो प्रगट्यो दुःख,
 हांथी होये सुख ॥ आ० ॥ अग्नि बल्यो अगनी ठरे ॥
 रहानलनी बाफ. जेहने रहि तन व्याप ॥ आ० ॥ ते
 रमणी करे ॥ २४ ॥ इम चिंती मनमंदि, राभा रामस उच्छां
 आ० ॥ मेहर मंत्री इम भणे ॥ नृपने रोग न कांय ॥
 कीषा उपाय ॥ आ० ॥ जाण प्रवीमने अवगुणे ॥ २५ ॥
 खनुं ओपय कान, कीयुं तेम निदान ॥ आ० ॥ सिद्ध
 मूरख गिल्या ॥ अंतरगानी पीड, कामज्वरनी रीड ॥ आ०
 ते कृणे नावि अटकल्या ॥ २६ ॥ जे लहे सास विचार,
 जे गुरु मुख सार ॥ आ० ॥ ते जाणे सगली कला ॥ नृ करे
 कित्सा कर्म, न जाणे शास्त्रनो मर्म ॥ आ० ॥ ते करे छाव

॥ १७ ॥ सभा बिसर्गो तान, सह पोयेता निज घा
 ॥ आ० ॥ मंत्रो दिवे वैदू करे ॥ योना उल्लासनी ढाल,
 हेन्यो कही उज्जमाळ ॥ आ० ॥ लोचनवेजय इम उच्चरे ॥ २८ ॥
 ॥ दुहा ॥ दिव मेहर मंत्रीसर, लोकोने दे शीख ॥ नृपनी
 पोटा दालवा, बंदो आड नर्जाक ॥ १ ॥ कामानुर नृपने लही,
 चिव करे उपचार ॥ राणी सचली तेंडीयो, शोल सजी शिण
 तार ॥ २ ॥ रम झन करती आर्यीई, रूपे अपछर सार ॥
 दिन तणी जे वाटिका, कामीने मुखकार ॥ ३ ॥ आर्यी नृपना
 ग तळां, ओलासे उल्लास ॥ पवन करे रंभादलें, आजि नेत्र व
 त्त ॥ ४ ॥ पद्मराणां जे पद्मगी, नृपनु भीडी अग ॥ श
 वन करचो घटि दो लगे, उतरचो ताम अनंग ॥ ५ ॥ कोक
 शास्त्र तणे बलें, कीचो ए उपचार ॥ आंख उपाडी नखीने, म
 दिपविये तिण बार ॥ ६ ॥ कामज्वर हलको थयो, पाम्यो चे
 तन सार ॥ मेहर मंत्री जस न्द्यो, वरत्यो जयजय कार ॥ ७ ॥
 मदनरंग हरन्यो पशुं, देखी बुद्धि निधान ॥ सन्नान्यो
 मंत्रीसर, देई बहुल मान ॥ ८ ॥ योना सचिव दुरे कगथा,
 गान्यो एह प्रधान ॥ मुझने भोहोये गुण करचो, दीपुं जीवित
 दान ॥ ९ ॥ नृप कडे मंत्री तुं थयो, माहरा दुखनो जाण ॥
 मे राज्यो मुझने सही, तन मन करिने प्राण ॥ १० ॥ तव कडे
 मंत्री नृप सुणो, हु छ नृपारो दास ॥ केदशो ते करश अमे, तन
 मन करि एकगत ॥ ११ ॥ एण मुझने साची कही, ए कारण
 थपुं केम ॥ अंतरगननी वातही, जाणी जाण जेम ॥ १२ ॥
 विगर कडे किम जाणिये, पारका मननी घात ॥ तव नृप मंत्रीने
 कहे, मांडी सचली घात ॥ १३ ॥

॥ दाळ २ जी ॥ नदी जमुनाके तीर, उहे दोष पंखीयां ॥
 ए देशी ॥ नृप कडे सांभळ मंत्री, कहु मुझ नीपनी ॥ हरिवरु

स्व को नाचियां ॥ जेणें कसो ते जेय, तेणें वस्तु वेळें
 आ० ॥ पण नृप विन न भारियां ॥ १८ ॥ एव प्रेत
 पाय, भलभला जाण कहाय ॥ आ० ॥ जागरणें
 ल्या ॥ विराडला हना जेद, परबधी पण तेद ॥ अ०
 सिद्ध साधक सधला गल्या ॥ १९ ॥ भगत संन्यासी
 गलिया ज्युं पाणी लुळ ॥ आ० ॥ कोमट गाल फुटला
 जडी वृद्धीना जाण, वादीगम गया डाण ॥ आ० ॥
 पणें जे हुंलावता ॥ २० ॥ निगमवे मंत्री एक, जेणे
 बेक ॥ आ० ॥ मेहर नामें मंत्रीमरु ॥ गिह्या पोल्या जे
 तिहांकिण आव्यो धाय ॥ आ० ॥ नाडी जोड तिहां
 ॥ २१ ॥ लावो नाडी भेद, मंत्री लक्षो ते उमेद ॥ आ०
 मज्जरे ते नृप नटयो ॥ मूरछा ल्यो निण योग, पूर
 भोग ॥ आ० ॥ काम अनल कुंडे पड्यो ॥ २२ ॥
 नृपने रोग, तेह नृ जाणे लोग ॥ आ० ॥ अंतरगतनी
 लहे ॥ कामलुं सेहेर अधाह, नृपने ते लाग्यो टाह ॥ आ०
 कहे ते रांगने कुंग ग्रहे ॥ २३ ॥ गिह्यां मगदयो कु
 हांथी होये सुख ॥ आ० ॥ भगति बल्यो भगनी वरे
 रहानलनी बाफ, जेहने रहि तन व्याप ॥ आ० ॥ ते
 रमणी करे ॥ २४ ॥ इम चिनी मननांटे, राभा रामत उ
 आ० ॥ मेहर भंती इम भणे ॥ नृपने रोग न कांय ॥
 कीधा उपाय ॥ आ० ॥ जाण प्रतीमने अनगुणे ॥ २५
 खलुं ओपय कान, कीधुं तेम निदान ॥ आ० ॥ सिद्ध
 मूरख गिल्या ॥ अंतरगतनी पीड, कायवरनी रीड ॥
 ते कृणे नावे अटकल्या ॥ २६ ॥ जे लहे दाख विचार
 जे गुरु मुख सार ॥ आ० ॥ ते जाणे सरली कला ॥ नृ
 किरसा कर्म, न जाणे शास्त्रनो मर्म ॥ आ० ॥ ते करे

कला ॥ २७ ॥ सभा विमर्जी तान, महु पोरोता निज धा
 ॥ आ० ॥ मंत्रो दिवे बैरू करे ॥ घोना उल्लासनी डाल,
 ह्यो कदो उजमाल ॥ आ० ॥ लोच्यो जय इम उच्चरे ॥ २८ ॥
 ॥ हुहा ॥ दिव मेहर मंत्रोसर, लोकोने दे शील ॥ नृपनी
 डा डालवा, बेडो आड नर्जाक ॥ १ ॥ कामातुर नृपने लही,
 चिव करे उपचार ॥ रागी सचली तेडीयो, शोल सजी शिण
 र ॥ २ ॥ रम झन करती आवीई, रूप अपछर मार ॥
 दन तणी जे पाटिका, कार्माने मुखकार ॥ ३ ॥ आवी नृपना
 ग तलां, ओलामे उल्लास ॥ पवन करे रमादले, अजि नेत्र व
 ास ॥ ४ ॥ पट्टाणा जे पद्मगी, नृपनु भीडी अंग ॥ श
 ण करयो घटि दो लगे, उतरयो ताम अनंग ॥ ५ ॥ कोक
 णव नजे बले, कीयो ए उपचार ॥ आंस उवाडी तनखिणे, म
 हेनिये निज दार ॥ ६ ॥ कामडार इल्लको धयो, पाम्यो वे
 ण मार ॥ मेहर मंत्री जस लयो, धरत्यो जपजय कार ॥ ७ ॥
 मदनयोग हरयो घणुं, देखी बुद्धि निधान ॥ सन्नान्यो
 मंत्रोसर, देई बहल मान ॥ ८ ॥ घोना सचिव दूरे करथा,
 रान्यो एह भवान ॥ मुझने मोहोयो गुग करयो, दीधुं जीवित
 दान ॥ ९ ॥ नृप कहे मंत्री तुं धयो, माहरा दुखनो जाण ॥
 मे रान्यो तुझने मही, तन मन करिने प्राण ॥ १० ॥ तब कहे
 मंत्री नृप सुणो, हु छ तुनारो दास ॥ केह्यो ते करण अमे, तन
 मन करि एकगाम ॥ ११ ॥ एण मुझने भाची कहो, ए कारण
 यणुं केम ॥ अंतरगतनी यातरी, जाणी जाण जेम ॥ १२ ॥
 विगर कहे किम जाणिये, पारका मननी बात ॥ तब नृप मंत्रीने
 कहे, मांडी सचली घात ॥ १३ ॥

॥ दाल २ जी ॥ नदी जमुनाके तीर, उडे दोष पंखीयां ॥
 ए देशो ॥ नृप कहे मांभल मंत्री, कहु गुप्त नापनो ॥ हरिक

हां सुधी ते नयने न, निरन्ध्रे अति भले ॥ घरनां कारज ति
 हां सुधी, कांठि न ऊकले ॥ १० ॥ लोभीनी परें जीव, रहे
 निज ते कने ॥ स्तावा पिधानी सूध, नही ते, जीरने ॥ दुनी
 फिरे नम देह के, मन विण मानवी ॥ लप लागी घणुं जोर जे,
 सलना अभिनवी ॥ ११ ॥ विरुधो विषय विकार के, दृष्टि
 लागे तिका ॥ बीषयोनां दिल दाइ, जाणे केवली तिका ॥
 मदिरा पीधे जीव, एमाई च्युं रहे ॥ विरहना लीणो जीव, घुं
 माइ न्यु पडे ॥ १२ ॥ जोजो भवियां मीतदी, लागे जेहने
 ॥ होवे एह हवाल के, मानव तेहने ॥ विरहनी वारता पीवी,
 हंता ते जाणउ ॥ पण निमनेही मूरख, शुं ते पिछाणजे ॥
 ॥ १३ ॥ मननी स्यामच राव, दिवस रहे नेहशुं ॥ न गण
 मुख दुःख बीर, बंधाणो जेहशुं ॥ मारिणां लीणो जीव,
 पडे ते रूपमां ॥ तन धन सोपे नेही ने, सरबे ते च्युर्मा ॥
 ॥ १४ ॥ रमणी तणां जे नेत्र ते, कछल पंकथी ॥ मगट क
 दर्प मत्त, बगद निःशंकथी ॥ कापी जन मनवने, बराह ते सं
 घरी ॥ मानकता सिण एकमे, जाये ते घरी ॥ १५ ॥ का
 पी जनने काम, सुभर रेहे पडे ॥ विरही जनने अरनिनि,
 विण सुने नडे ॥ कान बराह ते कापिनी, संगथी ओमरे ॥
 बीरहानननां मन ते, तव शोतल करे ॥ १६ ॥ सबल पुरुष
 गद कोट ने, जीवे पराक्रमे ॥ कापिनी जीवे श्रीजग, एक कदा
 सपे ॥ कामनगारा नारी ते, सहुने बस करे ॥ रागना लीणा
 सुदनर, - शोकदे फिरे ॥ १७ ॥ मबला ते नबला पडे, श्री
 बजराहे बह ॥ तो माहरो कोण आशने, मंजो दुष कहुं ॥ रे
 मंजो दुष भागळ, मांढो मे करो ॥ बसंभमिरोनु कारण, ए
 नीरनु सरी ॥ १८ ॥ भोजन बरवा गया तव, ए फल मारिया ॥
 कारण बरीने कारण, लोकरने लाविया ॥ कारण विधावती

नारु, बिभावी आवियो । ए उवाणो जोकमें, माचो क
 वियो ॥ १० ॥ ते माटे दिवे कोडक नथप कीजिये ।
 तामिगीमुख देखि, मुशम्म पीजिये जो कोड विरा होत नो.
 पलकमें जड मिछु ॥ गन्ध मान मन निहायो न नीकलु ।
 ॥ १० ॥ वडि भरुन पर्यन्त करा काड केरवे । ते को
 मधुनो बाढालो, मुझने पेलव नन मन कर खम्बान के ।
 मुझने भिले ॥ अरु कोडि पसाय करो पले पद ॥ ११ ॥
 ए भीकार ते मयलो, मंत्रोये मभिल्यो ॥ कानादुर गयो म
 य, ते पवीये अटकल्यो ॥ वण बछोया पण मिद, अजादी
 में पक्यो ॥ निम रमणी पाड जालया नृप पुरो प्रज्यो ॥
 ॥ १२ ॥ तो दिवे कोडक बाल, म बाल करो बला ॥ नपना
 मनमें खीना, फिरुन काडु बला ॥ मचलु कमल दशे नो, क
 रा नृप मानश ॥ तो शीखामण मयली, लेखे आणसी ॥
 ॥ १३ ॥ सामलजो भवि भागल, पीठी वागता ॥ माभलती
 मीनपाल धोता दिल ठागता ॥ पीजा उल्लामनी डाल, ए बी
 जो परी करा ॥ नेहीने मन गपती ए, लचिये उच्चरी ॥ १४ ॥
 ॥ बडा ॥ दिवे पंथी नृपने कहे, साभलो मधु महागज ॥
 अनगननी जे कही, ते में निमणी आज ॥ १ ॥ पण ए वा
 त हटकी नहीं, छे भारी महिनाथ ॥ गणवा दशन यमदंडना,
 नभशु भगवी बाथ ॥ २ ॥ तिम ए खीरुं नेहलो, करवो अ
 ति दुःख ॥ छदो संगति एहनी, ज्युं लहो मुख मुमल ॥
 ॥ ३ ॥ जे कीरे तुमने मधु, सापी छागे अपार ॥ बाद जो ग
 लंग चीपदां, क्या होय ताम पुकार ॥ ४ ॥ पर दुःखभंजन
 गजवी, परजन पाले साद ॥ बाहार जोड़ये जिहां यकी,
 निहा किम उंड धाद ॥ ५ ॥ अणयट्ठी ए शानदी, किम
 हिते मधु नाथ ॥ देखी पेखी बाधना, मुखें वाचवी हाथ ॥

॥ ६ ॥ वसंतसिरी नारी तणो, जो कीजें प्रतिबंध ॥ छानी
 यातो नवि रहे, हिंग तणो जेम गंध ॥ ७ ॥ पोतानी परणी
 मिया, चपनावे रंगरेल ॥ जगमें छे परणी मली, पर परणी
 विपवेळ ॥ ८ ॥ काणी कोची करवनी, काली कुवडी जाण ॥
 परणी जेह पनोवदी, पदमिणा तेह पिछाण ॥ ९ ॥ आपणी
 गावडी चंद्रमा, जे दोही पीवाय ॥ गुं कीजें परनी मली, जे
 दोही नवि जाय ॥ १० ॥ परस्त्री संगति जे करे, तेहनां पूर
 ण पाप ॥ झंप करी बेसे नही, न मिटे तास संताप ॥ ११ ॥
 घृतकुंम सरिखा नर कछा, अगनि सरीखी नार ॥ मधु खरडी
 आसियार ज्युं, तिम स्त्रीसंग विचार ॥ १२ ॥ परनारीना ला
 छडी, जे थपा विषयाभंग ॥ नरकनिगोदें रहवळ्या, मुणजो
 तास संबंध ॥ १३ ॥

॥ ढाळ १ जी ॥ नणदलनी देशी ॥ राजन हे राजन, रा
 षण सरिखो राजनी, जे बलीयो कहेवाय ॥ हे राजन ॥ ला
 ख बेताल्ल्या गज तुरी, सेवे सोळ सहस राय ॥ हे राजन
 ॥ १ ॥ भिक भिक काम विदेवना, कामें लुब्धा जेह ॥ हे रा०
 ॥ अस अपमस कांइ नवि गणे, नगणे सुख दुःख तेह ॥ हे
 रा० ॥ धि० ॥ १ ॥ बचीअ सहस अंतेदरी, रूपें अपछर
 प्राय ॥ हे रा० ॥ ते सरस्वीने भवगुणी, रावण सीता हराय
 ॥ हे रा० ॥ धि० ॥ २ ॥ राम ने लिछमण बेहु मिली, मेळी
 कटक अपार ॥ हे रा० ॥ धार वरस लगे आकरा, जूंश्या
 नर झुझार ॥ हे रा० ॥ धि० ॥ ३ ॥ सीताकामने रावणे,
 केइ सुभट हणाय ॥ हे रा० ॥ अंतें पण रावण तणां, दन म
 स्तक छेदाय ॥ हे रा० ॥ धि० ॥ ४ ॥ त्रिजगमें कंटके
 श्री, नाम घरावनो जेह ॥ हे रा० ॥ चोपी नरकें ने गयो,
 परस्त्रीनां फल एह ॥ हे रा० ॥ धि० ॥ ५ ॥ लंका परलं

हे रा० ॥ परिधरमे केई जातिनां, पाभी ते निज दाव ॥ हे
 रा० ॥ धि० ॥ १९ ॥ कूट कपटनी ओरडी, गोरडी निगुण नि
 योल ॥ हे रा० ॥ अमपा राणी तणि परें, कोइ न राखे तोल
 ॥ हे रा० ॥ धि० ॥ २० ॥ रमणी तणां मन एहवां, जेहवां
 पाकां बोर ॥ हे रा० ॥ बाहिर सुंदर देखणां, भांहे कठिण कठो
 र ॥ हे रा० ॥ धि० ॥ २१ ॥ महिला केरो नेहलो, जेहवो
 संध्यां राग ॥ हे रा० ॥ आसो मासनो मेहलो, तेहवो स्त्रीनो
 राग ॥ हे रा० ॥ धि० ॥ २२ ॥ स्वारय पहांचे जिह लां
 गें, निहां लगें करे रंग रेन ॥ हे रा० ॥ झूठी तन धन हरि
 लिये, रुडी विपनी वेल ॥ हे रा० ॥ धि० ॥ २३ ॥ मुरी
 कंताये कंतने, हणियो देई घेर ॥ हे रा० ॥ नारी कृष्ट होवे स
 दा, न जुवे करतां केर ॥ हे रा० ॥ धि० ॥ २४ ॥ ब्रह्म
 दत्तने मारवा, लाखनां मंदिर कीध ॥ हे रा० ॥ जुल्लणीये
 निज पुत्रने, स्वहस्तं बन्दि दीध ॥ हे रा० ॥ धि० ॥ २५ ॥
 पापुं रक्त भुजानणुं, खबरान्युं उरमांस ॥ हे रा० ॥ ते जित
 चडने राणोये, नाख्यो जलधिये तास ॥ हे रा० ॥ धि० ॥
 ॥ २६ ॥ नारी न होवे आपणी, बानांजो कोरये लक्ष ॥ हे
 रा० ॥ हृपेन डांग दो भाभिनी, देखावे परतक्ष ॥ हे रा० ॥
 धि० ॥ २७ ॥ मोह देखादी दगो करे, स्त्रीनो छे ए दंग ॥
 हे रा० ॥ ते माटे तुमे रामवी, म करो परसी संग ॥ हे रा०
 ॥ धि० ॥ २८ ॥ इणि परें नृपने मंत्रीये, दाख्या केई दृष्टांत
 ॥ हे रा० ॥ पण नृपनुं मन-नवि मिलें, बसंतसिरी चित्त आंत
 ॥ हे रा० ॥ धि० ॥ २९ ॥ मन लागुं जेह वपरे, बिसारलुं
 नवि जाय ॥ हे रा० ॥ मोहनी मदिरा छाकमां, उपदेश नावे
 दाय ॥ हे रा० ॥ धि० ॥ ३० ॥ लब्धि बीजा उल्लासनी,

दे एक तान, शिर रमणी दे तस मान रे ॥ न० ॥ ४ ॥ ए
 तो शील छे गुणनुं निधान, शीलें पामे स्वर्न विमान रे ॥ न० ॥
 ए तो शीलें संकट भांजे, शीलें ते हरि ज्युं गाने रे ॥ न० ॥
 ॥ ५ ॥ ए तो शीलें कुंभर श्रीपाल, तस कोद गयो ततकाल रे
 ॥ न० ॥ ए तो शीलें सुदर्शन भेटे, शूलि फीटी सिंहासन बेठ
 रे ॥ न० ॥ ६ ॥ ए तो शीलें जंबू स्वामी, लघुवपमें ययो
 शिवगामी रे ॥ न० ॥ ए तो शीलें जेम कुमार, ययो शिवरम
 णी चरहार रे ॥ न० ॥ ७ ॥ ए तो शीलें मेघकुमार, जेणें
 छंदी आठे नार रे ॥ न० ॥ ए तो शीलें गजसुकुमाल, शिवप
 दबी छरी सुरसाळ रे ॥ न० ॥ ८ ॥ ए तो शीलें शूलिभद्र
 नाम, राख्युं चिहुं जगमे भमिराम रे ॥ न० ॥ ए तो शीलें
 भीमछिनाय, ए तो मुगतिवधू करि हाय रे ॥ न० ॥ ९ ॥
 ए तो शीलें सीता नारी, करी धीजतां शीलें समारी रे ॥
 न० ॥ ए तो शीलें सुभद्रा सुहादी, चंपा पोल चघादी रे ॥
 न० ॥ १० ॥ ए तो द्रोपदी पांडव केरी, जेणें कौरवें लज्जा उवे
 री रे ॥ न० ॥ ए तो तेहने शील ममावें, सुर सत अष्ट ची
 र पहेरावे रे ॥ न० ॥ ११ ॥ ए तो शीलवती सुकुमाल,
 अहि फीटी यइ फुलमाल रे ॥ न० ॥ ए तो शीलें चंदनवा
 ला, वीरें करी झाक झमाला रे ॥ न० ॥ १२ ॥ ए तो इ
 त्यादिक अवदात. कहूं शीलनी केती आख्यात रे ॥ न० ॥
 जे पाले शील नर नारी. हुं जाबं तस बलिहारी रे ॥ न० ॥
 ॥ १३ ॥ कुशीलियो किहां न खटाव. फुकर ज्युं घसा खाय रे
 ॥ न० ॥ कुशीलने पाटे कूटी, जिम घरमांथी हांदी फूटी रे ॥
 ॥ न० ॥ १४ ॥ कुशीलनो नावे विमास, कुशीलियो फिरे यइ
 दास रे ॥ न० ॥ कुशीलियो गाने नावे पामे, जाये नरक नि
 गोदने ठापें रे ॥ न० ॥ १५ ॥ कुशीलियो सपले भंदाय,

चोविण दंडों दंडाय रे ॥ न० ॥ कुशीलना कमे अघोर, म
 वो येव भिं भिं चोंग रे ॥ न० ॥ १ ॥ मय येव नै वि
 द्या जेह, कुशीलने न कले वेह रे ॥ न० ॥ मय साधक ना
 म मगवे, कुशीलने जम काटनाव रे ॥ न ॥ १७ ॥ मा
 हादेव जे देव कहाय, मयगया मां नयन जाय रे ॥ न० ॥
 अद्विज्यास डड जे छत्रो, ना मयमभगो नाम दीया रे ॥ न०
 ॥ १८ ॥ कठ माठभो माय कयालो मय श्राव्य किम जातो रे
 ॥ न ॥ ते गया गणिका मगे छडी नयन कुशीलने दगे रे ॥
 न० ॥ १९ ॥ वये मयम न चाख्य पाली कंदगीके तय परजा
 ली रे ॥ न० ॥ ते मयन एकुण गते नड बडो नारकी पां
 नर न० ॥ २० ॥ कुशीलनी कम्पणो ग्योरी, करतो फिरे
 नाना मयोरी रे ॥ न० ॥ कुशीलनु तय जय फोक, वय बंधन
 मंड फल शक रे ॥ न० ॥ २१ ॥ स्वराग दिल नवि आवे,
 कया कया नायक खोरे रे ॥ न० ॥ २२ ॥ जेना जेहने जे पदी
 हवा नयना माय मयगया रे ॥ न० ॥ २३ ॥ ते माटे
 नम मय नाय छडी परम्याना माय रे ॥ न० ॥ कुशीलनु ना
 म मयगया नाकिल उय मयगया रे ॥ न० ॥ २४ ॥ दिल
 नावने मया मया मय दयना मया माजा रे ॥ न० ॥ ए
 ना मय मय मया माहा, उय वाव मय पाओ काटा रे ॥ न०
 ॥ २५ ॥ ए ना मयनामरी जे बाला, तुम न कमे एहशं चालारे
 ॥ न ॥ जाय नम न मगन कमाया, एण वाव न लागे ज
 ना ना रे ॥ न ॥ २६ ॥ ए ना परदेशा थड छुडे, एण
 मयमा मय मय मय रे ॥ न० ॥ ए मया जे परचाय, एण
 नयने डड काड नावे रे ॥ न० ॥ २७ ॥ मयोंय ज कही
 वावा न मयमा तय मया वावा रे ॥ न ॥ तय मया थयो
 मयमभगो माहाय नय राय मयगया रे ॥ न० ॥ २८ ॥

हिंसे सुणजो जे नृप खोले, मंत्री आगल पोषी खोले रे ॥ न०
॥ ए तो बीजा दछासनी डाल, कही चोषी कम्पे र
साल रे ॥ न० ॥ २८ ॥ इति ॥

॥ दुहा ॥ वयण सुणौ मंत्री तणां, नृपने लागी दिग ॥ भूत
भराद ते नृप थयो, जागे लागु विग ॥ १ ॥ हित शीखामण
देवतां, नृपने ऊर्जा झाल ॥ आगे अहि छंछेडियो, तिम हुबो नृप
विकराल ॥ २ ॥ आगे वानरने बली, बिछोपे चटको कीष
॥ आगे केशरनि बडी. श्वानतुं विरुद ते दीध ॥ ३ ॥ तिम नृ
प मंत्री उपरे, कोपाकुल यह राय ॥ मदनवेग तिहां सचिवहुं
बोल्पो भ्रुकुटी चढाप ॥ ४ ॥ रे मंत्री हुं जाणतो, तुझे चा
तुर कोरु ॥ बे दाणा तुझमें नही, जे खोले ते फोक ॥ ५ ॥
ते किम जाण्या कुसीलिया, करणी हीणा जेह ॥ परस्त्री गमन
किया पछे, स्वर्गे पहाता केह ॥ ६ ॥ ते सांभल तुझ
ने कहें, शास्त्र तणे अनुसार ॥ व्रत भांगी ते मुनिवरा,
पाप्मा भवनो पार ॥ ६ ॥

॥ डाल ५ मो ॥ जीणा मारजीरी करइलडी ॥ ए देशी ॥
धनेना केह सचिवने, सांभल तुं एकंगो यहने कान उचाडी हो
राज ॥ चोविश वर्ष परे रही, मुनिवर आर्द्र कुमौर व्रतने
लाज लगाडी हो राज ॥ १ ॥ ते गयो ज्योति आगारमें, सिद्ध
बधूना संगमें जइ सुख भोगवे पुरां हो राज ॥ साख भली नस
ए कही, शीवसुदेवनी हिंदमें अस्तर जो तुं सनूरा हो राज ॥
॥ २ ॥ श्रेणिक रायनो कुंवहं, नामें नंदिरेंण जे बलियो यह म
न लीनो हो राज ॥ तणें पण व्रत भांजीने, गणिकाहुं पर
मांडि रहो रंग भीनो हो राज ॥ ३ ॥ चार वरस सुख भोग
बो, अजरामर पद लढियो करणी सहु जग जाणे हो राज ॥
मारानिजीय जे मूर्खमां, साख भली जाणजे मंत्री निहित प्रमाण

हो राज ॥ ४ ॥ पार्षी बिजानी पृथ जे, स्त्री हत्या जिणें
 श्री मरीठी कानें व्याप्या हो राज ॥ ने गया सुग लोक आठ
 साख मर्ली न जागें श्री योगशस्त्रे उपायो हो राज ॥ ५ ॥
 आपाठभनि भणनार जे, नाटकगीने साथें बार वरम घर
 दयो हो राज ॥ साथ मर्ली तम चम्रिमां, ने गया शिवगी
 माहे जाणी जे जन सदयो हो राज ॥ ६ ॥ चंद्रशेखर विद्य
 धर ने निज भगिनि साथें निशिदिन रंगें रमतो हो राज ॥ ते
 या भुगविरय प्रिया, श्रीमेवजो मादानम साखी छे मन गम
 ने राज ॥ ७ ॥ चर्री भगत नरेमरु, गंगा देवीने घर रहि
 १८ सरवामी हो राज ॥ गहम वरम मुख भोगवी, भुव
 धारिमाया पाभ्या ज्ञान उदासी हो राज ॥ ८ ॥ अष्टा
 १०० उ० ॥ आप भिणेमर साथें मगनि पुगीय पढ़ता हो रा
 १ नना साथ ॥ जाणें, जेवदीपजोत्तमाहे प्रभर सुहता हो रा
 १ नना साथी जाणीय, नाटकगोवा लार्ने भटकयो मे
 १०० ॥ १० ॥ केवल रण ने पारिमन, सुगति पुगमें ज
 ने १०० ॥ सुतो हो राज ॥ १० ॥ १०० सरमाठिका म
 १०० ॥ १०० ॥ हो भाट नेहनी बरेत हत्या हो राज
 १०० ॥ १०० ॥ सारसी, माखसाहन पिणा बट मही उ
 १०० ॥ १०० ॥ ११ ॥ ने बट भाया कुलदया भ
 १०० ॥ १०० ॥ नेदिग भव सुगलोकें हो राज ॥ नेहना प
 १०० ॥ १०० ॥ इतिभना मालामाह बानी जेके हो राज
 १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ चूकव्या, नागरभ १०० ॥ १०० ॥
 १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ चिह्नदिनि चउमुख नापना, गदभ
 १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥
 १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥
 १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥
 १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥ १०० ॥

हो राज ॥ १४ ॥ ब्रह्मपुराणें ते ब्रह्माने, परमेश्वर करि माने
 हुनिवां एकण ध्यानें हो राज ॥ तात्क जग परमेश्वर, निन
 पुत्रीं निलसे रंगें यह एक तनि हो राज ॥ १५ ॥ उमया
 नारी उवैखाने, जटामध्ये छानी राखी ईश्वरें गंगा हो राज ॥
 तारक जाणी शंभुने, वरुण अठार जे मानवि रुद्रने पूजे एकंगा
 हो राज ॥ १६ ॥ पृथी ऊखा देखाने, त्रिनेत्रा यथो शंकर
 तिण दिनथी गवराणो हो राज ॥ विष्णुपूजां यह तिण दिनथी
 विष्णु पुराणें चावो असर छे मपराणो हो राज ॥ १७ ॥ वि
 ष्णु पुराणें विष्णु जे, कान गोवाल धरन लोकमहि पूजागो हो
 राज ॥ बर्जास सहस्र श्वेतवरी, ते छंदी मरीयारी राधा साथें
 गवाणो हो राज ॥ १८ ॥ पुंजा पांडु नृप तपी, लघुवयनें
 वृन्तारी मुग्ध देवे पिळसी हो राज ॥ करण यथो ते उदरभो,
 जग चक्षु ते देवनी सह जग माने उलामी हो राज ॥ १९ ॥
 ए अवदान जे में कदा, करमां दीपक लेइ देखी कूप केइ पढि
 या हो राज ॥ बलवंतमहि शिरोमणि, ते सारिखा पण बलि
 या गलिया कर्म नाहिया हो राज ॥ २० ॥ तो माहारी कोण
 आशरो, निन भुवनमें सर्वने कर्म मुख्या लूणी हो राज ॥ जे
 पश्चिमे गज उडिया, तेणे पवन करी घाई दोऊरी लेवा पूर्णी हो
 राज ॥ २१ ॥ युगनि मुगति जे पामवी, ते करी छे सफल
 भवितव्यताने हाथें हो राज ॥ जे जे समयें मानिये, शुभाशुभ
 ना वंश जे बांध्या ते आवे साथें हो राज ॥ २२ ॥ उग्र तपस्या
 नो वणी, नितारि नृप जिननो रानी पूज्य हुनो हो राज ॥ ते
 मरीने यथो सुभद्रा, किदां गइ करणी तेदनी निरिबंध गतिनां
 पदांतो हो राज ॥ २३ ॥ ए अधिकार तुं जाणो, श्री धेनु
 पा माहानम माहे छे ए साखी हो राज ॥ करणीनुं कारण को
 नही, भवितव्यतानुं कारण सफल जिन बाणी भांखी हो राज

॥ २४ ॥ भवस्थिति पूरी क्या बिना, सद्यः जोष करे पण ले
 खे कदिय न आवे हो राज ॥ माली सींचे सो गणां, पण ते
 हनी उतावळें ऋतु बिना फल नवि पावे हो राज ॥ २५ ॥
 तिम आपणी उतावळें, समकित रयण बिना किम भवस्थिति
 पाकी जाय हो राज ॥ घणुंभ भूरयो पण शुं करे, लाख उ
 तावल करीयें वे करधी न जिमाय हो राज ॥ २६ ॥ तिम
 द्रव्य क्रियायी न ऊघदे, भावक्रिया जव भ्यंतर मगटे तव शिव
 पावे हो राज ॥ जिहां सुधी समकित नवि लक्षो तिहां सूधी ते
 जिवने चिहु गति कर्म भमावे हो राज ॥ २७ ॥ द्रव्ययी भो
 या चम्बला, एकठा कीधा जीवें मेरु जेवडा ढगला हो राज ॥
 तो पण गरज मरी नही, भाव बिना जे किरिया कीची दंभी
 व्यं वगला हो राज ॥ २८ ॥ ते माटे मंत्री तुमैं, शील कुशी
 लनुं कारण कोइ इहां मत गणजो हो राज ॥ पांचे कारण ज
 ब मिलें, भवितव्यनाने जोगें शुभाशुभ तव भणजो हो राज ॥
 ॥ २९ ॥ ण्डवो उत्तर मंत्रीने, मदनवेगें दीवो चोवो हायेंम
 लाहु हो राज ॥ बरी कहे सांभल मंत्री, तुझ करणी विगता
 बी ताहरा काग उवाहु हो राज ॥ ३० ॥ लव्ये बीजा उ
 ढामणा, मंत्रीने समझाव्यो भलि परे पांचमी ढालें हो
 राज ॥ दिवे सणजो भरियण तुमैं, आगल शी नी बात नि
 पजें ते उजवाळें हो राज ॥ ३१ ॥

॥ इहा ॥ रे मंगी हुं ताहरां, जाणुं मयळ चरित ॥ पा
 पट खाई पदमनी, तुं यपो महोदो पवित्र ॥ १ ॥ पट्टा खा
 भो भम तणा, ल्यो बलि लोकां लांच ॥ लेवा देवा मायलां,
 राखो वूटां माच ॥ २ ॥ फूट कपट इदये घरी, वोळो मिठापोल ॥
 घोंने दिन घुतो मणुं, राखी वूटां तोळ ॥ ३ ॥ परनिंदा करता
 किरो, पागळें ताको छिट्ठ ॥ साची तूदी करो घभी, कांठां हू

ना सुद्र ॥ ४ ॥ अम उपराले लोकने, पो लेखणनो पार ॥
 हेरे धोटी परजने, देवो दुख अपार ॥ ५ ॥ अमे ओसरीये पा
 प्या, तुम न ओसरो कोय ॥ मरण बीक राखो नही, छाती ह
 पद ड्यु होय ॥ ६ ॥ पर उपदेश देवा पणुं, दाहापण राखो
 ठीक ॥ आप न जाये सासरे, दिये परायां शीख ॥ ७ ॥
 निज अवगुण जोवो नही, पर अवगुण तुम लेय ॥ पापनी धोयी
 गांठदां, हाँडो शीश परेय ॥ ८ ॥ चंदन भार गर्दभ शिरें,
 जागे लोकें दीप ॥ भारोदाह गर्दभ ययो, पण चंदन स्वाद न
 मीय ॥ ९ ॥ निम मंत्री तुं जाणजे, तुझमां एह सभाव ॥ सुप्त
 उपमार जाण्यो नही, गर्दभ सम ययो ठाव ॥ १० ॥ एह व
 चन महिपति वगां, सांभलि चमक्यो चित्त ॥ मनमां धीनो मंत्र
 बी, राजा केदना मित्त ॥ ११ ॥ हित शीखामण देवतां, सा
 हातुं देवे दोष ॥ गोलो गर्दभने हणी, गामशुं राखे रोष ॥
 ॥ १२ ॥ महिपतिनुं मन ओलखी, योत्यो मंत्रि तिवार ॥ हा
 स्वामी तुम जे करी, मातुं ते निरधार ॥ १३ ॥ राजा के पर
 मेसरु, जे बोले ते सत्त ॥ एहमें जूड न संपजे, दोमें छे दैवष ॥
 ॥ १४ ॥ सुखपी साकर घालीने, नृपने करयो मसज ॥ महिप
 तियें एण मंत्रीने, सनमान्यो सुवचन ॥ १५ ॥ सिरपाव देह
 धोलावियो, मंत्रीने निज ठाय ॥ राज काज शुभ चालवे, मद
 नवेन तिहां राय ॥ १६ ॥ इति ॥

॥ दाल ६ ॥ धन सेतारज मुनिवरु ॥ ए देशी ॥
 एक दिन बेडो मालीये, नृप मदन वेग ॥ वसंतसिरी चित्त
 सांभरी, नम ययो उदवेग ॥ १ ॥ पिंग पिंग काम बिटंबना,
 मोहें जोवन जागे ॥ ए आंकणी ॥ मोहनी दुर्नेय जीततां, प
 सुं दोरेनुं लागे ॥ द्वि० ॥ २ ॥ तिण अवसरें एरु मेहेतलो,
 फालमेन ते नापे ॥ नृपने नमि अनि हूकटो, बेडो भीरराम ॥

॥ १० ॥ ३ ॥ मननो मेला मार्यावियां, मट मग्यो कंड
 मुरी ॥ एण ते मये तणी पडे, माहा दुष्ट कुबदि ॥ १० ॥
 ॥ ४ ॥ नगट भामापी ते रणुं जाणे तडमनो मेळ ॥ चाडी
 भुगळी कमी धर्मी, काडे लाकना नळ ॥ १० ॥ ५ ॥ एह
 बा कुराडि मंशे मरु, पेडा मयन कानें ॥ हांगवळ केरी बारता,
 माडी एक ताने ॥ १० ॥ ६ ॥ हांगवळ कोर्ते विस्तरी, न
 मरी जन मा ॥ न माधरी एन नेन हो मीशे वडे ताहे ॥
 ॥ १० ॥ ७ ॥ भइमर लह हाळोन ते, नरकान भंभेरयो ॥
 दत्तन भय बाण कण नगर दिष्ट केरयो ॥ १० ॥ ८ ॥
 लहलह रा भगि कर्म ॥ १० ॥ ९ ॥ हांगवळने उच्छापवा, मा
 नना मारी मने ॥ १० ॥ १० ॥ माया श जाणो भछो, हरि
 दत्त कर्तव्य ॥ १० ॥ ११ ॥ कर्म लहलह नय घातो ॥
 ॥ १० ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥
 ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥
 ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥
 ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥
 ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥
 ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ ६४ ॥ ६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥
 ॥ ७० ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ ७५ ॥ ७६ ॥ ७७ ॥ ७८ ॥ ७९ ॥
 ॥ ८० ॥ ८१ ॥ ८२ ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ ८९ ॥
 ॥ ९० ॥ ९१ ॥ ९२ ॥ ९३ ॥ ९४ ॥ ९५ ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ ९८ ॥ ९९ ॥
 ॥ १०० ॥

॥ १८ ॥ आगे बेरी कर चम्प्यो, बली करयकी जूठो ॥ आगे
 जुहारीन बली, मिठ्यो साथी जूठो ॥ धि० ॥ १९ ॥ आगे
 सर्प छेंडदिने, करयो पुंछयी बांदो ॥ आगे अग्नि झालमां, सिं
 यो घृत मांदो ॥ धि० ॥ २० ॥ तिम नृप हरिबल ऊपरें,
 धणं रौप भरानो ॥ रे मंत्री हरिबल हणी, वस स्त्री पर आणो
 ॥ धि० ॥ २१ ॥ तव मंत्री कालसेन ते, कहें नृपने वाणी ॥
 स्वामी हरिबलने हने, जनमां जाय पाणी ॥ धि० ॥ २२ ॥
 पण एक स्वामी उपाय छे, तुम बुद्धि यतावुं ॥ हरिबलने तुम
 मोकल्यो, लंका गढ ठावुं ॥ ॥ २३ ॥ जलनियमें जातौ यकां
 बदेसे पद बोलें ॥ तव नारी तुम मंदिरें, आवसैं रंगरोलें ॥ धि०
 ॥ २४ ॥ ठाकर चाकरनी इहां, साची खबर ते पढे ॥ तुम
 आणा ते शिर धरी, छंका गढ चढे ॥ धि० ॥ २५ ॥ ते
 माटे तेदी तुम, हरिबलने पूछे ॥ एम कही घेरें महेतलो, ग
 यो घाली छेंडो ॥ धि० ॥ २६ ॥ लब्धे पीजा उछा
 सनी, कही छडी डाल ॥ आगल भवि तुमैं सांभळो, मां
 ठी बत रसाल ॥ धि० ॥ २७ ॥

॥ इहा ॥ इणि परें नृप मंत्रीसरु, एक मनो करि दोय ॥
 महिगति पहोनो महिलमां, मंत्री गयो घर सोय ॥ १ ॥ बीजे
 दिन रावि ऊगियो, प्रगथ्यो राग विभास ॥ शकुनियें बांह पसा
 रीयां, कैरव कीय विकास ॥ २ ॥ बाउरुआं बलुगां जई,
 घाबाने हपेण ॥ दोबा बेसे भाभिनी, जेहने छे घर धेण ॥
 ॥ ३ ॥ देउळ सघले बाजियां, झालरना झणकार ॥ तास
 शब्द सुणतां, यकां, रजनी नाठि तिवार ॥ ४ ॥ सुलुभ बो
 धी जावडा, मांडे निज खटक्कर्म ॥ साधुजन मुख मोमती.
 धांपी हे तिनधर्म ॥ ५ ॥ मंगल वाजां बाजियां, बाज्यो गुहिर
 निशाण ॥ ए करणी परभातनी, नव ऊगे शुभ भाण ॥ ६ ॥

॥ स० ॥ वंचो रहै नहि जुवे रे. लज्जागा राहु कोय ॥
 ॥ स० ॥ १० ॥ नव कर जोड़ी मर्वा कह रे. कालसेन ते दु
 ॥ स० ॥ स्थायी जे कही वास्ता रे, सांभली हुआ मनुष्ट
 ॥ स० ॥ ११ ॥ पण विषय पंथ भाकरो रे. जलनिमें कैय ज
 ॥ स० ॥ पण बटै सिद्ध न संपजे रे, भुजायी न तराय
 ॥ स० ॥ १२ ॥ गज पाखर अंबुक्षिरे रे. नाखी तुमै राजान
 ॥ स० ॥ ते किम निगयी कंधरा रे, वंचो पावा निदान ॥
 ॥ स० ॥ १३ ॥ मत्कोटनी कटि वपरे रे, मूकी गोरनी गुण
 ॥ स० ॥ गात्र बिना केम वपरे रे, जे करे गभा विहण ॥
 ॥ स० ॥ १४ ॥ निम स्वामी लंका गढे रे, शक्ति बिना कुण
 ॥ स० ॥ पूर्ण पराक्रमी जे हुंवे रे, ते जावा भंगमाय
 ॥ स० ॥ १५ ॥ के वहे लंका देवता रे, के विद्याधर होय
 ॥ स० ॥ के तपसी साधु जना रे, तो तेरे जलनिधि तोय ॥
 ॥ स० ॥ १६ ॥ यो जानो शो आशरो रे, जगनिधिना लहे ना
 ॥ स० ॥ दशरथगुप्त एक सांभन्यो रे, जलनिधि बांधी पाग
 ॥ स० ॥ १७ ॥ केवली हरियलने मुण्यो रे, जे बेडो तुम
 ॥ स० ॥ जावे ए लंका गढे रे, बीटु छडीने उल्लास ॥
 ॥ स० ॥ १८ ॥ सबल पुरुष ए जाणिये रे, परमां छे जग
 ॥ स० ॥ काज नृपाब सारथे रे, पुरथे मननी जगीश
 ॥ स० ॥ १९ ॥ इमि परे कुमति मंत्रिये रे, नृपने विनमि
 ॥ स० ॥ सुभट शिरोमणि इज सभे रे, दीते हरिवल
 ॥ स० ॥ २० ॥ ते निमुगी नृप निग बेछा रे, हरि
 ॥ स० ॥ शोश यह बाहुं ग्रहो रे, निम मुष्ट
 ॥ स० ॥ २१ ॥ राय विभीषणेन जई रे, तेदि
 ॥ स० ॥ मानहुं मुजगे तुम तगो रे, जाबिन
 ॥ स० ॥ २२ ॥ नव इक्षिक्त श्रः

मनहुं विमासे आज ॥ स० ॥ जो नाकारो इहां कहे रे, तो
 न रहे मुझ लाज ॥ स० ॥ २३ ॥ लाजें कपड़ पहरीये रे,
 लाजें दीजें दान ॥ स० ॥ लाजें पंचमें बेसीये रे, लाजें वा
 मान ॥ स० ॥ २४ ॥ लाजें गढ़ कोट लाजिये रे, लाजें
 रालीये मत्त ॥ स० ॥ लाज बची मुझ चिहं जमें रे, किम
 कहूं ना द्विजे क्षत्त ॥ स० ॥ २५ ॥ इगिरें मनमां सोचीने,
 बोल्यो हग्विल ताम ॥ स० ॥ लावु जइ लंकाधनी रे, तो ह
 खरो मुझ स्वाम ॥ स० ॥ २६ ॥ भेलवु तुम लंकापति रे, तो
 मुझ देजो शायाम ॥ स० ॥ एम कही बंड़ु ग्रही रे, हरिवल
 आन्यो आवास ॥ स० ॥ २७ ॥ थइ निजपति मुख देखि
 ने रे, वसंतमिरी बजमाळ ॥ स० ॥ बीजा उल्लामनी प
 कही रे, लडिये सातमी हाळ ॥ स० ॥ २८ ॥

॥ दहा ॥ हरिवल कहे निज नारीने, सांभळ प्यारी मुझ ॥
 जावो छे लंका भणी, मागुं आगा वृझ ॥ १ ॥ धिर चिन कनी
 गेजो तुम, देजो दान सुपात्र ॥ श्रील मुरगुं पालीने, करतो
 निळ गात्र ॥ २ ॥ धरजो ध्यान नव पर नष्ट, चउद पूज
 नु सार ॥ समग्या गिम सागिध कर, भाये शिवमुखकार ॥
 ॥ ३ ॥ संसतो गुरु दव एरु मने, जेणे बधारी गर्भ ॥ कीटी
 भी कुजर कग्गा, ओळखावी जिनगर्भ ॥ ४ ॥ मातम वचन
 ते साभळी, वसंतमिरी कहे एम ॥ शे काग्न जावु पदे, ते कहे
 जाणु जेम ॥ ५ ॥ तव मांडी इकिगत करी, प्यारी आगन
 तेह ॥ तिग काग्न जावु पदे, सांभळ तु मसनेह ॥ ६ ॥
 पियनुं गमन ते सांभळी, कुमरी यड दिळगार ॥ जाणे भाद्रव
 ह ज्यु, वरसे आंसु नीर ॥ ७ ॥ काळजेको घाली बहो, प्र
 नम श्रम निमनेह ॥ निशि दिन दिगहे तुम विना, बळे मुरंगी रे
 ह ॥ ८ ॥ मयनु दुःख स्वमीये, प्रभु, पण तिगो न स्वमाय ।

विरहानलनी बाफ जे, पिपुं विण केम ओलाय ॥ ९ ॥ तेभाटे
 मांम नुमं. मन जाओ परदेश ॥ मन हिम बहसे मूकतां, मयने
 बाले बेज ॥ १० ॥ नृपनं कारज पिपु नुमं, महोदु लाव्या विंग ॥
 लंकाशिनो जाणयो, मिहो गयो बंटनो विंग ॥ ११ ॥
 जो मितम आछो नुमं, तो मुझ तेहो मंग ॥ देहठ परेजुं गुम
 मणी, जोनुं लंका रंग ॥ १२ ॥

॥ हाळ ८ थी ॥ मामणग योगी ॥ ए देवी ॥ तब श्री
 मय करे मांमन प्यारी, मुझ तुं छे मोहनग गी रे ॥ सुंदरी सम
 नेहो ॥ तुझ मुख देखि ह मुख पाउं. तुझ निशि दिन चितनें
 ध्याउं रे ॥ सुं० ॥ १ ॥ मागयरी छे तुं मुझ बाहाली, जि
 य पंदने गोरणी बाहाली रे ॥ सुं० ॥ तुं मुझ चित्रावेल समा
 नी, तुं मुझ बुद्धि निशानी रे ॥ सुं० ॥ २ ॥ जव यड ने मधु
 नी पोरबानी, मीतरी दुगुं छानी रे ॥ सुं० ॥ लेब शिखर
 थयो नृपनु येनो, ययो मंवेथ पुणे येनो रे ॥ सुं० ॥ ३ ॥
 भरोनिम लालच रहें तुझ केगी, यमं यमुं कभि कहे तुं फेरी रे
 ॥ सुं० ॥ तुझने मुकतां मन मयी कहैतो, पंथे पावतां पग
 नयी बहेतो रे ॥ सुं० ॥ ४ ॥ पन मुं करायें नृपनी मेवा,
 काबी पदे पेठनी हेवा रे ॥ सुं० ॥ जो नृपनं बहो नवि कभि
 ये, तो नृपनो जम हिम बरिये रे ॥ सुं० ॥ ५ ॥ जेहन
 यनो बीरयो मारो, तम यनो धोमो बधारो रे ॥ सुं० ॥
 ए मंगायें गीत ते मयने, कान बरि जम बंधे मबने रे ॥
 ॥ सुं० ॥ ६ ॥ ते माटे तु सुंदरी मोगि, मुने भाणा छे दिवि
 गोरी रे ॥ सुं० ॥ छीछ-जे जई भाविजु बहेयो, नृपनं लगन
 ने पहेहो रे ॥ सुं० ॥ ७ ॥ तब यनो करे मांमन प्यारी,
 गुम हेज लगाना क्याग रे ॥ मांमन मननेहो ॥ मुझ बखनें तु
 ये मूराने माग्या, भिट्या छो रुपें आहण्या रे ॥ सुं० ॥ ८ ॥

मनगुं विगागे आज ॥ स० ॥ जो नाकारो इहां कहे रे,
 न रहे मुझ काज ॥ स० ॥ २३ ॥ लाजें कण्ठ पड़ेसों
 लाजें दीजें दान ॥ स० ॥ लाजें पंथमें बेसीमें रे, लाजें
 मान ॥ स० ॥ २४ ॥ लाजें गढ़ कोट लाजियें रे,
 गरीबों मन ॥ स० ॥ लाज बरी मुझ चितुं जमें रे,
 हृद ना दिखे झल ॥ स० ॥ २५ ॥ इगिरें मनमां सोचोंमें
 बांयो हविबल ताम ॥ स० ॥ लातु गढ़ लंकायणी रे,
 मने मुन सान ॥ स० ॥ २६ ॥ भेलवु तुम लंकायनि रे,
 मुझ देखों जगान ॥ स० ॥ एम कही बांडु गरी रे, हवि
 प्राणों आराम ॥ स० ॥ २७ ॥ थइ निजगति मुग
 ने रे, बसंतगति जगमाज ॥ स० ॥ बीजा उल्लामनी
 रही रे, लजियें मानमां हाठ ॥ स० ॥ २८ ॥

॥ इहा ॥ हविबल कह निज नगिने, गांधि ५ प्यारी मुन ॥
 ज तो छे लेहा वर्णा. मातु भागा मुन ॥ १ ॥ निज विन क
 ॥ देसो तुम, जहां दान सुभास ॥ बील मुगुं पारीने, क
 नि लेहा गार ॥ २ ॥ मने श्वान नर पर गज, पउर तु
 न मार ॥ ३ ॥ मने श्वान नर पर गज, पउर तु
 ॥ ४ ॥ मने श्वान नर पर गज, पउर तु
 ॥ ५ ॥ मने श्वान नर पर गज, पउर तु
 ॥ ६ ॥ मने श्वान नर पर गज, पउर तु
 ॥ ७ ॥ मने श्वान नर पर गज, पउर तु
 ॥ ८ ॥ मने श्वान नर पर गज, पउर तु
 ॥ ९ ॥ मने श्वान नर पर गज, पउर तु
 ॥ १० ॥ मने श्वान नर पर गज, पउर तु

વિરહાનહની ચાપ જ, પિયું વિજ કેન ઓઢાય ॥ ૧ ॥ તેમટિ
મોતમ તુમે, મન જામો પરદેશ ॥ મન રૂપ વહશે મુક્તનાં, મગ્નને
પાલે વેશ ॥ ૧૦ ॥ નૃપનું કારજ પિયું તુમે, મહોટું લાલ્યા વિંગ ॥
લંકાપતિનો જાણડ્યો, મિહાં મર્વાં બંટનાં વિંગ ॥ ૧૧ ॥
જો મિતમ ચાલો તુમે, તો મુક્ત નેહો મંગ ॥ દોરડ પરેશું તુમ
તળી, જોડું લંકા રંગ ॥ ૧૨ ॥

॥ દાહ ૮ થી ॥ આસનગ યોગી ॥ પદેથી ॥ તર થી
મમ કહે માંખલ પ્યારી, મુક્ત તુ છે મોહનગ મી રે ॥ મુંદરી મમ
નેહી ॥ તુમ્મ મુક્ત દેખિ હું મુલ પાડે, તુમ્મ નિશિ દિન ચિત્તે
પ્યાવં રે ॥ મું० ॥ ૧ ॥ પ્રાગપરી છે તું મુક્ત વાહાલી, તિ
મ પંદને મોહની વાહાલી રે ॥ મું० ॥ તું મુક્ત ચિત્તારેલ સમા
ની, તું મુક્ત વૃદ્ધિ નિગાની રે ॥ મું० ॥ ૨ ॥ જવ થડ ને મધુ
ની મોહવાની, મોતરી તુમ્મ છાની રે ॥ મું० ॥ લેવ શિવિત
પયો તુમ્મ મેલો, થયો મંદેય પુષ્પે મેલો રે ॥ મું० ॥ ૩ ॥
મોહનિશ લાલચ રહે તુમ્મ કેળી, મનું પગ કાંઈ કદ તું ફેરી રે
॥ મું० ॥ તુમ્મને મુક્તનાં મન નર્પી કહેતો, પંપે પાટનાં પગ
નર્પી કહેતો રે ॥ મું० ॥ ૪ ॥ પગ મું કર્ગવે નૃપતો મેવા,
કાંઈ પટે પેટની ફેવા રે ॥ મું० ॥ જો નૃપનું કદો નવિ રારિ
યે, તો નૃપનો જગ રૂપ વારિયે રે ॥ મું० ॥ ૫ ॥ જોન
ને જોતિયો મારો, તમ પરનો ધોનો મારો રે ॥ મું० ॥
પ મંગ, ને શીતિ છે મયને, કાન વીરે જમ રહે મરદે રે ॥
મું० ॥ ૬ ॥ ને પાટે તું મુંદરી મોગી, મન ખાજા દે રિયે
તોરિ રે ॥ મું० ॥ જોગ-મે જઈ આવિશ રોયો, નૃપનું તુમ્મ
ને પોહો રે ॥ મું० ॥ ૭ ॥ જવ રમની રહે માંખલ પ્યારી,
તુમ્મ રેલ તમાના વયાગ રે ॥ મોતમ મયનેહી ॥ મુક્ત વતો
મે મુક્તારે મમિયા, મિલ્યા છો રૂપે આકર્ષ્યા રે ॥ મું० ॥

नें करी कह्यो रे, तेहनूं मन बश करी लेमोरे ॥ घणी
 लामण दीज रे, तस अमृतफलरस लीज रे ॥ १७ ॥ त
 बयामणी बहेली रे, लेइ भावजो दी छातां पहेली रे ॥ १८ ॥
 ख मलामण दीधी रे, दोय दासीने विदाय कीधी रे ॥ १९ ॥
 दासी पण छाब ने लेई रे, पड़ोती हरिघल घर बेई रे ॥ २० ॥
 बेठी हरिबल नारी रे, मुकी छाब ते आगल सारी रे ॥ २१ ॥
 कहे दासी मधुरी बाणी रे, नृप मुकी ए तुमने जाणी रे ॥ २२ ॥
 उपर छे घणो नेह रे, घणुं गुं कहिये गुणगेह रे ॥ २३ ॥
 दिनधी तुम घर भाव्योरे, तिण दिनधी तुम दिल माव्योरे ॥ २४ ॥
 भला भोजन जब तुम मीस्या रे, तिण बेलायो नृप दिल
 स्या रे ॥ २५ ॥ देखा तुमारी सुबदाइरे, नृप चाहे तुमने
 दाइ रे ॥ एक लालच रहे तुम करीरे, निम सोमीने
 गिरे ॥ २६ ॥ तुम विरह की नृप मरे रे, राज काज तं मूर्या
 रे ॥ जेम योगी मभने प्यावे रे, तेम नृप तुम नाम जपाव
 ॥ २७ ॥ इम राखे एकरी तुमशे, मन मेल करो तुम
 ॥ सगिखा सगिखो मिल्यो जोडो रे, नृपशुं तुम तान म तोडोरे
 ॥ २८ ॥ बाइ नून मोहोयो पुण्यारे, नृपशुं यइ मोत सगाइरे
 ए बात विधाताये बेली रे, जाणे पयसा साकर भेली रे ॥ २९ ॥
 तुम जो करो सांगनपणी रे, नृप आवे तुम घरे रयगारे ॥ ३० ॥
 बाने छाम छे तुमनेरे, राजा की घोटावो भमनेरे ॥ ३१ ॥
 इम दामानी सांभयो बाणीरे, नव कुमरी रोपे मराजीरे ॥ ३२ ॥
 म छागे विछीनो चटकोरे, निम कुमरीने लागे भटकोरे
 ॥ ३३ ॥ दिवे सुगमो कुमरी व्यावे रे, नृप सुखदा
 ने आवे रे ॥ एतो बीजा बल्लामनो डाल रे, लख्ये
 नवमी रमाल रे ॥ ३४ ॥

॥ दुहा ॥ दिवे कुमरी कोवे कनी, दे दामनि मार ॥

निम जीवित नगै, नटदा पाटु प्रहार ॥ १ ॥ नाटी जीवित ले
 इने, चतुरा दाही जेह ॥ नृप आगल आवी बंदे, सचली मांडी
 तेह ॥ २ ॥ नासंत भूमारे थड, केनी कहं माहाभाज ॥ लहेणे
 थी देणे पटी, ए फल लयो तुम काज ॥ ३ ॥ स्वामी नुम'प
 रसादधी, जटियो कुंदीपाक ॥ साजो हलदर सेवशुं, तव हो
 शे तन चाक ॥ ४ ॥ स्वामी हरिबलनी प्रिया, 'दीठी वदी कु
 पात्र ॥ जाणे काँअचवेळदी, घर सखी नही यात्र ॥ ५ ॥
 ते मांडे प्रभुजो गुणो, ए नात्रे तुम हाथ ॥ एह्यां मनहु बाल जो,
 कर जोडी कहु नाथ ॥ ६ ॥ एह वचन दासी तणां, सांभाल
 नृप चलझाय ॥ हा हा में ए शं करशुं, इम नृप घोखो कराय ॥
 ॥ ७ ॥ श्री मनमें पागे रतां, देवें श्री करी बात ॥ नृप कन्या
 परमादयी, व्याम्रें दिन भसात ॥ ८ ॥ जाण्यं हतु वरा आय
 ने, हरिबल करी नारि ॥ पण साहायुं शणि नारिये, उतारयुं
 नृपवारि ॥ ९ ॥ हाणि अने हांसी बहु, थड नृप चिंते एम ॥
 एह दुख केहने दाखवुं, छोट दापो जेम ॥ १० ॥ इम नरपति
 गुरण करे, सांभालि दामो बेग ॥ ते दिन वयारे आवशे, देखशुं
 ते सौ नेण ॥ ११ ॥ योल बोजी फिरि मोकलुं, जेद विचक्षण
 होय ॥ हपद सरीखा मानपी, भिजपी ओग सोय ॥ १२ ॥
 तव पटराणी निनप्रिया, भीतिमती गुण गेट ॥ नेहने नेही नृप
 कडे, सांभल तु ममनेह ॥ १३ ॥ कारण एक नुमशुं भजे,
 गुगुन लहां कहुं तुज ॥ हरिबल करी जे प्रिया, मेलय आणी
 गुप्त ॥ १४ ॥ तव राणी कहे कंतने, सांभलजो माहनाथ ॥
 भीति वधागे पळकमें, लेइ सांयुं तुम हाथ ॥ १५ ॥ एन करी
 उडा तुम, बाहुं छवि निग दार ॥ चाली हरिबल मंदिर, ग
 णी लेइ परिवार ॥ १६ ॥

॥ शकु १० भा ॥ मूर्ती हिमनाना देगी ॥ दिवे नुमगी भयरी

पेर, बेटी महेल मझार ॥ निज सखीयांहुं परवरी, करती के
 लि अपार ॥ निज अवसर नृपराणी रे, जे गुणखाणी रे सार
 ॥ आवती दीठी रे मीठीयें, बसतसीरीयें निवार ॥ १ ॥ क
 मरीये जाण्युं जे में इणी, दामिने काठी रे मोय ॥ क्रोध बने
 जे में इणी, तेहनी आवी ए लोय ॥ खीज्यो नृप तव जाणी रे,
 मुकी ए राणीने धाय ॥ इम कुमरी मन चितवी, लटपट मांख्यो
 उपाय ॥ २ ॥ तव कुमरी सनमुख जद, राणीन भीडी रे बाव
 ॥ अगोअग मिलीने रे, चरणे नभे सह मांभ ॥ आगत स्वागत
 राणीनी, कुमरीयें कीधी रे जोर ॥ राणीनुं मन रीझवे, बसतमि
 री निग ठोर ॥ ३ ॥ चंद्रवदनी दो बेटी रे, बाते एकुण धन
 ॥ जगो स्वर्गधी ऊतरी, रभा उग्वधी मान ॥ रूप अतूपम रे
 हुनां, हु कर केतां वखाण ॥ जाणे कंटपे बाटीयें, प्रगटी पुग
 थमाण ॥ ४ ॥ एहवी ए राज कुमारी रे, प्यारी दो गुणवंत ॥
 दारना मग्गी रे जोटी, मिलि करी बातही संत ॥ बसंतमिरी
 शुभ सुंदरी, कहे पटगणीने आत ॥ भल्ले रे पयारयां राणीनी,
 कोटी सुधारयां रे काज ॥ ५ ॥ तुम आवे अम मंदिर, पावन
 हवो जी चंग ॥ अम सारियु जे काम हुवे, ते कहो जी सुंग ॥
 तव गी कहे कुमरीने, छे एक तुमरा जी काग ॥ बरिन
 कर्गने थापया, आवी छुं गुगधाम ॥ ६ ॥ एम करीने
 रे आपे रे, नवलखो नवसरो हार ॥ बलां बीजां बहु
 मां, भुग आपे श्रीदाग ॥ तव कुमरीयें जाण्युं जे, राणीयें मां
 ख्यो जी पाम ॥ जो नरि रागुं तो अगल, होवे महोदो विना
 न ॥ ७ ॥ नृपनी राणीने दुखवतां, पूरवे नहि इण ठान ॥ ते
 राणीने कमरीयें, सुअ राख्यां जी ताम ॥ मुखनी पिटात्रे क
 गो कहे, कुमरी राणीने नेह ॥ बडेन करीने थापो, ते अंज जा
 ण्यु जी तेह ॥ ८ ॥ ते मन जागजो राणीनी, बसंतमिरी जे

भोलाय ॥ ते नही बाँट जे आकरा, पयने बग दोलाय ॥ उग
 मणी दिशि मूकी जो, ऊगे पच्छिम भाण ॥ गतिहर जो अग्रि
 द्रो, तो सनी न चूके ठाण ॥ ९ ॥ पण नुं करीये रागी जी,
 अंत तमशनी काम ॥ नृपने जो अमें दुखीये, नो बनी फोडेनी
 ठाम ॥ ते जाणी अमें राखीये, राणीनी तुमनु प्याम ॥ आजधी
 राखीये तुमनुं, बदनपणुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक गांधर्व
 विननी, राणीनी कहूँ तुम बात ॥ में प्रत लीयुं छे मयन, नामें
 तप विद्वान ॥ ते तप छे एक मासनु, ते नव पूरुं रे थाय ॥
 तव नरपतिनी राणीनी, मननी हाम प्याय ॥ ११ ॥ इम स
 त्य राखवा कुमरीये, मुखी साकर घोल ॥ दीयो दिव्यासो ग
 र्वने, उपजावी रंगराल ॥ तव हर्गस्त यइ राणीए, सांभली
 कुमरी बोल ॥ रागी जाणे मुम आव्यानो, कुमरीये राख्यो जी
 तोळ ॥ १२ ॥ अवमर लही कुमरीये, रागीने हर्प वपाय ॥ अ
 नन वसन करी रीसही, राणीने कीय विदाय ॥ राणीये पण
 नइ नृपने, शीघ्र बघाई दीय ॥ आजधी एक मासांतरे, नृप तुम
 मनोरथ सिद्ध ॥ १३ ॥ मासनु तप कुमरीये, मांड्युं महोटे मंडा
 ण ॥ ते तप पूरण थइ रहे, कुमरी भिल्ले मुजाग ॥ निहां कों
 नाथनी वेढा, मधुनुं भजन करेय ॥ निशे मऊशे कुमरी, जीव
 ने पैंये घरेय ॥ १४ ॥ इणिपरें रागीनी सांभली, बाणी नू
 हर्गस्त ॥ भाग्य दिशा तूम जागी, भांगी भावट घांत ॥ नृप
 ना मनमे गंग, तरंग ज्युं बटखो रंग ॥ जाणे माणनुं मामने,
 अंतरे कुमरीनुं चंग ॥ १५ ॥ रागर पर्योपमनां जे, कदां महा
 टां रे आय ॥ ते मरवा पण जीवने, भोगवतां यही जाय ॥
 नो नुं इणमें मासनुं, जावुं केतिक बाग ॥ आजने काळ करती,
 बहेगे नास विचार ॥ १६ ॥ इणिपरें आशा याममें, मदनरेग
 उल्लाम ॥ निशिदिन रहें भगन थइ, ज्युं मद पीथ विलाम ॥

परै, बेटी महेल मझार ॥ निज सखीपांशुं परवगी, करी के
 लि अंपार ॥ तिण अवसर नृपराणी रे, जे गुणखाणी रे सार
 ॥ आवतो दीठी रे मीठीयें, वसंतमीरीयें तिवार ॥ १ ॥ इ
 मरीये जाण्युं जे में हणी, दामीने काढी रे मोय ॥ क्रोध बयें
 जे में हणी, तेहनी आवी ए लोथ ॥ खीज्यो नृप तव जाणी रे,
 मुकी ए राणनि धाय ॥ इम कुमरी मन चितवी, लटपट मांद्यो
 उपाय ॥ २ ॥ तव कुमरी सनमुख जइ, राणीन भीडी रे बार
 ॥ अगोअग मिलीने रे, चरणे नभे सह सांध ॥ आगत स्वागत
 राणीनी, कुमरीयें कीधी रे जोर ॥ राणीनुं मन रीझवे, वसंतमि
 री तिग टोर ॥ ३ ॥ चंद्रवदनी दो बेटी रे, बातें एकण पान,
 ॥ मण्यो स्वर्गधी ऊतरी, रभा उगवधी मान ॥ रूप अतृपम रे
 हुनां, हु करु केतां बग्वाण ॥ जाणे कंदर्प बाटीयें, मगडी पुण
 प्रमाण ॥ ४ ॥ एडवी ए राज कुमारी रे, प्यारी दो गुणवत ॥
 छग्या मग्घी रे जोडी, मिलि करी बातडी संत ॥ वसंतसिरी
 शुभ सुग्गी, कहे पटराणीने आन ॥ मल्ल रे पगारचां राणीनी,
 कोटी गुहारचां रे काज ॥ ५ ॥ तुम भावे अम मंदिर, पावन
 हुवो जी चंग ॥ अम सारियु जे काम हुवे, ते कहो जी सुंग ॥
 तर गी कहे कुमरीने, छे एक तुमग जी काग ॥ बडिन
 करीने थापवा, भारी नुं गुणघाम ॥ ६ ॥ एम कहिने
 रे भापे रे, नवय्यो नवमरो हारे ॥ बलां बीजां यहु
 खां, भुपग भापे श्रीकाग ॥ तर कुमरीयें जाण्युं जे, राणीयें
 ल्यो जी पाम ॥ जो नरि रागु तो अगल, होवे महोठो ि
 न ॥ ७ ॥ नृपनी राणीने दुहवतां, पूखे नहि उग ठान ॥
 जागिने कुमरीयें, भुपग गल्यो जी ताम ॥ मगनी पिठात्रे
 गी कहे, पुनरी राणीने नेह ॥ बडेन करीने थापो, ते अने
 णु जी तेह ॥ ८ ॥ ते मन जागनो राणीनी, वसंतमिरी जे

भो राय ॥ ने नही कोट जे आकरा, पयने कर्ग रोलाय ॥ उग
 मणी दिगे मूकी जो, ऊगे पच्छिन भाण ॥ मगिहर जो अग्रि
 छे, तो मनी न चूके ठाण ॥ ९ ॥ पण गुं करीये राजा जी,
 अने तमनाजी काम ॥ नृपने जो अमे दृढवीये, तो वनी फोडेनी
 ठाम ॥ ने जाणी अमे राखीये, राणीजी तुमनु प्यार ॥ आजधी
 राखीये तुमनु, बहेनपणुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक मांभनो
 विनती, राणीजी कहू तुम यात ॥ मे धन लीधुं छे मृगन, नामे
 तर विरयान ॥ ते तप छे एक मासनु, ते जव पूरुं रे धाय ॥
 तव नरपतिनी, राणीजी, मननी दाम पूगय ॥ ११ ॥ इम स
 त्य राखवा कुमरीये, मुखयो साकर घोल ॥ दीयो दिलासो ग
 स्त्रिने, उपजावी रंगराल ॥ तव हगस्त्रित यइ राणीए, सांभन्नी
 कुमरी बोल ॥ रागी जाणे मुझ आच्यानो, कुमरीये राख्यो जी
 तोळ ॥ १२ ॥ अवसर लही कुमरीये, राणीने हर्ष उपाय ॥ अ
 नन वसन कर्ग रीसवी, राणीने कीव विदाय ॥ रागीये पण
 जइ नृपने, शीघ्र बधाई दीर ॥ आजधी एक मासानरे, नृप तुम
 मनोरथ सिद्ध ॥ १३ ॥ मासनु तप कुमरीये, मांडवुं मढोटे मंडा
 ण ॥ ते तप पूरण यइ रहे, कुमरी मिलेस सुजाग ॥ तिहीं लगे
 नाथजी वेदा, मधुनुं मजन करेय ॥ निर्धे मरुगे कुमरी, जीव
 ने धैर्य धरेय ॥ १४ ॥ इगिपरें रागीनी सांभनी, वाणी नू
 हगस्त्रन ॥ भाग्य दिशा तुम जागी, भांगी भावठ घांत ॥ नृप
 ना मनमे गंग, तरंग ज्युं उठ्यो रंग ॥ जांगे माणनुं मासने,
 धनरे कुमरीनुं चंग ॥ १५ ॥ सागर पक्ष्योपमनां गे, कक्षां मढां
 टां रे आय ॥ ते मग्गसा पण जीवने, भोगइतां बहो जाय ॥
 तो गुं इणमे मासनुं, जावुं केतिक बार ॥ आजने कारु करणी,
 बहेस नाम विचार ॥ १६ ॥ इगिपरें आशा वासमे, मदनरेग
 उडाम ॥ निश्चिदिन रहें मगन थइ, ज्युं मद पीथ विनाम ॥

भोलाय ॥ ते नही कोट जे आकरा, एवने कर्ग दोलाय ॥ उग
 मणी दिशि मुकी जो. ऊगे पच्छिम भाग ॥ मसिहर जो अग्नि
 द्यो, तो मर्ती न चुके ठाण ॥ ९ ॥ पण नुं करीये रागी जी.
 अंतें तमशुंजी काम ॥ नृपने जो अमें दृढीये, तो वर्नी फोडेनी
 ठाम ॥ ते जाणी अमें राखीये, राणीजी तुमशु प्यार ॥ आजधी
 राखीये तुमशुं, बहेनपणुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक सांभळो
 विनती, राणीजी कहूं तुम वात ॥ में व्रत स्त्रीयुं छे म्व्रत, नामें
 तप विख्यान ॥ ते तप छे एक मामनु. ते जब पूरूं रे थाय ॥
 तब नरपतिनी राणीनी, मननी हाम पूगय ॥ ११ ॥ इम स
 त्य राखवा कुमरीये, मुखधी साकर घोळ ॥ दोवो दिल्यासो ग
 खीने, चपजावी रंगरोळ ॥ तब इगखित थड राणीए, सांभळी
 कुमरी घोळ ॥ रागी जाणे मुक्त आव्यानी, कुमरीये राख्यो जी
 तोळ ॥ १२ ॥ अवसर लही कुमरीये, रागीने हर्ष उपाय ॥ अ
 धन बसन कर्ग रोसवी, राणीने कीव विदाय ॥ रागीये पण
 जड नृपने, शीघ्र बधाई दीव ॥ आजधी एक मासांतरें, नृप तुम
 मनोरथ सिद्ध ॥ १३ ॥ मासतुं तप कुमरीये, मांडचुं मढोटे मंडा
 ण ॥ ते तप पूरण थड रहे, कुमरी पिल्लें मुजाग ॥ तिहां लों
 नायजी वेठा, प्रभुनुं भजन करेय ॥ निश्चें मळसे कुमरी, जीव
 ने धैर्य धरेय ॥ १४ ॥ इणिपरें रागीनी सांभळी, वाणी नू
 इगखेत ॥ भाग्य दिजा तुझ जागी, भांगी भावठ घांत ॥ नृप
 ना मनमे गंग, तरंग जुं बढळो रंग ॥ जाणे माणशुं मामने,
 अंतरे कुमरीनुं चंग ॥ १५ ॥ सागर पळ्योपमनां जे, कशां मढा
 टां रे आय ॥ ते सग्या पण जीवने, भोगवतां वही जाय ॥
 तो नुं इजमे मामनुं, जावुं केतिक बाग ॥ आजने काळ करंती,
 बढेचें नाम विचार ॥ १६ ॥ इणिपरें आज्ञा रागमें, मदनवेग
 उड्यान ॥ निशिदिन रहे मगन थड, जुं थड पीथ रिल्याम ॥

भोराय ॥ ने नही कोट ने आकरा, पवने कर्ग दोलाय ॥ उग
 मणी दिगि मकी जो, उगे पच्छिम भाण ॥ समिद्ध जो भीष्ट
 श्रे, तो मनी न बुके ठाण ॥ ९ ॥ पण गुं करीये रागी मी,
 अने तमशजी काम ॥ नृपने जो अये दृढवीये, तो बनी कोटनी
 दाम ॥ ने जानी अये रागीये, राणीजी तुमशु प्याग ॥ आजभी
 रागीये तुमशु, बहेनपणुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक मांभली
 विनती, रागीजी कहूँ तुम वात ॥ मे श्रुत श्रीपुं छे मृगत, नामे
 तप विरूपान ॥ ने तप छे एक मामनु, ने जद पूरुं रे थाय ॥
 तव नरपतिनी राणीनी, मननी दाम पुगय ॥ ११ ॥ इम स
 त्य गरुवा कुमरीये, सुदधी साकर घोल ॥ टीयो दिव्यासो ग
 स्त्रिने, उपजावी रंगसाल ॥ तर दरग्विन थइ राणीए, मांभली
 कुमरी घोल ॥ रागी जाणे मुक्त आव्यालो, कुमरीये रागीये जी
 तोल ॥ १२ ॥ अवसर लही कुमरीये, रागीने हर्ष उपाय ॥ अ
 धन वसन करी गेली, रागीने वीथ विदाय ॥ रागीये पण
 जट नृपने, भीष्ट बचाई दीव ॥ आजभी एक मासांतरे, नृप तुम
 मनोग्य सिद्ध ॥ १३ ॥ मासनु तप कुमरीये, मांभली मढोटे मंटा
 ण ॥ ते तप पुरण थइ रहे, कुमरी भिन्नछे सुजाग ॥ निहां छे
 नायजी वेडा, मभुनं मजन करेय ॥ निधे मच्छे कुमरी, जीव
 ने धैय धरेय ॥ १४ ॥ इगिपरें रागीनी मांभली, बाणी नू
 इग्वंत ॥ भाग्य दिशा तुम जागी, भांगी भावउ छांत ॥ नृप
 ना मनमे मंग, तरंग उणुं उटळी रंग ॥ जांग माणशुं मामने,
 अंतरे कुमरीशुं चंग ॥ १५ ॥ सागर पक्ष्योपमनां जे, कथां मटा
 टां रे आय ॥ ने गरुवा पण जीवने, भोगवतां बही जाय ॥
 तो गुं इगमे मासनु, जाहुं केतिक बार ॥ आजने काळ करनी,
 बरेसे नाग विचार ॥ १६ ॥ इगिपरें आशा नाममे, मदनमेग
 उडाम ॥ निशिदिन रहे मगन थइ, ज्यु मद पीथ विनाम ॥

भोटाप ॥ ने नही कोट भे आकरा, पवने कर्ग दोसाय ॥ उग
 मणी दिव्य मूनी जो. ऊगे पच्छिम भाण ॥ गमिहर जो श्री
 द्वे, तो मनी न पूरे ठाण ॥ ९ ॥ पण नुं करीये राजां जो.
 अंत तमशजी काम ॥ नृपने जो अये दृढरूपे, तो वनी फोहनी
 ठाम ॥ ने जानी अये राखीये, राणीजी तुमनु प्यार ॥ भागधी
 राखीये तुमनुं, बहेनपणुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक मांभरी
 विनती, राणीजी कहं तुम बात ॥ मे व्रत स्वीयुं छे मयत, नाये
 तव विरगान ॥ ते तप छे एक मासनु. ते जर पूरं हे पाय ॥
 तव नरपतिनी राणीनी, मननी राम पूगय ॥ ११ ॥ इम स
 रय राखवा कुमरीये, सुखी साकर घोल ॥ दीयो दिव्यासो ग
 स्वीने, उपनाबी रंगराल ॥ तव हर्गस्त यइ राणीए. सांभरी
 कुमरी होत ॥ रागी जाणे मुक्त आप्पागो, कुमरीये राख्यो जी
 तोख ॥ १२ ॥ अवसर नही कुमरीये, रागीने हर्ष उपाय ॥ अ
 नन बसन करी रोसही, राणीने दीव रिदाय ॥ राणीये पण
 जइ नृपने. शीघ्र बधाई दीव ॥ आजधी एक मासांतरे, नृप तुम
 मनोग्य मिट्ठ ॥ १३ ॥ मासनु तप कुमरीये, मांडधु मरोटे मंदा
 ण ॥ ते तप पूरण यइ रहे, कुमरी भिन्नसे मुजाग ॥ तिहां लगे
 नाथजी नेठा, प्रभुनुं भजन करेय ॥ निर्धे मरुथे कुमरी, जीर
 ने धैये धरेय ॥ १४ ॥ इगिपरे राणीनी भांभरी, बाणी नूर
 हग्वंत ॥ माग्य दिता तुम जागी, भांगी भावट घांत ॥ नृप
 ना मनमे मंग. तरंग ज्ये उदर्यो रंग ॥ जाणे माणनुं सामने,
 धंतेर कुमरीनुं वंग ॥ १५ ॥ सागर पल्योपमनां जे, कक्षां महां
 टां रे भाय ॥ ने सगरा पण जीवने, भोगयतां चही जाय ॥
 तो नुं इणये मागनुं, जातुं कोतक बार ॥ आजने काळ करती,
 बरोमे नाव विचार ॥ १६ ॥ इगिपरे भाशा रागमे, मदनरंग
 उडाम ॥ निशिदिन र्हें मगन यइ. ज्यु यइ रीय दिव्याम ॥

भोगाय ॥ ने नही बोट भे आकरा, पवने बग रोमाय ॥ उग
 दणी दिशि मुकी ओ, ऊगे पच्छिम भाग ॥ गगिहर जो भ्रष्ट
 हरे, तो बर्ती न सुके टाण ॥ ९ ॥ पण भुं बरगये रागी जी,
 अने लपंगेजी काम ॥ नृपने जो भये दृष्टीये, तो बर्ती पोंदनी
 ठाम ॥ ने जार्नी भये रागीये, रागीनी तुमनु प्यार ॥ भागर्था
 रागीये तुमनु, बहेनपणुं निग्धार ॥ १० ॥ पण एक मांभरी
 विनती, रागीनी कष्ट तुम बात ॥ भे प्रत स्त्रीयुं छे मग्नत, नाये
 तव विद्वान ॥ ने तप छे एक मासनु, ने नर पुंके रे थाय ॥
 तब नरपतिनी रागीनी, मननी दाम पुगय ॥ ११ ॥ इम म
 त्य राग्वरा कुमरीये, सुखपी साकर घोल ॥ दीयो दिव्यासो ग
 र्थने, उपजावी रंगराल ॥ तर दृग्दित यद् रागीए, सांभरी
 कुमरी घोल ॥ रागी जाणे दुष्ट भाव्यानी, कुमरीये राख्यो जी
 तोळ ॥ १२ ॥ अवसर नही कुमरीये, रागीने इपे उपाय ॥ अ
 नन वसन बर्गी रागीनी, रागीने बीच विदाय ॥ रागीये पण
 जद नृपने, शीघ्र बर्षा दीर ॥ भागर्था एक मासांतरे, नृप तुम
 मनोरथ मिद्ध ॥ १३ ॥ मासनु तव कुमरीये, मांड्यु मढोटे मंटा
 ण ॥ ने तव पुण थर रहे, कुमरी मिल्ये मुजाग ॥ निहां छगे
 नायनी वेडा, मधुनुं भजन करेय ॥ निधे मढोटे कुमरी, जीर
 ने येये घरेय ॥ १४ ॥ इगिररे रागीनी सांभरी, वाणी नू
 दृग्दित ॥ भाग्य दिना तुम जागी, भांगी भारद सांग ॥ नृप
 ना मनये मंग, तरंग उरुं बह्यो रंग ॥ जांग भागर्था सामने,
 अंतरे कुमरीयुं रंग ॥ १५ ॥ सागर पक्ष्योपमनां जे, कथां मटा
 टां रे भाय ॥ ने मग्गवा पण जीवने, भोगरतां बही जाय ॥
 तो भुं इणये मासनुं, जातुं वैतिक बार ॥ आनने काठ करनी,
 बहेने नाम विचार ॥ १६ ॥ इगिररे आशा रागये, मदनवेग
 उद्दाम ॥ निगिदिन रहे मगन थर, उरुं मद पीध विदाम ॥

भोलाय ॥ ने नही कोट जे आकरा, पयने कर्ग दोलाय ॥ उग
 मणी दिगि मुकी जो, ऊगे पच्छिम भाण ॥ गगिहर जो अघि
 श्रे, तो मनी न घुके ठाण ॥ ९ ॥ पण नुं करीये रागां जी,
 अने तमसजी काम ॥ नृपने जो अमें दृढवीये, तो बनी फोडेजी
 दाम ॥ ने जानी अमें राखीये, राणीजी तुमनु प्यार ॥ आजधी
 राखीये तुमनुं, बडेनपनुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक सांभलो
 विननी, राणीजी कहूँ तुम बात ॥ मे वन लीधुं छे मृगत, नामे
 तप दिखान ॥ ते तप छे एक मामनुं, ने जव पूरुं रे थाय ॥
 तव नरपतिनी राणीजी, मननी हाम पूगय ॥ ११ ॥ इम स
 त्य राखवा कुमरीये, मुखयी साकर घोल ॥ दीयो दिखामो ग
 स्त्रिने, उपजावी रंगराल ॥ तव हर्गस्त्रि यइ गणीए, सांभची
 कुमरी घोल ॥ रागी जाणे मुम आव्यातो, कुमरीये राख्यो जी
 लोळ ॥ १२ ॥ अवसर लही कुमरीये, रागीने हर्प उपाय ॥ अ
 रन वसन कर्ग रीझरी, रागीने कीव निदाय ॥ रागीये पण
 जइ नृपने, शीघ्र बघाई दीव ॥ आजधी एक मासांतरे, नृप तुम
 मनोरथ मिद्ध ॥ १३ ॥ मासनु तप कुमरीये, मांड्युं मढोटे मंडा
 ण ॥ ते तप पूरण यइ रहे, कुमरी मिल्ये सुजाग ॥ तिहां कों
 नाथजी बेठा, मभुनें भजन करेय ॥ निधे मळसे कुमरी, जीव
 ने धैर्य धरेय ॥ १४ ॥ इणिपरें रागीनी सांभरी, वाणी नू
 हर्गस्त्रि ॥ आग्य दिक्षा तूझ जागी, भांगी भावठ छांति ॥ नृप
 ना मनमे गंग, तरंग उचुं उठळ्यो रंग ॥ जाणे माणनुं मामने,
 धनरे कुमरीनुं चंग ॥ १५ ॥ रागर पय्योपमनां जे, कक्षां मडा
 टां रे आय ॥ ने मग्गवा पण जीवने, भोगवतां वही जाय ॥
 तो नुं दृष्टमे माननुं, जावुं केतिक बार ॥ आजने काळ करंती,
 बरेसे नाम विचार ॥ १६ ॥ इणिपरें आशा घाममे, मदनरेग
 उल्लाम ॥ निशिदिन रहे मगन थड, ज्यु मद पीध रिलास ॥

भोलाय ॥ ते नही कोट ने आकरा, पवने कर्ग दोलाय ॥ उग
 मणी दिगि मुकी जो, ऊगे पच्छिम भाग ॥ गमिहर जो अग्रि
 हरे, तो सर्ती न गूके ठाण ॥ ९ ॥ पण नुं करीये राजा जी,
 अंत समझां काम ॥ नृपने जो अमें दुइवीये, तो वनी फोडेनी
 ठाम ॥ ने जाणी अमें राखीये, राणीनी तुमनु प्यार ॥ आजधी
 राखीये तुमनु, बडेनपनुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक सांभली
 विनती, राणीनी कहूं तुम वात ॥ में वन लीधुं छे मृत, नामें
 तर विद्वान ॥ ते तप छे एक मासनु, ते जर पूरुं रे धाय ॥
 तब नरपतिनी राणीनी, मननी हाम पूगय ॥ ११ ॥ इम स
 रप राखवा कुमरीये, मुखयी साकर घोल ॥ दीयो दिव्यासो ग
 स्त्रीने, चपनावी रंगराल ॥ तब दग्धित थइ राणीए, सांभली
 कुमरी बोल ॥ राणी जाणे मुम आव्यानी, कुमरीये राख्यो जी
 तोळ ॥ १२ ॥ अवसर लही कुमरीये, राणीने हर्ष उपाय ॥ अ
 धन वसन करी रीझवी, राणीने कीच बिदाय ॥ राणीये पण
 जइ नृपने, शीघ्र बर्षाई दीव ॥ आजधी एक मासांतरे, नृप तुम
 मनोरथ सिद्ध ॥ १३ ॥ मासनु तप कुमरीये, मांडवुं घडोटे मंडा
 ण ॥ ते तप पूरण थइ रहे, कुमरी मिलिसे मुजाग ॥ तिहां लगे
 नायजी वेढा, मभुतं मजन करेय ॥ निधे मळसे कुमरी, जीर
 ने धैर्य घरेय ॥ १४ ॥ इणिपरें राणीनी सांभली, वाणी नृप
 दग्धित ॥ भाग्य दिशा तूझ जाणी, भांगी भावट मांत ॥ नृप
 ना मनमे मंग, तरंग ज्युं वळ्ळो रंग ॥ जाणे माणनुं मामने,
 अंतरे कुमरीनुं चंग ॥ १५ ॥ गागर पखोपमनां जे, कक्षां महा
 टां रे आय ॥ ते समस्ता पण जीवने, भोगवतां बही जाय ॥
 तो नुं इणमें मासनुं, जावुं केतिक बार ॥ आजने काळ करती,
 बडेमे नास विचार ॥ १६ ॥ इणिपरें आशा चागमें, मदनवेग
 उड्याम ॥ निशिदिन रहे मगन थइ, ज्युं मद पीथ रिलाम ॥

भोजाय ॥ ते नही कोट जे आकरा, पवनै कर्ग डोलाय ॥ उग
 मणी दिशि मुकी जो, ऊने पच्छिम भाण ॥ मसिहर जो अग्रि
 द्वे, तो सती न चुके ठाण ॥ ९ ॥ पण गुं करीये राणी जी,
 अंतै तमगंजी काम ॥ नृपने जो अमें दुहवीये, तो बली फोडेनी
 ठाम ॥ ते जाणी अमें राखीये, राणीजी नृपगुं प्यार ॥ आजधी
 राखीये तुमगुं, बहेनपणुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक मांभलो
 बिनती, राणीजी कहुं तुम बात ॥ में व्रत लीयुं छे म्व्रत, नामें
 तव विलसान ॥ ते तप छे एक मासनुं, ते जब पूरुं रे थाय ॥
 तब नरपतिनी राणीजी, मननी हाम पूगय ॥ ११ ॥ इम स
 त्य राखवा कुमरीये, मुखयी साकर घोल ॥ दीवो दिन्हासो ग
 खीने, उपनावी रंगरोल ॥ तब हरग्वित थइ गणीए, सांभली
 कुमरी बोल ॥ रागी जाणे मुन्न आख्यानो, कुमरीये राख्यो जी
 तोळ ॥ १२ ॥ अवसर लही कुमरीये, रागीने हर्ष उपाय ॥ अ
 शन वसन करी रीझी, गणीने कीव निदाय ॥ रागीये पण
 जइ नृपने, शीघ्र बघाई दीव ॥ आजधी एक मासांतरे, नृप तुम
 मनोरथ सिद्ध ॥ १३ ॥ मासनुं तप कुमरीये, मांड्युं मरोटे मंडा
 ण ॥ ते तप पूरण थइ रहे, कुमरी भिळ्ये मुजाग ॥ निहां लगे
 नाथजी वेठा, मभुनुं भजन करेय ॥ निधे पळ्ळे कुमरी, जीव
 ने धैये धरेय ॥ १४ ॥ इतिपरै रागीनी मांभ गै, वाणी नूर
 हरयेत ॥ भाग्य दिशा तुम जागी, भांगी भारट घांत ॥ नृप
 ना मनमे गंग, तरंग ज्युं चट्ठो रंग ॥ जाणे माणसुं मानने,
 अंतरे कुमरीगुं वंग ॥ १५ ॥ सागर पर्योपमनां जे, कदां मरो
 ठां रे आय ॥ ते सरखा पण जीवने, भोगवतां चहो जाय ॥
 तो गुं इणमे मासनुं, जायुं कोतक बाग ॥ आजने चारु कंगी,
 बरेमे नान विचार ॥ १६ ॥ इतिपरै आशा चागमे, मश्नरेग
 उलाम ॥ निशिदिन रहे मगन थइ, ज्युं मद पोष रिजाम ॥

भोलाय ॥ ते नहीं कोट जे आकरा, पवनें कगी दोलाय ॥ उग
 मणी दिनें मुकी जो, ऊगे पच्छिन भाण ॥ नमिहर जो अग्रि
 झरे, तो सती न चूके ठाण ॥ ९ ॥ पण नुं करीयें राजा जी,
 अंत तमशंजी काम ॥ नृपने जो अमें दुहवीयें, तो बनी फोडेजी
 ठाम ॥ ते जाणी अमें राखीयें, राणीजी तुमनुं प्यार ॥ आजधी
 राखीयें तुमनुं, बहेनपणुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक सांभळो
 विनती, राणीजी कहूं तुम बात ॥ में ग्रन लीधुं छे स्रवत, नामें
 तप विम्वशान ॥ ते तप छे एक मासनु, ते जव पूरुं रे थाय ॥
 तब नरपतिनी राणीजी, मननी हाम पूगय ॥ ११ ॥ इम स
 त्य राखवा कुमरीयें, मुखधी साकर घोल ॥ दीवो दिवासो ग
 खीने, चपजाधी रंगरोल ॥ तब हरखित थइ गणीए, सांभळी
 कुमरी बोल ॥ रागी जाणे मुझ आल्यानो, कुमरीयें राख्यो जी
 तोळ ॥ १२ ॥ अवसर लही कुमरीयें, रागीने हर्ष उपाय ॥ अ
 शन वसन कगी रीझधी, रागीने कीव विदाय ॥ राणीयें पण
 जइ नृपने, शीघ्र वचाई दीव ॥ आजधी एक मासांतरे, नृप तुम
 मनोरथ सिद्ध ॥ १३ ॥ मासनुं तप कुमरीयें, मांडचुं महोटे मंडा
 ण ॥ ते तप पूरण थइ रहे, कुमरी मिलें सुजाग ॥ तिहां लगे
 नाथजी वेढा, प्रभुतुं भजन करेय ॥ निधें मळभे कुमरी, जीर
 ने धैर्य धरेय ॥ १४ ॥ इणिपरें रागीनी भांभडी, वाणी नूर
 इगखंत ॥ भाग्य दिक्षा तूझ जागी, भांगी भावठ ग्रान्त ॥ नृप
 ना मनमे गंग, तरंग ज्युं उठळो रंग ॥ जाणे भाणनुं मासने,
 अंतरे कुमरीनुं चंग ॥ १५ ॥ सागर पल्पोपमनां जे, कक्षां महो
 टां रे आय ॥ ते सरखा पण जीवने, भोगवतां वही जाय ॥
 तो नुं इणमें मानतुं, जावुं केतिक बार ॥ आजने काळ करतां,
 बहेजे नास विचार ॥ १६ ॥ इणिपरें आशा वासमें, मदनरंग
 उज्जाम ॥ निशिदिन रहें मगन थइ, ज्युं थइ पीथ रिताम ॥

भोलाय ॥ ते नही कोट जे आकरा, एवने कर्ग दोलाय ॥ उग
 धनी दिनि मुकी जो, ऊगे पच्छिम भाण ॥ मगिहर जो अग्रि
 द्यो, तो सती न चुके ठाण ॥ ९ ॥ पण गुं करीये राणी जी,
 अते तमशंजी काम ॥ नृपने जो अमे दृढवीये, तो वर्जा फोडेजी
 ठाम ॥ ते जाणी अमे राखीये, राणीजी तुमनु प्यार ॥ आजधी
 राखीये तुमनु, बडेनपणुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक सांभलो
 विनती, राणीनी कहूं तुम बात ॥ मे व्रत लीधुं छे मग्नत, नामे
 तप विरुधान ॥ ते तप छे एक मामनु, ते जब पूरूं रे थाय ॥
 तब नरपतिनी राणीजी, धननी हाम पूगय ॥ ११ ॥ इम स
 त्य राखवा कुमरीये, मुखधी साकर घोल ॥ दीयो दिल्यासो ग
 स्तीने, चपनावी रंगराल ॥ तब हगखित थड राणीए, सांभचे
 कुमरी बोल ॥ राणी जाणे मुझ आव्यानी, कुमरीये राख्यां जी
 तांब ॥ १२ ॥ अवसर लही कुमरीये, राणीने हर्ष उपाय ॥ अ
 शन वसन कर्ग रीझवी, राणीने कीध निदाय ॥ राणीये पण
 जड नृपने, शीघ्र बधाई दीव ॥ आजधी एक मासांतरे, नृप तुम
 मनोरथ सिद्ध ॥ १३ ॥ मासनुं तप कुमरीये, मांड्युं महोटे मंढा
 ण ॥ ते तप पूरण थड रहे, कुमरी पित्रशे मुजाग ॥ तिहां कों
 नायजी वेठा, प्रभुतुं मजन करेय ॥ निधे मज्जेशे कुमरी, जीव
 ने धैये धरेय ॥ १४ ॥ इगिपरें राणीनी सांभ दी, वाणी नू
 हगखेन ॥ भाग्य दिक्षा नृप जाणी, भांगी भावठ घांत ॥ नृप
 ना मनमे गंग, तरंग ज्युं चळ्ळ्यो रंग ॥ जांग माणशुं मामने,
 धेनरे कुमरीनुं चंग ॥ १५ ॥ सागर पर्योपमनां जे, कशां महो
 टां रे आय ॥ ते सरखा पण जीवने, भोगरनां बही जाय ॥
 तो शुं इणमे मासनुं, जातुं केतिक बार ॥ आजने काळ करंती,
 बरेथे नास विचार ॥ १६ ॥ इगिपरें आशा वासणे, मदनवेग
 उल्लाम ॥ निशदिन रहें मगन थड, ज्युं मद पीध रिताम ॥

भोलाय ॥ ते नही कोट जे आकरा, पवनें कर्ग दोलाय ॥ उग
 यणी दिवस मुरी जो. उगे पच्छिम भाण ॥ गगिरा जो श्रीप्र
 द्ये, तो मनी न घुंके ठाण ॥ ९ ॥ पण शुं करीये राजी नी.
 अने तमशुर्मी काम ॥ नृपने जो अमे दुर्धर्षये, तो धनी कोटिनी
 ठाम ॥ ते जाणी अमे राखीये, राणीजी तुमनु प्याय ॥ आजधी
 राखीये तुमनु, बटेनपणुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक गांभरी
 विनती, राणीजी कटुं तुम वात ॥ मे प्रत लीपुं छे मृगत. नावे
 तप दिग्गजान ॥ ते तप छे एक मामनु. ते नर पुरुं रे पाय ॥
 तव नरपतिनी राणीजी, मननी हाम प्याय ॥ ११ ॥ इन स
 त्य राखवा कुमरीये, मुखयी साकर घोल ॥ दीयो दिव्यासो रा
 खीने, उपजायी रंगराल ॥ तव हर्गस्वत यह राणीए. सांभरी
 कुमरी बोल ॥ रागी भाणे मुझ आप्यानी, कुमरीये राख्यो जी
 तोळ ॥ १२ ॥ अवसर लही कुमरीये, रागीने हर्ष उपाय ॥ अ
 धन धमन करी राखी, रागीने कीध विदाय ॥ रागीये पण
 जड नृपने, शीघ्र बघाई दीप ॥ आजधी एक मासांतरे, नृप तुम
 मनोग्य सिद्ध ॥ १३ ॥ मासनु तप कुमरीये, मांद्यु मरोटे मंदा
 ण ॥ ते तप पूरण यह रहे, कुमरी भिन्नसे मुजाग ॥ निहां लगे
 नायजी नेटा, प्रभुनुं मजन करेय ॥ निभे मळधे कुमरी, जीर
 ने पैये धरेय ॥ १४ ॥ इतिपरें रागीनी सांभरी, वाणी नृप
 हर्ग्येन ॥ भाग्य दिवा नृप जागी, भांगी भावट घांत ॥ नृप
 ना मनमे गंग, तरंग ज्युं बढळो रंग ॥ जांग माणशुं मामने,
 अनरे कुमरीशुं संग ॥ १५ ॥ सागर पल्लोपमनी जे. कक्षां महां
 टां रे भाय ॥ ते मग्ग्या पण जीवने. भोगवतां पही जाय ॥
 तो शुं इणवे मासनुं, जागुं कोतक बार ॥ आजने काळ करता,
 बटेने नास विचार ॥ १६ ॥ इतिपरें भाशा राखमे, मदनरेग
 उडाम ॥ निशिदिन रहे मगन यह, ज्युं मद पीध दिव्याम ॥

रों, बेरी मंदल मझार ॥ निज सखीयांहुं परबगी, कानी के
 ठि भवार ॥ निज अरसर नृपगणी रे, जे गुणधारी रे सा
 ॥ भावतो दीदी रे मीठीये, बसतमीगीये तिवार ॥ १ ॥
 मीने जाण्युं जे में हणी, शमीने काही रे मोय ॥ क्रोध बने
 जे में हणी, नहनी भाषी प ओथ ॥ स्वीक्यो नृप तर जाणी रे,
 मुही प रागाने बाय ॥ इम कुमरी मन चितरी, लज्जट मोहो
 कथाय ॥ २ ॥ नर कुमरी मनमय भट, रागाने भीडी रे का
 ॥ भगवत भिर्जान ४, खरणे नेज मटु मारी ॥ आगत साग
 शमीना नृमरीय कीनी ४ भाग ॥ रागिनुं मन रीझरे, बसति
 नी निज दाग ॥ ३ ॥ चटखनी दा बेडी रे, बाने पुरुष पन
 ॥ जहा रीया इना रमा डगवरी मान ॥ रूप अनुरूप रे
 हवा, दू करु हवा सहाय ॥ नाथ हेटने बाटीये, प्रगती रूप
 यमान ॥ ४ ॥ पहरी प सात रुमारी रे, प्यारी दो गुनार ॥
 गुन्या मर्या ४ जाटा धिदि करी बावरी मन ॥ वनगीमरी
 नृप सगल कट पटरागाने बात ॥ भट ४ पालागी रागीरी,
 कोही मगर न ४ का ॥ ५ ॥ नम आर प्रम मोदर, पात
 रवा जो वग ॥ मम मरियु न काय ४ ४ कही ती म म ४
 मर मी ४ दट कुमरीन छ पन नृपग नो काग ॥ बरि
 काने मर्या बाता ४ मर्याय ॥ ६ ॥ पय कीनी
 रे मोर ४, नरक्यो नरक्यो दार ॥ बटा बीजा पटु
 का नृपग प्रम बीदार ॥ नर कुमरीये जाण्युं जे, रागीये
 कोही नो पय ॥ जे नरि मरु नो मर्याय होर मोहोरे ४
 ४ ॥ ७ ॥ नृपग मर्याय नृपगरी, नृपग रीद इम डान ॥
 मर्याय मर्याय, नृपग मर्याय नो मर्या ॥ मर्याय विमर्या
 नी हरे, मर्याय मर्याय रे ॥ बरि काने मर्याय, जे भये
 मर्याय रे ॥ ८ ॥ नर कुमरी मर्याय मर्याय, बरि मर्याय

भोलाय ॥ ने नही कोट जे आकरा, पवनै कर्ग होलाय ॥ उग
मणी दिगै मुकी जो, ऊगे पच्छिम भाण ॥ गतिहर जो अग्रि
इगे, तो मर्ती न चुके ठाण ॥ ९ ॥ पण नृं करीयें राणी जी,
अंतै तमशंजी काम ॥ नृपने जो अमें दुहवीयें, तो बर्ना फोडेजी
ठाम ॥ ने जाणी अमें राखीयें, राणीजी तुमशु प्यार ॥ आजधी
राखीयें तुमशुं, बहेनपणुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक सांभलो
विनती, राणीजी कटुं तुम चात ॥ में मन लीधुं छे मृगत, नामें
तप विग्रहान ॥ ते तप छे एक मामनुं, ते जब पूरुं रे धाय ॥
तब नरपतिनी राणीजी, मननी हाम पुगय ॥ ११ ॥ इम स
त्य राखवा कुमरीयें, मुखपी साकर घोळ ॥ दीयो दिन्हासो ग
खीने, उपजावी रंगरोळ ॥ तब दृग्स्थित थइ राणीए, सांभली
कुमरी घोळ ॥ राणी जाणे मुझ आव्यागो, कुमरीयें राख्यो जी
तोळ ॥ १२ ॥ अवसर लही कुमरीयें, राणीने हर्ष उपाय ॥ अ
शन वसन कर्ग रीझवी, राणीने कीय विदाय ॥ राणीयें पण
जइ नृपने, शीघ्र बघाई दीय ॥ आजधी एक मासांतरे, नृप तुम
मनोरय सिद्ध ॥ १३ ॥ मासनुं तप कुमरीयें, मांड्यु मढोटे मंडा
ण ॥ ते तप पूरण थइ रहे, कुमरी मिळ्ळें मुजाग ॥ निर्हा लों
नायजी वेडा, प्रभुनुं मजन करेय ॥ निश्चै मळशे कुमरी, जीव
ने धैये धरेय ॥ १४ ॥ इणिपरें राणीनी सांभली, वाणी नृ
दृग्स्थित ॥ भाग्य दिना तुम जागी, भांगी भावड घांत ॥ नृप
ना मनमें गंग, तरंग ज्युं बह्यो रंग ॥ जागे माणशुं मामने,
अंतरे कुमरीशुं चंग ॥ १५ ॥ रागर पत्न्योपमनां जे, कदां मढां
ठां रे आय ॥ ते मरखा पण जीवने, भोगवतां बही जाय ॥
तो शुं द्रुणमें मामनुं, जावुं केतिक बाग ॥ आजने काळ करती,
बहने नाम विचार ॥ १६ ॥ इणिपरें आशा वाममें, मदनवेग
उद्भास ॥ निश्चिदिन रहें मगन थइ, ज्युं मद पीध पिलाम ॥

भोचाप ॥ ते नही कोट जे आकरा, पवने कगी डोलाय ॥ उग
 मणी दिशि मूकी जो, ऊगे पच्छिम भाण ॥ ममिहर जो अग्नि
 झो, तो सती न चूके ठाण ॥ ९ ॥ पण नुं करायें राणी जी,
 अंतें तमगुंजी काम ॥ नृपने जो अमें दृढवीयें, तो बली फोडेनी
 ठाम ॥ ते जाणी अमें राखीयें, राणीजी तुमगु प्यार ॥ आजधी
 राखीयें तुमगुं, बहेनपणुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक सांभलो
 विनती, राणीजी कहूं तुम वात ॥ में व्रत लीयुं छे मयत, नामें
 तर विरुधान ॥ ते तप छे एक मासनुं, ते जब पूरूं रे धाय ॥
 तब नरपतिनी राणीजी, मननी हाम पूगय ॥ ११ ॥ इम स
 त्य राखवा कुमरीयें, मुखधी साकर घोल ॥ दीयो टिलासो ग
 स्वीने, चपजावी रंगरोल ॥ तब हग्नित थड राणीए, सांभली
 कुमरी बोल ॥ रागी जाणें मुझ आख्यानो, कुमरीयें राख्यो जी
 तोळ ॥ १२ ॥ अवसर लही कुमरीयें, रागीने हर्ष उपाय ॥ अ
 शुन वसन कगी रोजशी, रागीने कीय विदाय ॥ राणीयें पण
 जड नृपने, शीघ्र बचाई दीय ॥ आजधी एक मासांतरे, नृप तुम
 मनोरथ सिद्ध ॥ १३ ॥ मासनु तप कुमरीयें, मांडचु मरोटे मंडा
 ण ॥ ते तप पूरण थड रहे, कुमरी भिल्लें सुजाग ॥ तिही लों
 नायजी वेढा, ममगुं भजन करेय ॥ निश्चें मळभे कुमरी, जीव
 ने थेंय धरेय ॥ १४ ॥ इगिपरें रागीनी सांभली, वाणी नू
 हग्वंत ॥ भाग्य दिशा तुझ जागी, भांगी भावट घांत ॥ नृप
 ना मनमे मंग, तरंग उचूं वळख्यो रंग ॥ जाणें माणगुं मामने,
 अंतरे कुमरीगुं चंग ॥ १५ ॥ मागर पत्थोपमनां जे, कदां महं
 टां रे आय ॥ ते सग्व्या पण जीवने, भोगवनां यही जाय ॥
 तो नुं इणमें मासनुं, जावुं केतिक बार ॥ आजने काळ करता,
 बहेछे नात विचार ॥ १६ ॥ इगिपरें आशा यासमें, मदनवेग
 उल्लाम ॥ निशिदिन रहें मगन थड, ज्युं मद पीथ रिन्याम ॥

भोलाय ॥ ते नही बोट में आकरा, पवनें कर्ग दोलाय ॥ उग
 मणी दिगि मूकी जो, ऊगे पच्छिम भाण ॥ मसिहर तो अधि
 श्रे, तो मनी न चुके ठाण ॥ ९ ॥ पण नुं करीये राजां मी,
 अने तपशंजी काम ॥ नृपने जो अमे दृढीये, तो बनी फोड़नी
 टाम ॥ ते जाणी अमे राखीये, राणीनी तुमशु प्याग ॥ आजधी
 राखीये तुमशु, बहेनपणुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक सांभली
 विननी, राणीनी कहूँ तुम बात ॥ मे वन लीधुं छे मयन, नामें
 तर विद्वान ॥ ते तप छे एक मामनुं, ते जर पूरुं रे थाय ॥
 तब नरपतिनी राणीनी, मननी हाम पुगय ॥ ११ ॥ इम स
 त्य राखवा कुमरीये, सुखयी साकर घोल ॥ दीवो दिव्यामो रा
 खाने, उपजावी रंगराल ॥ तर हग्वित यह गणीए, सांभली
 कुमरी बोल ॥ रागी जाने मुझ आव्यातो, कुमरीये राख्यो जी
 तोळ ॥ १२ ॥ अवसर लही कुमरीये, राणीने हर्ष उपाय ॥ अ
 नन वसन करी गेहरी, राणीने कीव विदाय ॥ रागीये पण
 जइ नृपने, शीघ्र बपाई दीव ॥ आजधी एक मासांतरे, नृप तुम
 मनोरथ सिद्ध ॥ १३ ॥ मास्तनु तप कुमरीये, मांडवुं महोटे मंडा
 ण ॥ ते तप पूरण यह रहे, कुमरी पिळ्ळे सुजाग ॥ तिहीं सगे
 नायजी वेदा, प्रभुनुं भजन करेय ॥ निधे मळभे कुमरी, जीव
 ने धैर्य धरेय ॥ १४ ॥ इतिपरें रागीनी सांभली, वाणी नृप
 हग्वित ॥ भाग्य दिशा तुझ जागी, भागी भावट घांत ॥ नृप
 ना मनमे मंग, तरंग शुं बढट्यो रंग ॥ जागे माणनुं मामने,
 धेनरे कुमरीनुं चंग ॥ १५ ॥ गागर पर्योपमनां जे, कथां महा
 टां रे आय ॥ ते सम्रा पण जीवने, भोगयतां बही जाय ॥
 तो शुं इणमे मामनुं, जातुं केनिक बाग ॥ आजने काठ करतो,
 बहेने नाम विचार ॥ १६ ॥ इतिपरें आज्ञा सामने, मदनवेग
 उल्लाम ॥ निश्चिदिन रहे मगन यह, ज्युं यह पीथ पिलास ॥

भोलाय ॥ ते नदी कोट जे आकरा, पवनें कर्ग डोलाय ॥ उग
 मणी दिशि मूकी जो, ऊगे पच्छिम भाण ॥ मसिहर जो अग्नि
 झरे, तो सती न चूके ठाण ॥ ९ ॥ पण गुं करीये राणी जी,
 अंतें तपगुंजी काम ॥ नृपने जो अमें दुहवीये, तो वली फोडेजी
 ठाम ॥ ते जाणी अमें राखीये, राणीजी तुमहुं प्यार ॥ आजधी
 राखीये तुमहुं, बहेनपणुं निरधार ॥ १० ॥ पण एक सांभलो
 विनती, राणीनी कहूँ तुम वात ॥ में व्रत लीधुं छे मृत, नामें
 तप विरुधान ॥ ते तप छे एक मासनुं, ते जब पूरूं रे थाय ॥
 तव नरपतिनी राणीनी, मननी हाम पूगय ॥ ११ ॥ इम स
 त्य राखवा कुमरीये, सुखी साकर घोल ॥ दीवो दिल्लासो ग
 स्वीने, उपनावी रंगरोल ॥ तव हरखित थई राणीए. सांभली
 कुमरी बोल ॥ राणी जाणे मुझ आय्यानी, कुमरीये राख्यो जी
 तोळ ॥ १२ ॥ अवसर लही कुमरीये, राणीने हर्ष उपाय ॥ अ
 न्न वसन कर्ग रोझवी, राणीने कीव विदाय ॥ राणीये पण
 जइ नृपने, शीघ्र बघाई दीर ॥ आजधी एक मासांतरे, नृप तुम
 मनोरथ सिद्ध ॥ १३ ॥ मासनुं तव कुमरीये, मांडचु मरोटे मंढा
 ण ॥ ते तप पूरण थई रहे, कुमरी भिळसे मुजाग ॥ तिहां लगे
 नायजी वेढा. प्रभुनुं मजन करेय ॥ तिथे मळथे कुमरी, जीव
 ने धैर्य धरेय ॥ १४ ॥ इगिपरें राणीनी सांभली, राणी नू
 ह भुंभंत ॥ भाग्य दिशा तुझ जागी, भांगी भावट घांत ॥ नृप
 ना मनमे गंग, तरंग उंचु उठळ्यो रंग ॥ जाणे माणशें पामने,
 अंतरे कुमरीशें चंग ॥ १५ ॥ गागर पत्थोपमनां जे, कथां महां
 टां रे आय ॥ ते सगुवा पण जीवने, भोगरतां चही जाय ॥
 तो गुं इणमें पामनुं, जातुं केतिक बार ॥ आजने वाळ करुंती,
 बरेसे नात विचार ॥ १६ ॥ इगिपरें आडा चानमे, मदनवेग
 उडाम ॥ निशिदिन रडे मगन थई, ज्युं मद पीथ दिनाम ॥

खारो सागर रे, उछके जल्ले असमान ॥ ते देखी धीवर घगुरे,
 दग्ग्यो गइ तस नान रे ॥ प्र० ॥ ९ ॥ जो फिरी पाजो पर
 भणी रे, जाउं तो न रहे मान ॥ बीहुं छरी हुं आवियो रे, काहुं
 अजाण्युं काम रे ॥ प्र० ॥ ६ ॥ नामें ग्रही ज्युं छंडरी रे,
 मूके तो अंध थाय ॥ भ्रमणर्था जीव संहरे रे, ए दृष्टांत बनाये
 ॥ प्र० ॥ ७ ॥ बली चरकलीये ग्रहो रे, मुखमां चगियु
 बोर ॥ आयुं पाछुं न उतरे रे, करे पस्तावो जोर ॥ प्र० ॥
 ८ ॥ इम धीवर अरे घगुं रे, सागर कांठे उभाय ॥ धीवरें
 जाण्युं आवी बन्यो रे, बाय न दीनो न्याय रे ॥ प्र० ॥ ९ ॥
 किहां गयो मारो इण समे रे, माणवल्लभ मुझ इष्ट ॥ सनरपां
 मार करे घगुं रे, टाले सपलाई रिष्ट रे ॥ प्र० ॥ १० ॥
 इम चिनवतां ततखिगे रे, आव्यो सागर टेव ॥ कहे सुर श्री तुं
 धिना करे रे, मूहुं लंका तुझ हेवर ॥ प्र० ॥ ११ ॥ शुं व
 छ तुझने इहा कणे रे, आवहुं थयुं हो केम ॥ सुर कहे कहां म
 झ मांदिने रे, जाण्युं जाये जमे रे ॥ प्र० ॥ १२ ॥ तव हरि
 वळ कहे देवने रे, सांभलो तातजी मुझ ॥ नृप हेतें बीहु छवीरे,
 आव्यो कहं हु तुझ रे ॥ प्र० ॥ १३ ॥ ते सांभली जलपीत
 पयोरे, देव स्वरुपी अश्व ॥ हरिबळ ते अश्वे चढी रे, जलापी
 तरी लघो विश्व रे ॥ प्र० ॥ १४ ॥ मधुर्गा भेल आव्या तु
 मे नाय ॥ सुर तहनी ग्रही बाय ॥ प्र० ॥ मुझ शरण भयो
 तुम हाथ ॥ प्र० ॥ तर हुं थयो मझोयो मनाय रे ॥ प्र० ॥
 १५ ॥ ए आंकुपी ॥ लंका भागमें मूकाने रे, देव भयो परगट
 काम पडे तुं संभारजे रे, मुझने करि गहगट रे ॥ प्र० ॥ १६ ॥
 कहाने सुर गयो रे, पड़ोतां ते निज ठाम ॥ हरिवळ लंका
 ने रे, मनमें लघो भाराम रे ॥ प्र० ॥ १७ ॥ तेजे प्र
 ॥ झलकती रे, हेमय लंका पीठ ॥ जेइवी जनयमें माभ

१ रे, नेहरी नतरे डीठ रे ॥ ५० ॥ १८ ॥ नंदन बन सप
 णिदरा रे, देखी पयो मुदसस ॥ परिमल पसरपो चिंदु निभे
 ॥ कुमन ननां जिहां बह रे ॥ ५० ॥ १९ ॥ घंवा गुलाब
 ॥ केतकी रे, मोगरा मालती जेह ॥ जाने सुबारी फुली रे, ह
 ॥ बल निगरे नेह रे ॥ ५० ॥ २० ॥ अब कंदेब ने सुरतक
 ॥ सुरतता मोहन बेल ॥ हेम रजतनी ओपरी रे, पमरी चिंदु
 देवे रेह रे ॥ ५० ॥ २१ ॥ नागचड्डी द्रावना रे, मांड
 ता आनि मोहन ॥ केलि जंबेरी फालसां रे, दाहिम एह मोहन
 ॥ ५० ॥ २२ ॥ जातो फल जाहंतरी रे, नज ने नमाल ते पप
 ॥ एके नरदे नीरजे रे, चानुगजाक नष रे ॥ ५० ॥ २३ ॥
 देव कुमुद ने पलवी रे, मुंदर केसर छोट ॥ निमजी पिम्ली
 बागोली रे, देव बदाय अखोट रे ॥ ५० ॥ २४ ॥ पगी
 ओपाळ मेलदी रे, सांताफल सह हूय ॥ खारक रायण काय
 दा रे, निवु जांडु दूध रे ॥ ५० ॥ २५ ॥ इस अनेक ते जा
 तिनी रे, बनमद भार अहार ॥ भोगी जनने कारणे रे, दगट
 परे मंतार रे ॥ ५० ॥ २६ ॥ बापो कृप संगेवर रे, धरि
 पो भट्टनोप ॥ रंजकरी ने मारमा रे, जलमोटा को गोप
 रे ॥ ५० ॥ २७ ॥ इन दृष्टिज मानो बहे रे, नै
 कावन मुरमाळ ॥ लक्षि घीना डलामनी रे, पमनी ॥
 ग्यारमी डाल रे ॥ ५० ॥ २८ ॥

॥ इहा ॥ लंकापतिमर पाटिका, मोहे अति रत्नपाक ॥
 जाले नंदनरन नली भगिनी प्रगटि नजीक ॥ १ ॥ बनक
 रपणने अरुणा, मोठा मोहेर अलंन ॥ लोखणी अलंन थ
 री, कागि निम डण्ण ॥ २ ॥ नग नगी दिवाही, किय
 र अण्ण बाळ ॥ मरने मरे डोळे मिळी मारे मोन पैमाळ ॥
 ॥ ३ ॥ मपुगी धानि भागवते, थड रीह रामो राम ॥ दृष्टिज

न जे कोय ॥ तब तुम भाग्यवले कही, बीहुं में छन्युं सोय ।
 ॥ ७ ॥ ते नुर भागालेइने, हु आठ्यो छुं मांदि ॥ लंकापति
 तेइया रिना, किम नवराण त्यांदि ॥ ८ ॥ कुममासरी बरु
 कह, गाभयो मझरी वात ॥ लंकापति मदिरा बसै, चंयने के
 मृग जान ॥ ९ ॥ ते मांयो किम बाप्रेश, आपगे जाहुं गेह ।
 अंकापति केन जायनु, कांडिग कयो तुमै पद ॥ १० ॥ जो म
 तप मयन कहो, जाहु बीभाषण पाम ॥ देवनपी एक खदग छे
 जाहु न नइ ताम ॥ ११ ॥

॥ दाल १४ मी ॥ धगरा दोआ ॥ ए देशी ॥ तब इति
 व २ क २ नगने रे, जाहु उतावलां त्यांदि ॥ मोमन प्यारी ।
 नवना नु । सम रीन रे खदग जे चंद्रहास आंदि ॥ मो० ।

॥ आठ्यो ४ मृगम जइ जायो, तुमै बीहम करयो कपीति
 । मा १५ आठ्यो ॥ देनाय गदि दिन पंचमी रे, लगत
 र अराय । म० ॥ तो गगे मुमने मानमै रे, मदनोय
 राय । मा १६ ॥ न मांदिना वि खदगनी रे, अंकापनीनीं जे

मा १७ ॥ तब नरे निन बगेना रे, ते रिं छारना तेइ ।
 । मा १८ ॥ २ ॥ पण नर बदनामी चह रे, नगमे होमं होए
 । मा १९ ॥ खदगना दण गदे २, ने मत कर जो कोय ॥ मो०

२० ॥ कता हाय ने कोनाइ २, मर २ न कीजे कग ॥ मो० ।
 ॥ २१ ॥ मेगलया २ उता गदा दो पाय ॥ ॥ २२ ॥ ते म

कामा काप्रनो २ भाषां ने दृष्टां ॥ मो० ॥ इम श्रीगता
 ॥ स्वामीनी २ नग नारायें मीत ॥ मो० ॥ ३ ॥ रिं
 कुवरा मद निहा कगे रे, तब रिभीषण उरांदि ॥ मो० ॥ मा
 विशां सुनो गदा रे, मदिरा छाकनी मांदि ॥ मो० ॥ ४ ।

कव रिहल कर्गने दृष्टो २, लगत जे छे चंद्रहास ॥ मो० । ५ ॥ न
 बमर कीजे नवि लहो रे, आसी मलय पाम ॥ मो० ॥ ६

ज्यो स्वर्गा आ खडगनी रे, जे कहि सहिनाणी एह ॥ मो० ॥
 देवनमी खडग स्वर्गनी रे, ऊलखे मच्छा बिशेह ॥ मो० ॥
 ॥ ९ ॥ हिवे सानग्री दंपती रे, मेळवे आवागेह ॥ मो० ॥ सार
 रयण ते सोंपती रे, पिपुने जे कोष्ठ भरेय ॥ मो० ॥ १० ॥
 तुंबी जलमाये ग्रही रे, दंपती चाल्या दोय ॥ मो० ॥ आव्या
 जे लंका वही रे, लहे मनोबंछित सोय ॥ मो० ॥ ११ ॥ स
 मरघो सागर देवता रे, मच्छाये धई उजमाल ॥ मो० ॥ आ
 ध्यो मुर पज देवता रे, करुणावंत कृपाल ॥ मो० ॥ १२ ॥
 किहां मूक हिवे तुमने रे, मुर बोल्या ततकाल ॥ मो० ॥ सुको
 स्वाधी सुमने रे, निज नगरी विशाल ॥ मो० ॥ १३ ॥ अ
 थ चढावी दो जणा रे, मुरया नगर नजीक ॥ मो० ॥ बिन
 व्यु होणे तुम तण रे, मुर कहे जाणनो ठीक ॥ मो० ॥ १४ ॥
 एम कहाने ते गयो रे, नाखी जे निज धान ॥ मो० ॥ मन
 बंछित सफलं थणु रे, दंपतिपुण्य निधान ॥ मो० ॥ १५ ॥ नग
 रीनी जे बाटिका रे, तेहमे उतारो कीच ॥ मो० ॥ दंपति करे
 गदगदिका रे, जाणे मनोग्य सिद्ध ॥ मो० ॥ १६ ॥ हिवे
 माली संध्या समे रे, आव्यो निज घर हेत ॥ मो० ॥ ग्रय्या
 खानी रुटिणे रे, आनी ते नजरें रेत ॥ १७ ॥ किहां गई प्या
 री, मो मन प्यारी ॥ ए आंकर्षा ॥ हल ॥ जेनो जेनो फिरे रे,
 सपळे मंदिर मरु ॥ कि० ॥ पुत्री न दीठीं शुं करे रे, बलि
 पयो जोवा मरु ॥ कि० ॥ १८ ॥ बलि नवि दीदीं तुंबडी रे,
 जे मरी भमृत तोय ॥ कि० ॥ ले गई साथें तुंबडी रे, कोइक
 पुरुषने जोय ॥ कि० ॥ १९ ॥ पगलु जोवा नीकल्यो रे, पग
 पग जेनो घाट ॥ कि० ॥ पगदीपनो पग भटकल्यो रे, नव
 मयो तेहने उच्चाट ॥ कि० ॥ २० ॥ पग जोयो नजबि म
 नी रे, पुत्री गड करि नाथ ॥ कि० ॥ आशमिक ते भीमनारे,

भूमि पट्टा दोष हाथ ॥ कि० ॥ २१ ॥ जातो रातो ते व
 ल्यो रे, आन्यो ते निज घेर ॥ कि० ॥ पुत्री विरहे ते धन्यो,
 गुं दिवे कबं ते पेर ॥ कि० ॥ २२ ॥ पुत्री तुंबी गत थर रे,
 नाणे गइ रण खेत ॥ कि० ॥ रंडानी रंडा गई रे, टपसुं पण
 गइ लेत ॥ कि० ॥ २३ ॥ रांक तगे घेर सुरमणी रे, रां
 कटो केती बार ॥ कि० ॥ पूरब भवनी वेरणी रे, दे गइ मो
 दो स्वार ॥ कि० ॥ २४ ॥ पुत्री परणे जागतो रे, पामरुं म
 हांडं राज ॥ कि० ॥ होंस धणी मन भागतो रे, माणश पुत्री
 राज ॥ कि० ॥ २५ ॥ तेहमें एके न संपजो रे, फोक
 फजेती कीच ॥ कि० ॥ देवना मनमां न्ही भनी रे, एको वात
 न सीध ॥ कि० ॥ २६ ॥ पण पुत्री पर घरे गई रे, बसति
 जाणे मंसार ॥ कि० ॥ एक एकने देइ वरे रे, पुत्री पर पर
 बार ॥ कि० ॥ २७ ॥ ते में खोटी आदी रे, लोभे लोपो
 कार ॥ कि० ॥ तो किम आवे पाथी रे, लोप्यो लो व्यवहार ॥
 मो० ॥ २८ ॥ नीतिनी चाल में नहि गयी रे, कीथो अनीति
 विचार ॥ मो० ॥ तो किम रहे ए पदमणी रे, रांक परे मुम
 सार ॥ मो० ॥ २९ ॥ जेदना मंदेध ते ले गयो रे, छाना करी
 ने सोध ॥ मो० ॥ जे यावुं इतु ते धयु रे, जो दिवे करवो जो
 व ॥ मो० ॥ ३० ॥ मालीये एम मन बाळीयु रे, भावीनो प्रणो
 वड ॥ मो० ॥ भातम कुळ म मालीयु रे, काडी नाळयु गळ ॥
 मो० ॥ ३१ ॥ मगा राबंदि नागने रे, रान उतागे ताम ॥ मो० ॥
 भातिये वात विमाने रे, तेडी भाव्यो आवाम ॥ मो० ॥
 ॥ ३२ ॥ सपळा वियोग ते भांगिया रे, वन्यो गग रमाळ
 ॥ मो० ॥ पूरब सृष्ट जगीया रे, भांगिया दुख जजाळ ॥
 ॥ मो० ॥ ३३ ॥ दिवे हरिबलनी जे थर रे, सांवळो पुण
 निशाळ ॥ मो० ॥ बीजा उल्लामनी ए कही रे, लगे
 चोरयो हाज ॥ मो० ॥ ३४ ॥

॥ बुरा ॥ द्विवे हरिदल रजनीसमे, बाढेय कीधुं ठाय ॥
 कुसुमनिरी मूकौ तिरां, पहेतो ते निजधाम ॥ १ ॥ वसंतसिरी
 पेढेली मिया, जौवं तेहनुं चरित्र ॥ मुझ ऊपर पण केहवुं, राखे
 मनह पवित्र ॥ २ ॥ इय जाणी निम मंदिरे, आम्पो रजनी म
 प्य ॥ तस्करनो परे सांभले, देई कान ते शुद्ध ॥ ३ ॥ तिण
 भवसर जे विरोहिणी, वसंतसिरी ते बाल ॥ पांयु नाव्यो मामे
 तरे, तेहनी थइ चक्रचाल ॥ ४ ॥ तव एक पंखी सूवये, पा
 न्यो छे घग्माहि ॥ तस आंगल केहे विगहणी, वसंतसिरी जे
 रछाहि ॥ ५ ॥ रे पंखी मुझ पीपुहो, गयो लंका शुभ काज ॥
 अवधि कही एक मामनी, ते थइ पूरी आज ॥ ६ ॥ केशरभ
 र पिया कहचले, छांड गयंदभखमाहि ॥ जलभाव रयण पोका
 रियो, मो भख भावत नाहि ॥ हजीअ लगन आव्यो नहीं, ना
 न्यो को संदेश ॥ नाह निठर मेढेली गयो, मुझन वाले पेश ॥
 ॥ ७ ॥ तो दीहा किन निर्गुन, किन कगे राखे शील ॥ मदनके
 ग ते भूषणी, केहे पटियो दुशील ॥ ८ ॥ आज लगन तो
 पारुं, मे पण रान्धुं एह ॥ पण ते अवधि पूरी थइ, कुमनि चुक
 जे तेहे ॥ शुक्रवाचपे ॥ दीवसुता सुन तामरिपु, ता त्रिय बाहनाहा
 ॥ ॥ सो सुंदर तुझमें नाहि, कीवो कौन विचार ॥ ९ ॥ ते
 माटे तुं सडला, जा मुझ प्रीतम पास ॥ संदेशो मुझ घरतणो,
 नदने कहेजे ताम ॥ १० ॥

॥ डाल १५ मी ॥ विज्ञाजीनी ए देगी ॥ मुढानी हो अभी
 रस पाउ तुझने रे ॥ सु० ॥ चखइ दादिम द्राख ॥ मुढा सयण
 बाढ ॥ ए आंकीणी ॥ मुढा जीहो चांच भरावुं चुम्मे रे ॥ सु० ॥
 देउ बली आंवा साख ॥ सु० ॥ १ ॥ सु० ॥ संदेशो मुझ
 दाखवो रे ॥ सु० ॥ येखव तुं मुझ जीवं ॥ सु० ॥ सु० ॥ गाइ
 ज हं गुन माइग रे ॥ सु० ॥ जीविन मुखा मदीव ॥ सु० ॥

॥ २ ॥ सु० ॥ दूधें भरीश तुझ पेटने रे ॥ सु० ॥ देख
 ने आंच ॥ सु० ॥ सु० ॥ जे हुं पोळुं ते सहो रे ॥ सु० ॥
 जे करीने साच ॥ सु० ॥ ३ ॥ सु० ॥ हुं कर जोटी बीनपुं रे
 सु० ॥ सांभल माहरी बात ॥ सु० ॥ सु० ॥ सपळा पंतीमें करी रे
 ॥ सु० ॥ उत्तम ताहरी जात ॥ सु० ॥ ४ ॥ सु० ॥ सहु पंती
 मिरसेहो रे ॥ सु० ॥ तुं छे चतुर सजाण ॥ सु० ॥ सु० ॥
 रूपें तु रलियामणों रे ॥ सु० ॥ मीठी ताहरी बाण ॥ सु० ॥ ५ ॥
 ॥ सु० ॥ जीर्णी ताहरी पांखडो रे ॥ सु० ॥ चांच राती तु
 भेग ॥ सु० ॥ सु० ॥ रुंदी ताहरी आंखडो रे ॥ सु० ॥
 राती केशू रग ॥ सु० ॥ ६ ॥ सु० ॥ सोने मढावुं
 दी रे ॥ सु० ॥ दूधें पखालु पंख ॥ सु० ॥ सु० ॥ हार
 ठवु गले मोतीनों रे ॥ सु० ॥ लाल टकानो अटक ॥ सु० ॥
 ॥ ७ ॥ सु० ॥ विरहिणी नारी तुं देखीने रे ॥ सु० ॥
 दुपा धरे मननाडे ॥ सु० ॥ सु० ॥ संदेशो मुझ नाहने रे
 ॥ सु० ॥ तु जड कहेजे उछांडे ॥ सु० ॥ ८ ॥ सु० ॥ मानिक
 तुझ उपगारदो रे ॥ सु० ॥ थाडस नही गुण चोर ॥ सु० ॥ सु० ॥
 कान्यो गुण जाणे नही रे ॥ सु० ॥ माणस नही ते दोर ॥ सु० ॥
 ॥ ९ ॥ सु० ॥ ऊर्जने तु पंखीया रे ॥ सु० ॥ तुं मन करे
 दील ॥ सु० ॥ सु० ॥ कहेजे मुझ संदेशदो रे ॥ सु० ॥ मि
 हां होये नाड रंगील ॥ सु० ॥ १० ॥ सु० ॥ भवला तु
 घर एकली रे ॥ सु० ॥ छे विरहिणीने बेग ॥ सु० ॥ सु० ॥
 मरि मरि श्रमर यड रे ॥ सु० ॥ यद नारी नरवेश ॥ सु० ॥
 ॥ ११ ॥ सु० ॥ मीतमना विरहापकी रे ॥ सु० ॥ मुहां न
 टोमि कोय ॥ सु० ॥ सु० ॥ पण तंचोली पान ज्युं रे ॥ सु० ॥
 दिन दिन पीयां होय ॥ सु० ॥ १२ ॥ सु० ॥ पिशु विरह
 कनि नागिरे रे ॥ सु० ॥ तानियां तेल तंचोल ॥ सु० ॥ सु०

सार्ग दीपां पदेपां रे ॥ सु० ॥ तभीयां सखांतुं दकोळ ॥
 सु० ॥ ११ ॥ सु० ॥ विष्ट विण विणगार पदेरतां रे ॥ सु० ॥
 सांगे अंगार समान ॥ सु० ॥ सु० ॥ चंदन गुहा भगीठियां रे
 ॥ सु० ॥ नागिजी नागर पान ॥ सु० ॥ १४ ॥ सु० ॥ पि
 पु विरहे घडी नामदो रे ॥ सु० ॥ दास ने चरमज होय ॥ सु०
 ॥ सु० ॥ भिण परने मिज आंमजे रे ॥ सु० ॥ विष्ट विण ए
 यति जौय ॥ सु० ॥ १५ ॥ सु० ॥ नयने नारे निद्रही रे
 ॥ सु० ॥ भारे न भस्म ने पान ॥ सु० ॥ सु० ॥ नाह विना घेली म
 गुं रे ॥ सु० ॥ ऊर्ध्वि केतु सयाग ॥ सु० ॥ १६ ॥ सु०
 पूरव पापना योगी रे ॥ सु० ॥ पानी ली नमवार ॥ सु० ॥
 सु० ॥ भजोवन विष्ट पर नही रे ॥ सु० ॥ तम एते गयो
 बरवार ॥ सु० ॥ १७ ॥ सु० ॥ ए मंदिर ए मानियां रे ॥
 सु० ॥ विष्ट विना शून्य भागार ॥ सु० ॥ सु० ॥ रस कम
 सार्ग छेरहां रे ॥ सु० ॥ म्यागे ते विष्ट पझार ॥ सु० ॥ १८ ॥
 सु० ॥ यौवन करव पार ज्युं रे ॥ सु० ॥ विरहिणी नारीने
 रोय ॥ सु० ॥ सु० ॥ नाहविहणां कामिनो रे ॥ सु० ॥ एम
 एम पामे ते दोष ॥ सु० ॥ १९ ॥ सु० ॥ काळजे कड मे
 ली गयो रे ॥ सु० ॥ निशिदिन रही ते पुन्नाय ॥ सु० ॥
 सु० ॥ नेह मुवारम भिचिने रे ॥ सु० ॥ ओन्हे विष्ट पर आय
 ॥ सु० ॥ २० ॥ सु० ॥ ते दिन बनारि देगुं रे ॥ सु० ॥
 करुणा मननो रे जान ॥ सु० ॥ सु० ॥ मान्यजोवन मुझ दे
 मनि रे ॥ सु० ॥ कांवे श्रीनऊ माव ॥ सु० ॥ २१ ॥
 सु० ॥ दिनकर पदेनां उवने रे ॥ सु० ॥ ओ मोवम परे भाव
 ॥ सु० ॥ सु० ॥ वो मानगनी उवने रे ॥ सु० ॥ श्रीनऊ ने जुगना
 प ॥ सु० ॥ २२ ॥ सु० ॥ ओ कांवे माननो उवने रे ॥ सु० ॥
 ओ जग निशि प्रसाय ॥ सु० ॥ सु० ॥ पेट ब्यागी लाह भदे रे

छ बीनी भेद ॥ २ ॥ मैं तुमने पहिवां कही, ते संभारो नाथ ॥
 नृपने मोदिर दाखव्युं, दीपक लेइ निज हाथ ॥ १ ॥ ते बात
 आवो आगछे, जब तुम चाह्या लंक ॥ तब नृप मुझ केहें पटघो,
 जार्णाने निःशंक ॥ १ ॥ मेहेमंतो ऊवट भइ, गज सिर नारो धू
 ल ॥ निम नृप दासी मोकली, करवा मुझ अनुकूल ॥ ७ ॥

॥ दाल १६ मी ॥ एतो नयदीगे मोती अजब बन्यो ॥ ए
 देशी ॥ एतो दासी मुझ कने मोकली, एतो लेइ मूलण साच ॥
 साहेब मोरा हे ॥ एतो शुवा रे चंदन भरगजा, एतो सीं सा भ
 रिया काच ॥ सा० ॥ १ ॥ सांभलो भीतम माहरा ॥ एतो
 देवा मुझने सांच ॥ सा० ॥ ए आंकणी ॥ एतो, मीठी साकर
 मूखटी, एतो मीठा मेवा द्राख ॥ सा० ॥ एतो छाव भरी बली
 मोकली, एतो मीठी आंदा माख ॥ सा० ॥ १ ॥ सां० ॥
 एतो जरतानी शालू मलां, एतो आप्यां नव नवां चीर ॥ सा० ॥
 चाणे चाया मुरनारी तणां, एतो सोहं नेजमें हीर ॥ सा० ॥
 ॥ १ ॥ सां० ॥ इत्यादिक लेइ भेटणां, एतो मूव्यां चेटी साय
 ॥ सा० ॥ कहे चेटी मुझ आधीने, तुम भेट करे भुनाय ॥ सा०
 ॥ ४ ॥ सां० ॥ एतो दासी करे बली मुझने, तुम सांभलो ह
 भिल्ल नार ॥ सा० ॥ एतो नृप राखे तुम ऊपरें, एकंगो यह घ
 णो प्यार ॥ सा० ॥ ५ ॥ सां० एतो जे दिन तुम घरे आयि
 यां, एतो भोजन करवा सार ॥ सा० ॥ एतो ते दिनपी तुने
 चित्त बस्यां, मनयी न विसारे लिंगार ॥ सा० ॥ ६ ॥ सां० ॥
 एतो ने ते दिनपी तुमने घणुं, मिलवानी गभे हंश ॥ सा० ॥
 एतो एहमे नूड न जाणजो, तुम सत्य करि कहूं मूल ॥ सा०
 ॥ ७ ॥ सां० ॥ एतो नव समझी हूं चित्तमां, नृप जाण्यो छंड कु
 जान ॥ सा० ॥ एतो रिपु मुझ रीस चदी घणां, उठीने मैं दी
 धी लात ॥ सा० ॥ ८ ॥ सां० ॥ एतो कुंदीपाक करघो पंग्यां

॥ सु० ॥ के मरुं सही विष स्नाय ॥ सु० ॥ २३ ॥ सु० ॥
 फेन विना शुं जीववुं रे ॥ सु० ॥ कंत विना किशुं हेन ॥ सु० ॥
 ॥ सु० ॥ कंत विना शुं मालवु रे ॥ सु० ॥ कंत विना श्री सेव
 ॥ सु० ॥ २४ ॥ सु० ॥ वृत्त भर छाती फाटती रे ॥ सु० ॥
 रही नथी शकती मेह ॥ सु० ॥ सु० ॥ विरहानलनी बाफियां रे
 ॥ सु० ॥ दासी रही छुं तेह ॥ सु० ॥ २५ ॥ सु० ॥ वि
 हिणी एम विलये वणु रे ॥ सु० ॥ वसंतसिरी ससनेह ॥ सु० ॥
 ॥ सु० ॥ नयणें आंसु रेहती रे ॥ सु० ॥ जाणे ज्युं भाद्र मेह
 ॥ सु० ॥ २६ ॥ सु० ॥ वसंतसिरी एम पाठवे रे ॥ सु० ॥
 शरुने मंदेशा निशार ॥ सु० ॥ सु० ॥ नारीनुं वृत्त सांभरी
 ॥ सु० ॥ बाल्यो मच्छा निशार ॥ सु० ॥ २७ ॥ सु० ॥ सो
 लो किवाड गहेलीयां रे ॥ सु० ॥ स्त्री मननी राह ॥ सु० ॥
 सु० ॥ ऊलवियो पति आवियो रे ॥ सु० ॥ हर्षे उपाख्यां कि
 वाह ॥ सु० ॥ २८ ॥ सु० ॥ निजसांतनुं मुख देखतां रे ॥
 सु० ॥ कामिनि हर्ष भगाय ॥ सु० ॥ सु० ॥ हर्ष विनोद जे उ
 पनो रे ॥ सु० ॥ पुस्तकें लिखियो न जाय ॥ सु० ॥ २९ ॥
 सु० ॥ मन बल्लही रे ॥ सु० ॥ ए पंचवदन्तमी डाल ॥ सु० ॥
 ॥ सु० ॥ बेधरुने लठ्ठे बीजा उल्लासनी रे ॥ सु० ॥ कही शुभ
 रग रसाळ ॥ सु० ॥ ३० ॥

॥ वृद्धा ॥ दिवे प्रीतम घरे आवता, बाध्या नवलो नेह ॥
 सुख माग्य पामा दह्या, भीषणें वृद्धा मेह ॥ १ ॥ नर पल्लव पर
 अगता, वसंतसिरी गुगगेह ॥ मेम मरोवर झीलतां, बानी बांध
 यो देह ॥ २ ॥ दुंपति दोरंगें भिरयां, मुख भर कीरी वात ॥
 दुःख दोहग हूँ गयां, मगरी ने मुख नाव ॥ ३ ॥ कटे नारी
 विष्ट सांभरी, वृथी कहें समनेह ॥ तुम चान्या लंकाभणी, पाव

एतां चालसे, एतां सांमन्ती गुरु उपदेश ॥ सा० ॥ एतां हरि
 जन्मी परे पापसे, एतां भरोमर मुख विनेष ॥ सा० ॥ १० ॥
 सा० ॥ एतां मोक्ष दुष्ट परंपरा, तम मार्गसे ही सुनिद ॥
 सा० ॥ एतां गार अकम्बर सुग्री, एतां मेळव्यो मृगत छंद
 ॥ सा० ॥ ११ ॥ सा० ॥ एतां तस शिष्य पंडित सोहता,
 वि विजय करिराय ॥ सा० ॥ एतां तम शिष्य पनर्प जग
 प्यो, एतां पंडित गारि मराय ॥ सा० ॥ १२ ॥ सा० ॥
 एतां तम शिष्य कुशल विजय गणि, कमल विजय तस भ्रात ॥
 सा० ॥ एतां तम शिष्य लहरीविजय कवि, एतां ज्ञान क्रियासे
 मरात ॥ सा० ॥ १३ ॥ सा० ॥ एतां तम शिष्य केदार
 अमर दो, एतां जग्यां कम शिष्य ॥ सा० ॥ एतां मूरज पे
 र मनी परे, दोय बंवर तेज दोरेत ॥ सा० ॥ १४ ॥ सा० ॥
 एतां तस पद पकज किबर, एतां स्याविजय उजवाळ ॥
 सा० ॥ ओझे दाले पुरो करपो, एतां पीमो वहाम रताळ
 ॥ सा० ॥ १५ ॥ सा० ॥ इति श्री जीवदत्ताचार्ये हस्तिना
 पुरीणमे संवागवनाममनमंवरः संपूर्ण ॥ २ ॥

॥ इति ॥ शान्ति सुवागवने मम, मग्न रहे निदिद्रोम ॥
 केवलज्ञान मकाश्यां, देव विजय गरीत ॥ १ ॥ ग्यादि व
 एतां मेळने, निदिद्रिने न हो पाय ॥ तम पद पंकज पु नरे,
 वागवनामराय ॥ २ ॥ वचनामम वासनी, कविनेन मरिच
 न केर ॥ नवपत्तन कविने मदा, सरती माता मेर ॥ ३ ॥
 चरण वदल नमु तेरनां, वाग्या विद्या सोय ॥ गुण गारी एता
 सां मरा, सुप्र वन वंजित होय ॥ ४ ॥ दोविद केदार कपूर
 नां, चरण कमल ननि ताम ॥ तम माविच हरिचल मनी,
 पनर्प पीमो वहाम ॥ ५ ॥ उजवना गुण गारी, होवे वदन
 वाग ॥ स्यानी मेरे मारकी, जाणे वन मंदा ॥ ६ ॥

नमः हस्तिनपुत्रे देवे, देव नृप मंथी लभे हो० ॥ हो० ॥ च
 मेयो रंग देखाही, कोह मुखर्षी पण हो० ॥ को० ॥ इन्द्र
 न देह आदर, दे नृप घेसण हो० ॥ दे० ॥ ५ ॥ अन्न
 वागन कीव, पणो हस्तिन सणा हो० ॥ घ० ॥ हुं हो
 समाचार, नृप हस्तिन भर्षा हो० ॥ नृ० ॥ कोह हस्तिन
 तुम येका, गद भणि किम गया हो० ॥ ग० ॥ नर विम
 ण केग, समाचार किम थया हो० ॥ ग० ॥ ६ ॥ अन्न
 रिबल ते गदग, कोह नेह भेटण हो० ॥ क० ॥ अन्न विम
 णे मोरान्हुं, ए तुम चेटण हो० ॥ घ० ॥ हिंद हस्तिन
 सांभलो, ग्यामी तुम भणु हो० ॥ स्वा० ॥ अन्न विम
 साचार, ग्या वद तुम पणु हो० ॥ स्वा० ॥ ७ ॥ अन्न
 माग्य आटां सांटा मे घणा हो० ॥ को० ॥ अन्न विम
 करो, लान्यो नरा घणा हो० ॥ स्वा० ॥ अन्न विम
 होनां, पुणो जलानधी हो० ॥ घ० ॥ अन्न विम
 स्वागे जलानधी हा० ॥ स्वा० ॥ ८ ॥ अन्न विम
 पुंसी सोमन बयो हो० ॥ गी० ॥ अन्न विम
 व जड हयो हो० ॥ गी० ॥ नाना बटो अन्न विम
 ॥ घ० ॥ शरने गिरने को, होने अन्न विम
 ॥ ९ ॥ धिः शिर्मोय दल एग, होने अन्न विम
 भाजार पर्यावाव न, होमे एग अन्न विम
 होह पण ने, होना हा एग अन्न विम
 अममान, गिरा एग एग अन्न विम
 भवाही मेह, अणु होने अन्न विम
 गल, ने एग भालो हो० ॥ अन्न विम
 होयो बिहापणो हो० ॥ अन्न विम
 होयो हो० ॥ १० ॥

कामने हो० ॥ तु० ॥ कठिण करघो तिहां मन, संभारी
 मने हो० ॥ स० ॥ पोछ केम बलाय जे, कांभे नीकल्यो
 ॥ का० ॥ मरण कयूळ करघो पण, पाछो नवि
 हो० ॥ पा० ॥ १२ ॥ उचमना ज बोळ, ते मनदत
 ग्या हो० ॥ ते० ॥ ते पाछा किम ओमरे, पंचमें
 हो० ॥ पं० ॥ पचनी सामे बोळ जे बोि यो ते टलें हो० ॥ ने
 ते नगनारी जीवतां, मूआमां भले हो० ॥ घु० ॥ १३ ॥
 वयण चुकां ते मानवी, लेखे नवि मणे हो० ॥ ले० ॥
 भव परभव कार, गयो तस जिन भणे हो० ॥ ग० ॥ इम
 र्णाने स्वामी, तुमाग काजने हो० ॥ तु० ॥ घाल्यो जलमे
 जीव, कठिण करी लाजने हो० ॥ क० ॥ १४ ॥ वडि पण
 हरिचल कौतुक, नी नृप भागलें हो० ॥ नी० ॥ कल्पित बात
 करी कहे, ते सहू सांभलें हो० ॥ ते० ॥ भलमें गयो ज
 आयो, ते हु मन सबर्गी हो० ॥ ते० ॥ तय एक राखस आ
 ख्यो ने, माहामा जळ तरी हो० ॥ सा० ॥ १५ ॥ चंचे
 नो जाणीये मम ए, ताट प्रमाण ज्यु हो० ॥ सा० ॥ लां
 होड ने जाणीये बसममान ज्यु हो० ॥ व० ॥ दता लोडा क
 ल, करे करी कळमली हो० ॥ क० ॥ अवली सरली दोड
 दोये घपी झळफली हो० ॥ टी० ॥ १६ ॥ जाणे आंगो दो
 उडी, धूडी दंगर दंगी हो० ॥ धू० ॥ माथुं मटोदु ने जाणीये
 हळपळे धुंमरी हो० ॥ ह० ॥ माथे कावरा केज, ते जाणीये
 आंगरां हो० ॥ ने० ॥ दंगली समा दांत, ते विग्या भा
 रा हो० ॥ नेवि० ॥ १७ ॥ ताटममा दा हाथ ने, राखम झा
 ना हो० ॥ रा० ॥ भंगुलीना नव्य जाणीये, पावटा लोना
 हो० ॥ पा० ॥ पेट नो जाणीये, बडो, कृपो झडनो हो०
 ॥ कृ० ॥ धंम समान दो चरण, ते राखम भेदनो हो० ॥ ने०

॥ १८ ॥ काक कंकाल ममान, भयंकर भैरवी हो० ॥ भ० ॥
 नाग यमनो बंधव, मगदयो अविनयो हो० ॥ घ० ॥ क्रीडा
 नमनी झाल ने, दुखपी कादनी हो० ॥ घु० ॥ करतो महट
 ताव, ने का हो पणारनी हो० ॥ ते० ॥ १९ ॥ सुभा
 माय छे मंध, मंशय दुर्वातनी हो० ॥ गं० ॥ उदग्धो
 निकटे आशर मे, मे दिन माननी हो० ॥ ते० ॥ पुरवी वि
 हायलो गसम, ने माहायो मित्यो हो० ॥ ने० ॥ पुरु तो जय
 वि सोतो, रासम देवी ज्यो हो० ॥ रा० ॥ २० ॥ छे दय
 जाणियो कृतो, पुन आरियो हो० ॥ पु० ॥ विरान्तरूप्यो
 परंपर्यो जगाटियो हो० ॥ प० ॥ राज्यन काय मजान मे,
 नर बुद्धिकरी हो० ॥ मे० ॥ मारी बहिने सोदाय्यो, रात्र
 मने छे किनी हो० ॥ रा० ॥ २१ ॥ आचो मामा जहाग,
 भाजेल दुवने परे हो० ॥ भा० ॥ दो अंधशन ने यामा,
 भाजेलने भक्ति परे हो० ॥ भा० ॥ स्वामी तुल्य मनादयी, वृ
 टि ए उकरी हो० ॥ वृ० ॥ राजो थयो नर राज्यम, राजो
 सुनी भली हो० ॥ बा० ॥ २२ ॥ पूजे रात्रल भाजेल, नु
 री विनी थरी हो० ॥ नृ० ॥ किन नृ भाज्यो मरपिये, न
 रुम को वरी हो० ॥ ने० ॥ नर दमिदल वरे पाया, रुम
 मेहा मयो हो० ॥ रु० ॥ टागयो माग मागने, काय छे
 विनी पयो हो० ॥ बा० ॥ २३ ॥ जातु छे नृ काज, थी
 प्र जागरी हो० ॥ टी० ॥ नर रात्रल वरे भाजेल, हीने नृ,
 पावो हो० ॥ टी० ॥ मीनी बाटे पारे, पला नृ ए नृ
 हो० ॥ प० ॥ इपो नृ भाज्यो भाजेल, मंरासे जातु हो०
 ॥ पं० ॥ २४ ॥ सुनी नृ नृ रात्रल, सोल दी पयो हा०
 पो० ॥ किन नृ नृ भाजेल, मेहा नृ नृ हो० ॥ मे० ॥
 मेहा मितने काय, न मेहा वरी पयो हो० ॥ मे० ॥

॥ १८ ॥ काल कंकाल समान, भयंकर भैरवो हो० ॥ भ० ॥
 जाये यमनो बंधव, मगद्यों अभिनयो हो० ॥ म० ॥ क्रोधा
 नलनी झाल ते, मृगधी काढतो हो० ॥ मु० ॥ करतो अदृष्ट
 हान, ते कर दो पछाडतो हो० ॥ ते० ॥ १९ ॥ मृआ
 साप ज्युं गंध, गंधाय दुर्वातनो हो० ॥ गं० ॥ उदग्धी
 निकले आहार जे, ते दिन सातनो हो० ॥ ते० ॥ एहवो वि
 हामणो राक्षस, ते साठामो मिल्यो हो० ॥ ते० ॥ एक तो जल
 धि बाजो, राक्षस देखी छल्यो हो० ॥ रा० ॥ २० ॥ सौ तव
 जाणियो जूनो, पूज आबियो हो० ॥ पू० ॥ विवर्नीवच्चो
 पररणो जगाटियो हो० ॥ य० ॥ राग्यनुं काम सयास में,
 तव बुद्धिकरी हो० ॥ मे० ॥ मानो कहिने बोलाव्यो, राग
 सने छे फिगी हो० ॥ रा० ॥ २१ ॥ आवो मामा जुदार,
 भाणेज तुमने करे हो० ॥ मा० ॥ सो अभिदान ते मामा,
 भाणेजने भालि पगे हो० ॥ भा० ॥ स्वामी तुझ मसादयी, व
 दि ए लकली हो० ॥ नु० ॥ राजो थयो तव गावस, वाणी
 मुगो भली हो० ॥ वा० ॥ २२ ॥ पूछे राखस भाणेज, तुं
 हस किदां यकी हो० ॥ तुं० ॥ किन तू आव्यो जलधिमै, ते
 हस करे वही हो० ॥ ने० ॥ तव हगिबल कहे मामा, मुझ
 हस तनो हो० ॥ हु० ॥ दागवो माग्य मादरे, काय छे
 हस घणो हो० ॥ का० ॥ २३ ॥ जावुं छे नृप कारज, श्री
 उतावगे हो० ॥ श्री० ॥ तव राखस कहे भाणेज, दीसे नं,
 यलो हो० ॥ दी० ॥ भायां वादे चावे, चगा तुं ए नहुं
 ॥ च० ॥ द्यो तुझ भाग्यो भाणेज, संकामे जवुं हो०
 ॥ २४ ॥ चूर्मी ले तुझ राखस, धोले दी छातां हो०
 ॥ किन तुझ पुरवे भाणेज, नंका गद जतां हो० ॥ २५ ॥
 निपजे काम, त तेंद करी शके हो० ॥ ते० ॥

कामने हो० ॥ तु० ॥ कठिण करगो तिहां मन, संपागो
 मने हो० ॥ सं० ॥ पोछु केम बलाय जे, कामे नीकन्यो
 ॥ का० ॥ मरण कबूल करगो पण, पाछो नवि
 हो० ॥ पा० ॥ १२ ॥ उत्तमना ज बोल्, ते मनदन नी
 रया हो० ॥ ते० ॥ त पाछा किम ओमरे, पंचमे
 हो० ॥ पं० ॥ पचनी मान्ने बोल् जे बोि यो ने टले हो० ॥ ने०
 ते नगनागी जीवता, मुआमां भले हो० ॥ मु० ॥ १३
 बयण चुहा त मानवी, लेखे नवि गणे हो० ॥ ले० ॥
 मर पम्बर कार, गयो तम जिन भणे हो० ॥ ग० ॥ इन
 नीने म्वापी, तुमाग कामने हो० ॥ तु० ॥ घान्यो
 नीर, कटिण करी लाजने हो० ॥ क० ॥ १४ ॥ बडि
 इगिबळ कौतुक, नी नृप भागले हो० ॥ नी० ॥ १५
 करी करे, ते सह सांभले हो० ॥ ने० ॥ सलने गयोत
 आगो, ते न मन सबरी हो० ॥ ने० ॥ तब एक राखत
 क्या ने, माहाया जळ तगी हो० ॥ मा० ॥ १६ ॥ ब
 ना जार्णोये मन ण, ताट प्रमाण उगु हो० ॥ ता० ॥
 हाट ने जार्णोये वसममान उगु हो० ॥ व० ॥ दता लोहा
 ल, को करी कळपटा हो० ॥ क० ॥ अरली माली दी
 दीये घनी प्रकफली हो० ॥ दी० ॥ १७ ॥ जाने भांगो
 उरी, सुदी देगट दगी हो० ॥ सु० ॥ मायु मशोट ने जार्णो
 हटपटे घुमगी हो० ॥ ह० ॥ माये कायमा केन, ते माये
 कायमा हो० ॥ ने० ॥ देगादी मना दीव ने रिग्या
 मा हो० ॥ ने० ॥ १८ ॥ ताटमा दा हाथ ने मायम
 ना हो० ॥ मा० ॥ भगुदीना नम जार्णोये, पापटा जे
 हो० ॥ पा० ॥ वेद ते जार्णोये, उरी, कृषो प्रहना
 ॥ क० ॥ १९ ॥ यम मनात दी यम ने मायम भदनी हो०

॥ १८ ॥ काळ कंठाल समान, भयंकर भैरवो हो० ॥ भ० ॥
 ताजे यमनो बंधव, प्रगट्यो अभिनयो हो० ॥ म० ॥ क्रोधा
 जलनी झाल ते, मुखयो काढतो हो० ॥ मु० ॥ करतो अदृष्ट
 तम, ते काळ दों पछाडतो हो० ॥ ते० ॥ १९ ॥ मूढा
 साव ज्युं गंध, गंधाय दुर्वातनो हो० ॥ गं० ॥ उदग्यो
 नेकळे आधार जे, ते दिन सातनो हो० ॥ ते० ॥ एडवो वि
 णमणो राक्षस, ने साठाणो यित्यो हो० ॥ ते० ॥ एक तो मळ
 ये बोजो, राक्षस देखी जल्यो हो० ॥ रा० ॥ २० ॥ म्ये तव
 ताणियो जूनो, पूर्वज आवियो हो० ॥ ए० ॥ विवानीवच्यो
 स्वरणो जगादियो हो० ॥ ए० ॥ राख्युं काम मयास मं,
 तव बुद्धिकरी हो० ॥ मे० ॥ मायो कहिने बोलाव्यो, राख
 तने छे फिरी हो० ॥ रा० ॥ २१ ॥ आवो मामा जुदाग,
 भागेज तुमने करे हो० ॥ भा० ॥ थो अभेदान ने मामा,
 भागेजने भालि पोर हो० ॥ भा० ॥ स्वार्थो तुझ मसादयो, व
 दि ए उक्ती हो० ॥ बु० ॥ राजा थयो तव गावस, वाणी
 मणी भली हो० ॥ वा० ॥ २२ ॥ पुंछे राखस भागेज, तुं
 दों किहां थकी हो० ॥ तुं० ॥ किज तू आव्यो मलपिमें, ते
 पुत्र करे वही हो० ॥ ते० ॥ तव दग्गिज करे मामा, पुत्र
 देका तयो ही० ॥ सु० ॥ दाखवो माग्य मादरे, काळ छे
 निहां पणो हो० ॥ का० ॥ २३ ॥ जातुं छे नृप कारज, श्री
 ध वनावथो हो० ॥ श्री० ॥ तव राखस कडे भागेज, दीसे तं,
 पावलो हो० ॥ दी० ॥ मीपों बादे बोव, नगा तुं ए नवे
 हो० ॥ च० ॥ दयो तुझ भाग्यो भागेज, संकामे जतुं हो०
 ॥ ते० ॥ २४ ॥ सुमी ने तुझ राखस, पाले दी उतां हा०
 पो० ॥ किज तुझ पुरवे भागेज, देका गद जतां हो० ॥ २५ ॥
 मेथो निपजे काम, ने नेह करी शके हो० ॥ ते० ॥ दाव्यो

कामने हो० ॥ तु० ॥ कटिण करयो तिहां मन, संमारी
 मने हो० ॥ सं० ॥ पोछु केम बलाय जे, कामे नीकल्यो ॥
 ॥ का० ॥ मरण कबूल करयो पण, पाछो नवि
 हो० ॥ पा० ॥ १२ ॥ वत्तमना ज बोल्, ते मनदत
 रचा हो० ॥ ते० ॥ ते पाछा किम ओसरे, पंचमे
 हो० ॥ पं० ॥ पचनी सामे बोल् जे बोि यो ते टलें हो० ॥ ने०
 ते नरनारी जीवनां, मूआमां भले हो० ॥ मु० ॥ १३
 वयण चुकां ते मानवी, लेखे नवि गणे हो० ॥ ले० ॥
 भव परभव कार, गयो तस जिन भणे हो० ॥ ग० ॥ इम
 णिने स्वामी, तुमाग काजने हो० ॥ तु० ॥ घाल्यो
 जीव, कटिग करी लाजने हो० ॥ क० ॥ १४ ॥ वडि
 इगिबल् कौतुक, नी नृप आगलें हो० ॥ नी० ॥ कलि
 करी कहे, ते सह सांभले हो० ॥ ते० ॥ सलमे गयो ज
 आघो, ते हु मन सबरी हो० ॥ ते० ॥ तय एक राखस
 व्यां ने, माहामो जल् तरी हो० ॥ स० ॥ १५ ॥ बं
 तो जाणीये मम ए, ताढ प्रमाण ज्यु हो० ॥ ता० ॥ लां
 होउ ते जाणीये बंशममान ज्यु हो० ॥ व० ॥ दता लोडा
 ल, करे करी कलमलो हो० ॥ क० ॥ अवली सबली दो
 दीये घमी जलफली हो० ॥ दी० ॥ १६ ॥ जाणे आंखो दो
 उदी, भेदी हुंजर दरी हो० ॥ भू० ॥ माथुं महोदु ते जाणीये
 हलपळे धूमरी हो० ॥ ह० ॥ माथे कावग केज, ते जाणीये
 हांवरगं हो० ॥ ते० ॥ दंताली सना दांत, ते बिग्ला प्रा
 ग हो० ॥ तेवि० ॥ १७ ॥ ताढममा टा दाथ ते, राखस द्रो
 ना हो० ॥ रा० ॥ अंगुलीना नख जाणीये, पावडा लोडना
 हो० ॥ पा० ॥ पेट तो जाणिये, चढो, क्यो झुडनो हो०
 ॥ कु० ॥ थंम नमान टो चरण, ने राखस झुडनो हो० ॥ ते०

॥ १८ ॥ बाहु संज्ञात समान, भयंकर धैरवी हो ॥ भ
 नाने घमनो बंध, मगद्यों अभिनयो हो ॥ प्र ॥ य
 नननी कान ने, मगद्यों काटनी हो ॥ दु ॥ बगती
 हाम, ने कर हो पछाटनी हो ॥ ने ॥ १९ ॥ य
 मान व्युं मंध, मंधाय दुर्बलिनो हो ॥ मं ॥ उद
 निकले भासा भे, ने दिन माननो हो ॥ ने ॥ एहरो
 हामनो गमन, ने सासायो मित्तो हो ॥ ने ॥ एक हो ज
 वि बांजो, गमन केनी जन्तो हो ॥ ग ॥ २० ॥ यो
 कापियो जूनो, पूर्वत आबियो हो ॥ पु ॥ विमानेपन्न
 पंजियो गमाद्यों हो ॥ प ॥ गमन काम गमना ने
 मर इदितरी हो ॥ ने ॥ बानो बानि बांजायो गम
 गने हो कियो हो ॥ ग ॥ २१ ॥ आरो काम जूहार
 भागेत हुने करे हो ॥ भा ॥ बानी हाम मगद्यों, व
 भागेने अरि रहे हो ॥ भा ॥ जो मंदान ने कामा
 दि ए उद्यों हो ॥ दु ॥ गयो यो मर गमन, बानी
 मुने भयो हो ॥ बा ॥ २२ ॥ दुजे गमन भागेत, व
 हो गियो करी हो ॥ पु ॥ दिग म भाग्यो जगदिये, न
 एर करे करी हो ॥ ने ॥ मर हांकर करे कामा हाम
 मंगा कयो हो ॥ पु ॥ हागयो गमन गमने, हाम ने
 गियां पयो हो ॥ बा ॥ २३ ॥ जगुं छे मर बाग्य, जी
 म गमनो हो ॥ म ॥ मर गमन करे भागेत, होने
 हो ॥ २४ ॥ मरी बाने पारि पना १५ नहु
 हो ॥ २५ ॥ दयो मर भाग्यो भागेत, जगने जगुं हो
 हो ॥ २६ ॥ मुने ने दुन गमन, जगने हो जगुं हो
 हो ॥ २७ ॥ दिग मर मुने भागेत, मंदान मर जगुं हो ॥ २८ ॥
 गयो निजने हाम, मर करी करे हो ॥ ने ॥ २९ ॥

कामने हो० ॥ तु० ॥ कटिण करयो तिहां मन, संपागी
 मने हो० ॥ सं० ॥ पाछे केम बलाय जे, कामे नीरुण्यो
 ॥ का० ॥ मरण कयुल करयो पण, पाछो नरि
 हो० ॥ पा० ॥ १२ ॥ उचमना ज बोल्, ते मनदत
 रण हो० ॥ ने० ॥ न पाछा किम ओमरे, पंचमे
 हो० ॥ १३ ॥ पचनी माने बोल् ज बोि यो ने टले हो० ॥ ने०
 ने नरनारी जीवतां, मुआमां भले हो० ॥ सु० ॥ १४ ॥
 कथन चुदा न मानरी, लेखि नरि गणे हो० ॥ ले० ॥ १५
 भर पम्भर काम, गयो सम जिन भणे हो० ॥ ग० ॥ इन
 जीन स्वामी, तुमाग कामने हो० ॥ तु० ॥ पाल्यो जे
 जीव, कटिण करी लातने हो० ॥ क० ॥ १६ ॥ वीरिण
 हस्तिवत् कीटक, नी नृप भागले हो० ॥ नी० ॥ कनित रण
 करी कट, ने सट् सभिभले हो० ॥ ने० ॥ मलने गोत्र
 आयो, ने नृ मन मबरी हो० ॥ ने० ॥ नृप एक राख्य
 व्या ने, मादामा तक्र नरी हो० ॥ मा० ॥ १७ ॥ हो
 ना जार्णिये मम प ताट प्रमाण इय हो० ॥ ता० ॥ १८ ॥
 हाट ने जार्णिये ब्रह्ममान इय हो० ॥ ब० ॥ दत्ता जोडा
 नृ नृ चरी कलमला हो० ॥ क० ॥ भरली मरली हो
 दीने चरी प्रककरी हो० ॥ दी० ॥ १९ ॥ जाने भागो मे
 उगे, नृदी नृनर दरी हो० ॥ सु० ॥ माय मदा ने जार्णिये
 दम्पदे पुमरी हो० ॥ द० ॥ माने कारना केन न जार्णिये
 काम हो० ॥ ने० ॥ देवा दी मदा दीन न रिखा प्र
 मा दी० ॥ नरि० ॥ २० ॥ तादामा दा हाथ न मायम
 ना हो० ॥ ग० ॥ प्रदीना नम जार्णिये, दाददा
 हो० ॥ २१ ॥ ने नृ जार्णिये, बदा, कदा प्रदी
 ॥ क० ॥ २२ ॥ नम माय नृ जार्णिये ने मायम भदरी

। १८ ॥ काल कंचाल समान, भयंकर भैरवो हो० ॥ भ० ॥
 पाणे यमनो बंधव, मन्दबो अभिनवो हो० ॥ म० ॥ क्रोधा
 ल्पनो झाल ने, मुखयो काटनो हो० ॥ मु० ॥ करतो मट्ट
 रम, ते कर दो पछाहतो हो० ॥ ते० ॥ १९ ॥ मूआ
 ताप ज्युं मंध, मंवाय दुर्वातनो हो० ॥ मं० ॥ उदग्धी
 नेकले आहार जे, ते दिन मातनो हो० ॥ ते० ॥ एहवो बि
 तमणो रासस, ते साढापो मिल्यो हो० ॥ ने० ॥ एक तो जळ
 वे बीजो, रासस देखी जळ्यो हो० ॥ रा० ॥ २० ॥ म्हे तव
 काणियो जूनो, पूर्वज आनियो हो० ॥ पु० ॥ विवानीवच्यो
 स्वरणो जगादियो हो० ॥ प० ॥ राग्यर्ह काम मवाना में,
 तव बुद्धिकरी हो० ॥ मे० ॥ मावो कहिने बोलाव्यो, राग्य
 तने छे फिगी हो० ॥ रा० ॥ २१ ॥ आवो मामा जुदार,
 पाणेत तुमने करे हो० ॥ भा० ॥ दो अभेदान ते माया,
 पाणेतने भलि पॅ हो० ॥ भा० ॥ स्वामी तुझ मसादर्या, बु
 द्धि ए उकार्यो हो० ॥ बु० ॥ रात्री थयी तव गळस, वाणी
 मगी भली हो० ॥ वा० ॥ २२ ॥ पंजे गळस भागेज, तुं
 पदो किदां पकी हो० ॥ तुं० ॥ किन तू भाव्यो जलपिये, ते
 प्ल कहे वेकी हो० ॥ ने० ॥ तव दगियल कहे माया, मुझ
 लंका तग्यो हो० ॥ मु० ॥ दाखरो माग्य मादरे, कान छे
 विदां घगो हो० ॥ का० ॥ २३ ॥ जातुं छे नृप कारज, शी
 ध उतावधो हो० ॥ शी० ॥ तव राखस कहे भागेज, दीसे तं,
 पारयो हो० ॥ दी० ॥ भोपरां बादे चारे, नगा नृप जवुं
 हो० ॥ च० ॥ श्यो तुझ आशरो भागेज, लंकामे जवुं हो०
 ॥ ले० ॥ २४ ॥ जूमी ने तुझ गत्यम, धोले दी उतां हो०
 घो० ॥ किन तुझ पुरवे भागेज, लंका गढ जतां हो० ॥ २५ ॥
 नेहपो निपज काम, ते नेह करी शके हो० ॥ ते० ॥ बांधो

कामने हो० ॥ तु० ॥ कटिण करघो तिहां मन, संभारि
 मने हो० ॥ स० ॥ पोल केम बलाय जे, कांभे नीरुख्यो
 ॥ का० ॥ मरण कयुल करघो पण, पाछो नरि
 हो० ॥ पा० ॥ १० ॥ उलमना ज बोळ, ते मनदत
 रग हो० ॥ ते० ॥ न पाछा किम ओमरे, पंचमै
 हो० ॥ ११ ॥ पचनी मांभे बोळ ज बोहि गो ते टळें हो० ॥ ने०
 ते नरनारी जीवतां, मृआमां भलें हो० ॥ मु० ॥ १२
 वयण चुका न मानवी, नेह्ये नरि गणे हो० ॥ ले० ॥
 भव पम्भर कार, गयो -स तिन भणे हो० ॥ ग० ॥ इन
 जीव स्वामी, तुमाग कासन हो० ॥ तु० ॥ पान्यो
 नीव, कटिण करी लाजन हो० ॥ क० ॥ १४ ॥ र्वाइइ
 इग्विल कौक, नी नृप भागळें हो० ॥ नी० ॥ कान्य
 करी कर, ते मटु सांभळें हो० ॥ ने० ॥ मल्लें गयो
 भायो, ते मन मवर्गी हो० ॥ ने० ॥ तप एक रासम
 स्या ते, माद्यामा जळ नरी हो० ॥ मा० ॥ १६ ॥ उरें
 नो जाणीये मन प नाट प्रमाण उरु हा० ॥ ता० ॥ जां
 हाट ते जाणीये वनममान उरु हो० ॥ व० ॥ दना लोहा
 ल, कर करी कळमळा हो० ॥ क० ॥ भरली माली दों
 दोंये धनी प्रदफदी हो० ॥ दी० ॥ १८ ॥ जाने भांनों दे
 उरें, नेदी दगदगे हो० ॥ मु० ॥ माथ मटार ते जाणीये
 दटपळे घुंमरी हो० ॥ इ० ॥ माथे कावना हेन न जाणीये
 कांदरा हो० ॥ ने० ॥ दंदादी ममा दीव नारन्या
 रु हो० ॥ ने० ॥ १९ ॥ नाटमा दा हाप न रासम
 ना हो० ॥ हा० ॥ भट्टीना नव्य जाणीये, पारदा जाण
 हो० ॥ २० ॥ वेद नो जाणीये, उरें, कबो प्रद
 ॥ इ० ॥ २१ ॥ धन मजान दो चरन ते रासम मदनी

॥ १८ ॥ काल कंचाल समान, भयंकर भैरवो हो ॥ भ० ॥
 जागे यमनो बंधन, प्रगल्भो अभिनयो हो ॥ प्र० ॥ को
 नमनी झाल ते, मगधी काढतो हो ॥ मु० ॥ कानो भट
 राम, ते कर दो पछाटतो हो ॥ ते० ॥ १९ ॥ सुभ
 साय ज्यं मंध, मंशय दुर्वातनो हो ॥ गं० ॥ उदग्धी
 निकले भासा जे, ते दिन माननो हो ॥ ने० ॥ एवो वि
 रामणो राक्षस, ते नाशायो मित्यो हो ॥ ने० ॥ एक मो मज
 वि बांदो, राक्षस देवी ज्ञानो हो ॥ ग० ॥ २० ॥ से द
 माणियो ज्ञानो, पूर्ण आवियो हो ॥ पु० ॥ विवर्णावयो
 पराणो जगादियो हो ॥ व० ॥ राखत काम मयाश ने,
 तर इदिकरी हो ॥ मे० ॥ पावो कटिने बोलाव्यो, गव
 मने हो फिरी हो ॥ ग० ॥ २१ ॥ आवो मामा नृशर,
 भागेत हवने करे हो ॥ भा० ॥ पो मंभदान ने मामा,
 भागेतने भनि परे हो ॥ भा० ॥ परासी हल ममादधी, व
 दि ए उकरी हो ॥ व० ॥ रागी थयो तर गानम, बाजी
 मुली भरी हो ॥ बा० ॥ २२ ॥ पुजे गवस भागेत, तु
 दां दिदां थरी हो ॥ तु० ॥ दिन न आव्यो जलधिमे, न
 पुन करे वरी हो ॥ ने० ॥ तर एमिय करे मामा, मुन
 मंदा नलो हो ॥ ह० ॥ दावरो माग्य नादने, काज छे
 विदां पयो हो ॥ बा० ॥ २३ ॥ जातुं छे नृ कावज, श्री
 ए उकारयो हो ॥ ली० ॥ तर गवस करे भागेत, दीमे न
 गवसो हो ॥ दी० ॥ दीदां बाडे पारे पना नृ ए नृ
 ॥ २४ ॥ पुनी ते पुन राखत, पोदि हो छतां हा
 ॥ २५ ॥ पुनी ते पुन भागेत, मंदा मंदा जतां हो ॥ २६ ॥
 ॥ २७ ॥ विवने बाज, न नेह करि मके हो ॥ ने० ॥ राखी

कामने हो० ॥ तु० ॥ कटिण करयो तिहां मन, संपाती
 मने हो० ॥ सं० ॥ पोछ केम बलाय जे, कामे नीकल्यो हो०
 ॥ का० ॥ मण कबूल करयो पण, पाछो नरि ०
 हो० ॥ पा० ॥ १० ॥ उचमना ज बोळ, ते मनदन न
 म्या हो० ॥ ते० ॥ न पाछा हिम भोसरे, पंचमें उचम
 हो० ॥ पं० ॥ पचनी माने बोळ ज बोहि यो ते टुलें हो० ॥ ने०
 ते नमनाई जीवता, मुभासा भलें हो० ॥ मु० ॥ ११
 वणन चुकी न मानसी, लेखे नहि गणे हो० ॥ ले० ॥ १
 भर परभर कार, गयो -स जिन भणे हो० ॥ ग० ॥ इन
 नीने म्यासी, नुमाग कारन हो० ॥ तु० ॥ घाल्यो ज
 नीर, कटिण करी लाजने हो० ॥ क० ॥ १४ ॥ वडि
 इग्विल कीक, नी नृप भाग्ये हो० ॥ नी० ॥ कल्पित
 करी कटे, ते महु सांभळे हो० ॥ ने० ॥ मलने गयो
 आयो, ते न मन मरगी हो० ॥ ने० ॥ नव एक रासम
 म्या ने, माझा जळ नरी हो० ॥ मा० ॥ १५ ॥ व
 ने जागीये सम प वाट मनान ग्यु हा० ॥ वा० ॥ १
 होट न जागीये बसममान ग्यु हो० ॥ व० ॥ दना मोडा
 ल, कर करी कळमजा हो० ॥ क० ॥ अरली माली दे
 दीये घनी प्रलफली हो० ॥ दी० ॥ १६ ॥ जाने भांगी
 उदा, वंदी दगदगी हो० ॥ घ० ॥ माथ मशर ने जागे
 द टपले घुंमरी हो० ॥ ह० ॥ माथे कावना हेत न जा
 झाल्यो हो० ॥ ने० ॥ देवा श्री मना दीन नारायण
 मा हो० ॥ ने० ॥ १७ ॥ वाटमा दा हाथ ने रासम
 ना हो० ॥ ग० ॥ भद्रुहीना नम जागीये, वाटा जे
 हो० ॥ पा० ॥ वेद ने जागीये, बरो, कपो प्रह
 न ० ॥ १८ ॥ भव समान दो पाग ने रासम मदनो हो०

॥ १८ ॥ काल कंचाल ममान, भयंकर भैरवो हो० ॥ भ०
 नाणे यमनो बंगन, मगड्यो अभिनरो हो० ॥ प्र० ॥ क्रो
 नलनी झाल ते, मुखपी काढतो हो० ॥ मु० ॥ करतो अह
 हाम, तं कर दो पछाटतो हो० ॥ ते० ॥ १९ ॥ म्भा
 साप ज्यं गंध, गंधाय दुर्वातनो हो० ॥ गं० ॥ उदग्धी
 निकले आहार जे, ते दिन माननो हो० ॥ ते० ॥ एहवो वि
 हामणो राक्षस, ते माहापो मित्यो हो० ॥ ते० ॥ एक तो जल
 धि बाजो, राक्षस देखी छल्यो हो० ॥ रा० ॥ १० ॥ ह्ये तव
 भाणियो जूनो, पूर्वज आवियो हो० ॥ पु० ॥ विवानीपच्चो
 पररणो जगाटियो हो० ॥ च० ॥ राख्यन् काम सदास मे,
 तव बुद्धिकरी हो० ॥ मे० ॥ मासो कहिने बोलाव्यो, राख
 सने ह्ये फिगी हो० ॥ रा० ॥ २० ॥ आयो मामा जुटाव,
 भाणेज तुमने करे हो० ॥ भा० ॥ धो अंभेदान ते मामा,
 भाणेजने भलि पों हो० ॥ भा० ॥ स्वामी तुझ मसादयी, व
 दि ए उकली हो० ॥ बु० ॥ गजो थयो तव राखस, वाणी
 सुगो भली हो० ॥ वा० ॥ २१ ॥ पूछे राखस भाणेज, तुं
 ह्यां किहां यकी हो० ॥ तुं० ॥ किन न आव्यो जलधिमें, ते
 ह्ये कहे वरी हो० ॥ ने० ॥ तव हग्विल कहे मामा, मुझ
 लंका तजो हो० ॥ मु० ॥ दाखरो माग्य माटरे, काग छे
 निहां घगो हो० ॥ का० ॥ २२ ॥ जातुं छे नृप कारज,
 ध वतावडो हो० ॥ धी० ॥ तव राखस कहे भाणेज, दीसो
 राख्यो हो० ॥ दी० ॥ मायां वादे चावे, चगा तुं ए न
 ॥ २३ ॥ चूर्मी ले तुझ राखस, पोले दी छतां हा०
 ॥ २४ ॥ किम तुझ पूर्व भाणेज, लंका गड जतां हो० ॥ २५ ॥
 ॥ २५ ॥ निपजे काम, तं तेह करी शके हो० ॥ ते० ॥ धांध्यो

। १८ ॥ काल कंकाल समान, भयकर धैरवी हो० ॥ भ० ॥
 नागे यमनो बंधन, प्रगट्यो अभिनयो हो० ॥ म० ॥ क्रोधा
 रत्ननी झाल ते, सुखी काढतो हो० ॥ नु० ॥ करतो अदृष्ट
 तप, ते कर दो पणढतो हो० ॥ ते० ॥ १९ ॥ सुआ
 राय ज्युं मंध, मंगाय दुर्वाननो हो० ॥ मं० ॥ उदग्धी
 नेकले आहार जे, ते दिन सातनो हो० ॥ ते० ॥ एवो वि
 ण्णो राक्षस, ते सादामो मित्यो हो० ॥ ने० ॥ एक तो मज्ज
 पे बांजो, राक्षस देखी ज्यो हो० ॥ रा० ॥ २० ॥ छे दव
 ण्णियो जूनो, पूर्वज आरियो हो० ॥ पृ० ॥ शिवार्जुनच्या
 पिणो जगाटियो हो० ॥ प० ॥ राख्यन काम सदानं मे,
 त्र एद्रिकरी हो० ॥ मे० ॥ माभो कहिने बोलाव्यो, राख
 जेने छे फिगी हो० ॥ रा० ॥ २१ ॥ आवो मामा जुहार,
 रागेत तुमने करे हो० ॥ भा० ॥ यो अभिमान ते मामा,
 रागेजेने भवि परे हो० ॥ भा० ॥ स्वामी तुझ मगाट्यो, वृ
 ष्टे ए उक्त्यो हो० ॥ वृ० ॥ राजा थयो नव राख्यस, याणी
 गुणी भर्यो हो० ॥ वा० ॥ २२ ॥ पुजे राख्यस मागेत, तुं
 दां सिदां यही हो० ॥ तु० ॥ किन तु आग्यो जलधिमे, ते
 प्र करे यही हो० ॥ ने० ॥ नव दग्धिय कटे माया, सुम
 ईका नवो हो० ॥ इ० ॥ दाम्बरो माग्य नादरे, काण छे
 नेदां यनो हो० ॥ का० ॥ २३ ॥ जाडुं छे नृप कारज, श्री
 व उदारवो हो० ॥ श्री० ॥ तव राख्यस कटे भागेत, दीमे तं,
 तारयो हो० ॥ दी० ॥ गीतां बादे पावे, चना नृप नवुं
 हो० ॥ च० ॥ श्यो नृप भाग्यो भागेत, म्हेका मे जडुं हो०
 ॥ नं० ॥ २४ ॥ नृमी ने तुझ राख्यस, पोले दी उतां हो०
 हो० ॥ किन तुझ एवें भागेत, म्हेका गढ तनां हो० ॥ नं० ॥
 मरपी निपजे शाय, ते तेद करी शके हो० ॥ ने० ॥ शान्तो

कामने हो० ॥ तु० ॥ कठिण करघो तिहां मन, स
 मने हो० ॥ सं० ॥ पोछु केम बलाय जे. काभे नीकतो
 ॥ का० ॥ मरण कबूल करघो पण, पाछो नति
 हो० ॥ पर० ॥ १२ ॥ उचमना जे बोल, ने मनद
 रथा हो० ॥ ते० ॥ ते पाछा किम ओसरे, पंचमे
 हो० ॥ पं० ॥ पचना साभे बोल जे बो यो ने टले हो० ॥
 ते नग्नागे जीवतां, मूआमां भले हो० ॥ पु० ॥ १३
 वयण चुकां ते मानवी, लेखे नाबि गणे हो० ॥ ले० ॥
 भव परभव कार, गयो तस जिन भणे हो० ॥ ग० ॥
 णीने स्वामी, तुमारा कामने हो० ॥ तु० ॥ घाल्यो
 जीव, कठिण करी लाजने हो० ॥ क० ॥ १४ ॥ ब
 हरिचल कौतुक, नी नृप आगले हो० ॥ नी० ॥ का
 करी कहे, ते सह सांभले हो० ॥ ते० ॥ सलमे
 आयो, ते हु मन संबरी हो० ॥ ते० ॥ तब एक
 व्यां ने, माहायो जल तरी हो० ॥ स० ॥ १५ ॥
 तो जाणीये मस ए, ताढ ममाण ज्युं हो० ॥ ता० ॥
 होठ ते जाणीये बंशसमान ज्युं हो० ॥ वं० ॥ दता
 ल, करे करी कलमलो हो० ॥ क० ॥ अवली सरली
 दोगे घमी झलफली हो० ॥ दी० ॥ १६ ॥ जाने
 उडी, भुंटी हुंगर दगी हो० ॥ भू० ॥ माथुं महोडुं ने
 हलपले धूसरी हो० ॥ ह० ॥ माथे कावग केस, ते
 झांसरां हो० ॥ ते० ॥ दंताली समा दांत. ते बिग
 रा हो० ॥ तेवि० ॥ १७ ॥ ताढममा दा टाय ते
 ना हो० ॥ रा० ॥ अंगुलीना नख जाणीये, पावडा
 हो० ॥ पा० ॥ पेट तो जाणिये, चडो, कूयो झुनो
 ॥ कु० ॥ थंभ नगान दो चरण, ते गायस भुदनो हो०

॥ डाल २ जो ॥ भट्टियाणीनां देसी ॥ हिवे गजस कर
जोड़ी हो कहे आलस छोड़ी रायने, एतो लंकापनि अवधार ॥
हं जब सायर कंठे हो उपकंठे छेक ते जायने, मुझ बलियो आगार
॥ हिवे० ॥ १ ॥ तब एक पंथी बैठो हो में दीठो निग्रंथी पणे,
ए तो सायर पेले पार ॥ हुं गयो जब ते साहामो हो ते पण क
हि मामो मणे, तूमें आवो मामा जुठार ॥ हिवे० ॥ २ ॥ में
पण पुछियुं तेहने हो तुं केहने भगसे दहां रथो, तर घोल्थो पंथी
सार ॥ राय विभीषण केरुं हो छे शरणं भेरुं मुझ कथो, ए तो
माणेज बोल्थो विचार ॥ हिवे० ॥ ३ ॥ तुम दग्गिसणनो अर्थो
हो करि करथी छारनी पोडकी, मुझ बांधी दीधी एह ॥ कहे रा
खस तुम सयणे हो तुम नयगे मुक्ति ए पोडकी, ए तो भेट करी में
नेह ॥ हिवे० ॥ ४ ॥ इम राखस गयो कहिने हो ए तो वही
ने फिगी निज यानके, तब चितवे विभीषण चित्त ॥ विस्मय पा
म्यो मनमें हो राय जनमें छोड़ी जागरे, ए तो राखसनां पोडकी
दीत ॥ ५ ॥ एम दग्गिऊ कहे नृपने हो यणे यत्नें भस्म करे
ग्रही मुझ छांटे अमृत गोप ॥ ए आंकणी॥ विद्याबल करी शुद्धो हो
मुझ बांधो जीवता देखतां, निगे दीयो फिरि अवतार ॥ सन
मान्यो रुने स्वामी हो घणुं अंतरजामी पखतां, मुझ कीयो बहु उप
गार ॥ ए० ॥ ६ ॥ लंकापनि मुझ पूछे हो ए तो छे ते काया
वही, मुझ मांडो कहो बिगनांत ॥ तब में लंकापाने हो कदि
यतनें मांडोने मगी, एतो आपगा घरनी बात ॥ ए० ॥
॥ ७ ॥ बीनालापुर नगरी हो छे सयगी सर्वथा देशमें, एतो
महोर्थ पुण्य पवित्र ॥ मदनवेग तिहां राया हो मुखदाया सयला
नरेशमें, एतो मोटे प्रजामें छत ॥ ए० ॥ ८ ॥ अंगनने पर
पावा हो जस पावा चितुं दिशिमें प्रभु, एतो पांडव्यो उच्छर रंग
॥ निग का० ग नृप मरे हो मन धरे नय दासुं बिभु, एतो नेही

मनमें पापीयो, हरिवल सुभि नस बाण ॥ ४ ॥ दिनकर दे
 खा धक ज्युं, रजनापति ज्युं चोर ॥ जलधर देखि जवास ज्युं
 त्पं बल सचिव ते जार ॥ ५ ॥ पण शुं कर पड्यो एकठो,
 जोर न चाले कोय ॥ जेहना दीहा पावरा, तस अरि अंघ्र
 होय ॥ ६ ॥ कर क्रम थोइ वांसे थयो, हरिवलने ते हृष्ट ॥
 छलनाके छलवा भणी, कालसेन उच्चिष्ट ॥ ७ ॥ एक दिन
 बेठो मालाये, मदनवेग ते राय ॥ कालसेन तिहां आविरो,
 बेठो प्रगमी पाय ॥ ८ ॥ कानें लाग्यो चाडियो, कालसेन
 कीराड ॥ हरिवलने दुःख दाखवा, नृपने घाल राड ॥ ९ ॥

॥ हाल २ जी ॥ इण सरोवरापांरी पाल, आंम दोय राव
 ला ॥ ललना ॥ ए देशी ॥ दिवे हरिवलनां वयण, वलाण ते
 नृप करे ॥ १० ॥ खाती त्यागी निकलंक के, शर सुभट सौ
 ॥ १० ॥ जो परधान त एकलो, नंका गढ मयो ॥ १० ॥
 माहरे काज सुवारवा, बरी भस्म थयो ॥ १० ॥ १ ॥ का
 दयो आपणे दो जणे, मिथीने खीवती ॥ १० ॥ टोडे पाणीये
 वेगनी, खम काढी हवी ॥ १० ॥ पण ने साहायु लागी. नंका
 देइने ॥ १० ॥ आव्यो आपणे मंदिर, टंका देइने ॥
 १० ॥ २ ॥ ता में जाण्यो ए पुण, भाग्य बरी वगो ॥ १० ॥
 जामाता यड भाव्यो ए, नंका गढतगो ॥ १० ॥ आव्यो सह
 नाणी रडगनी, नृपशु मत करी ॥ १० ॥ नंका पतिना माहरी,
 दो राकी सरभरी ॥ १० ॥ ३ ॥ बुद्धि अकठ पगपंच ए, में
 दीगो मदी ॥ १० ॥ मदनवेगें मति आगळ, वात ए मति
 कही ॥ १० ॥ कारमेनने पगयां, मांडी माया लगे ॥
 १० ॥ प्रगटी आव ते मांभनी, जागी अगो अगे ॥ १० ॥
 ॥ ४ ॥ मोन्यो मंगे ताम, कडे रीगे यही ॥ १० ॥ भटि नुम अकन
 जे नगपति. हरिवलनां करी ॥ १० ॥ शु नुमें जाय म्यागी.

ए दुर्गती कथा ॥ २० ॥ मानो सपत्तु थोतु ते, रूप करी मना ॥
 ॥ २० ॥ ५ ॥ मारे दिग असंबंधने, अणपदीयां बरी ॥
 ॥ २० ॥ गननुं कनिग तेमांहे, गन तेरनी करी ॥ २० ॥ अंधे
 दीयो बंद भुनावसनी रातदी ॥ २० ॥ निम हरिवन्नी ए मा
 ननी, रूप हुम बातदी ॥ २० ॥ ६ ॥ हुं जाणी मभ वयण,
 बग्याग करो तुम ॥ २० ॥ ए दर्भनी सपल, चरित्र लहं अ
 मे ॥ २० ॥ जे परदेशी लोक ते, दीसे एखा ॥ २० ॥ ना
 दह घेडक जागे, बादीगर जेहा ॥ २० ॥ ७ ॥ कूट करट
 वारंप, करां कला केलवे ॥ २० ॥ कल्पित वात करी, कदी
 पे करी येववे ॥ २० ॥ परगामे परदेशी, किरि यद् छेल्मा ॥
 २० ॥ मोटा मोटा के पणा, धोबी बेलमा ॥ २० ॥ ८ ॥
 बंगी परजमे बानी, करे मदीदी करी ॥ २० ॥ दिगे दिग घ्या
 वे मे, लोक जागे वरी ॥ २० ॥ माची जुडी करे मे, सुवे न
 मगादीये ॥ २० ॥ शान बोलाप्यु घाटे मे, बदन विगादीये
 ॥ २० ॥ ९ ॥ जे माटे तुम कराये, मरी करी मानजो ॥
 ॥ २० ॥ कान्दीनी निगदार ए, हरिदल जानजो ॥ २० ॥
 दिवां मेका मिहां मेका, पनिनी एविका ॥ २० ॥ अग्निमिहनी
 ए कात, यदी एने एविका ॥ २० ॥ १० ॥ ए तो कोडक
 जे, एने करी बातदी ॥ २० ॥ परप्यो नारी ए वलन, मप्यम
 गादी ॥ २० ॥ नान निवे निज आन, बजारवा भनपदी ॥
 २० ॥ किरां ए लंकापतिनी, पुत्री मरी पदी ॥ २० ॥
 ॥ ११ ॥ जो हुनिपाने रोट पदी हनी पुपनी ॥ २० ॥
 जनिवे रॉथ, मगाइ ए पुपनी ॥ २० ॥ नवन
 गन रिपेड, मगा जेद मरिदने ॥ २० ॥ मापुं बा
 ने, राजनने मे अगादिने ॥ २० ॥ १२ ॥ ए इरानो
 नी, हर हने धागो ॥ २० ॥ निम हरिवन्नी बरी

धुमनेनी कन ॥ २० ॥ मानो सपलु धोलु ते, दूध करी यन् ॥
 ॥ २० ॥ ६ ॥ मारि डिंग असंबंधने, अणयदीयां वरी ॥
 ॥ २० ॥ गजर्तु कर्म्म तेमांहे, गज तेरनी कली ॥ ल० ॥ अंधे
 दो चंद्र अनावसना रातडी ॥ ल० ॥ निम हरिबलनी ए पा
 नो, नृप तुम बातडी ॥ ल० ॥ ६ ॥ गुं जाणी मधु वयण,
 त्याग करो तुम ॥ ल० ॥ ए द्रुमीनां सपल, चरित्र लहं अ
 रं ॥ ल० ॥ ने परदेशी लोक ते, दोसे एहवा ॥ ल० ॥ ना
 क चेटक जागे, वार्दीगर नेहवा ॥ ल० ॥ ७ ॥ कूड कपट
 रापंच, करां कला केलवे ॥ ल० ॥ कल्पित बात करी, कदी
 पै कही मेलवे ॥ ल० ॥ परगामें परदेशी, फिरे पड छेलासा ॥
 ल० ॥ मोडा मोडी करे यणा, धोवी बेलसा ॥ ल० ॥ ८ ॥
 बेसी परजमे वातो, करे महोटी करी ॥ ल० ॥ डिंग डिंग चला
 वे ने, लोक जाणे सरी ॥ ल० ॥ साची जूटी कोरे ते, मुखे न
 लगादीये ॥ ल० ॥ शान बोलाव्युं चाटे ते, बदल विगादीये
 ॥ ल० ॥ ९ ॥ ने माटे तुम स्वायि, सही करी मानजो ॥
 ॥ ल० ॥ कनडीमां शिरदार ए, हरिबल जागजो ॥ ल० ॥
 किहां लंका किहां लंक, पतिनी पुत्रिका ॥ ल० ॥ अणमिलनी
 ए वान, घडी एणें पुत्रिका ॥ ल० ॥ १० ॥ ए तो कोइक
 पुन, पणे करी बातडी ॥ ल० ॥ परण्यो नारी ए उत्तम, मध्यम
 जावडो ॥ ल० ॥ नाम लिये निज आय, वधारवा अणयदी ॥
 ॥ २० ॥ किहां ए लंकापतिनी, पुत्री रली पदी ॥ ल० ॥
 ॥ ११ ॥ ची हुनिमानें सोड, पदो हनी पुत्रपनी ॥ ल० ॥
 लंकापतिनें वीष, सगाइ ए पुरुषनी ॥ ल० ॥ नवक
 ल नाम विच्छेद, गया जर महिलें ॥ ल० ॥ आज्युं का
 कोटाने, रामसोर ने अणमिलें ॥ ल० ॥ १२ ॥ ए उलाणो
 गोपनी, नृप तुम धारजो ॥ ल० ॥ निम हरिबलनी वागो

मनमें पापोंपा, हरिबल मुजि तम बाण ॥ ३ ॥ दिनकर
 सा धरु ज्युं, रजनोपति ज्युं चोर ॥ जलधर देखि जसम झुं.
 सै बल मनिव ते जाइ ॥ ९ ॥ पग मुं कर पड्यो पकरो.
 जोर न चाले कोर ॥ जेहना दीदा पावरा, तस अरि अंश
 होय ॥ ९ ॥ कर क्रम दोइ बांनि ययो, हरिबलने ते हट ॥
 छटनाके छठरा भणी, कालमेन उच्छिष्ट ॥ ७ ॥ एक दिन
 बेरो मार्लोपि, मदनरेग ने राय ॥ कालसेन तिहां आरियो.
 बेरो प्रगमी पाय ॥ ८ ॥ कानें लाम्यो चाडियो, कालमेन
 कीराड ॥ हरिबलने दुःख दाखरा, नृपने घाल राड ॥ ९ ॥

॥ श्लोक १ जी ॥ इण मरोरारायणि पाळ, ओसा दोय रा
 ला ॥ ललना ए दगा ॥ दिरे हांगवनां वरण, वखाण ने
 नृप कोर ॥ १० ॥ खां नि त्यागी निकलक के, गर मुमद मों
 ॥ १० ॥ जो पग्धान त फाला, अंका गड गयो ॥ १० ॥
 मादर कात गुगामरा, यदी भम्प थयो ॥ १० ॥ १ ॥ का
 इया प्राण दा जण, विधीने खीरती ॥ १० ॥ दांड पगीरे
 बेगनी, खग काटी हनी ॥ १० ॥ पण ने गाथा लगी अंका
 देडने ॥ १० ॥ आख्या प्राण मादर, टंका देडने ॥
 १० ॥ १ ॥ ता सं प्राण्यो ए पुण, भाग्य री वयो ॥ १० ॥
 जानावा यड प्राण्यो ए, अंका गदतयो ॥ १० ॥ १ ॥ प्राण्यो मा
 नागी मरगनी, नृपरा वन करो ॥ १० ॥ अंका पतिना मादरी,
 दो गरी मरगरी ॥ १० ॥ १ ॥ बद्धि अक पगवर ए, मे
 दोशे मरी ॥ १० ॥ मदनरेगो मीत आता, रात ए मरी
 करी ॥ १० ॥ जा-मेनने पगया, मांरी पाया री ॥
 १० ॥ वसरी प्रात ने माननी, जगीत भगा भग ॥ १० ॥
 १ ॥ १ ॥ बोल्यो संयो ताम, कहे मीमे वनी ॥ १० ॥ मरी तुम प्रकर
 ये प्राण्यो मरी ॥ १० ॥ १ ॥ दुःख ता ॥ १० ॥

ए भूतनी कृपा ॥ ८० ॥ मानो सयलु धोलु ते, दूध करी भन्ना ॥
 ॥ ८० ॥ ६ ॥ मारे दिंग असंबंधने, अणघडीयां बरी ॥
 ॥ ८० ॥ गजनुं कडिग तेमाडे, गज तेरनी कडी ॥ ८० ॥ अंधे
 दीडो चंद्र अनावसनी रातडी ॥ ८० ॥ तिग हरिवल्नी ए मा
 नजो, वृष तुम बातडी ॥ ८० ॥ ६ ॥ हुं जाणी प्रभु वंयण,
 बग्याण करो तुम ॥ ८० ॥ ए दंभीनां सयल, चरित्र लहुं अ
 मे ॥ ८० ॥ जे परदेशी लोक ते, दीसे एहवा ॥ ८० ॥ ना
 टक चेडक जागे, वादीगर जेहवा ॥ ८० ॥ ७ ॥ फूट कपट
 परंपंच, करां कला केलवे ॥ ८० ॥ कल्पित बात करी, कडी
 ये कडी मेलवे ॥ ८० ॥ परगामे परदेशी, फिर यद् छेडसा ॥
 ८० ॥ मोटा मोठी करे घणा, थोडी बेलसा ॥ ८० ॥ ८ ॥
 बेसी परजमे वातो, करे महोडी करी ॥ ८० ॥ दिंग दिंग चला
 वे मे, लोक जाणे खरी ॥ ८० ॥ साची जुडी करे ते, मुखे न
 लगादीये ॥ ८० ॥ श्वान बोलाव्युं चाटे ते, बदन विगादीये
 ॥ ८० ॥ ९ ॥ ते माटे तुम स्यामि, सही करी मानजो ॥
 ८० ॥ करडीमां शिरदार ए, हरिबल जाणजो ॥ ८० ॥
 किहां लंका किहां लंक, पतिनी पुत्रिका ॥ ८० ॥ अणमिलनी
 ए वात, घडी एणे पुत्रिका ॥ ८० ॥ १० ॥ ए तो कोटक
 न, पणे करी बातडी ॥ ८० ॥ परण्यो नारी ए उत्तम, मध्यम
 ८० ॥ किहां ए लंकापतिनी, पुत्री रली पडी ॥ ८० ॥
 ११ ॥ शी दूनियाने खोट, पडो हती पुष्पनी ॥ ८० ॥
 पतिये वंधि, सगाह ए पुरुषनी ॥ ८० ॥ नबर
 गग विच्छेद, गया जर महिले ॥ ८० ॥ आव्युं का
 ने, राजसरे ने अणामिले ॥ ८० ॥ १२ ॥ ए उताणो
 डी, मर तुम धारजो ॥ ८० ॥ निग हरिवल्नी बाना

मनमें पायोयो, हरिवल सुभे नम वाग ॥ ४ ॥ दिनकरे
 सां प्रक ज्युं, रजनोरति ज्युं चोर ॥ जलधर देवि जसम सुं,
 स्यं बल मभिर ते जाग ॥ ५ ॥ पग सुं कर पड्यो एरुओ,
 जोर न चाले कोय ॥ जेठना दीहा पावरा, नस अरि अंज
 होय ॥ ६ ॥ कम कम धोइ बांभे ययो, हरिवलने ते दृष्ट ॥
 छटनाके छलरा भणी, कालमेन उचिष्ट ॥ ७ ॥ एक दिन
 बेडो मालीये, मदनवेग ते राय ॥ कालसेन तिहां आबिओ,
 बेडो मगपी पाय ॥ ८ ॥ काने लाग्यो चाडियो, कालमेन
 कीराड ॥ हरिवलने दुःख दाखरा, नृपने घाल राड ॥ ९ ॥

॥ हाळ १ जी ॥ इण सरोररायांगी पाळ, अंसा टोप राड
 ला ॥ १० ॥ पटनी ॥ दिडे हांम्वनां वयण, यवराण ते
 नृप को ॥ १० ॥ खाती त्यागी निकलक के, शर सुनद मो
 ॥ १० ॥ जो पयधान त एरला, अंका गड गयो ॥ १० ॥
 माइक काज सुराग्या, बरी भय्य थयो ॥ १० ॥ १ ॥ हा
 दया आपणे टा जण, मिनीने सीरनी ॥ १० ॥ दोहे गणीने
 वेगनी, स्वय कारी हनी ॥ १० ॥ पण ते माडा दुःखी, अंका
 लेडने ॥ १० ॥ बाळ्या आपण मंदिर, टंका लेडने ॥
 १० ॥ २ ॥ ना में जाण्यो प पुण, माय्य वी यणे ॥ १० ॥
 जानाता थड भाळ्यो प, अंका गडगो ॥ १० ॥ ३ ॥ हाथ्यो म
 नागी मडगनी, नृपण स्व करो ॥ १० ॥ ४ ॥ अंका पतिना माडी,
 दो गडी मगपी ॥ १० ॥ ५ ॥ बुद्धि भक्त पय्येन प, में
 दोशे मही ॥ १० ॥ मदनवेगे सीर आर, राड प मरी
 कही ॥ १० ॥ कांमेनेन दगवी, मांडी माया रों ॥
 १० ॥ ६ ॥ शगरी श्राव ते मांभनी, जागी भगा भगे ॥ १० ॥
 १० ॥ ७ ॥ बोल्यो मयो नाम, कडे रोमे वनी ॥ १० ॥ मंदिर पुन भक्त
 दि नगरी, हांम्वना वनी ॥ १० ॥ ८ ॥ दुःखे ता मांभनी

घुमती कथा ॥ ल० ॥ मानो सचतु धोलु ते, दूध करी भग ॥
 न० ॥ ५ ॥ मारे दिंग असंबंधने, अणघडोयां बगी ॥
 न० ॥ गजनुं कांथि तेमांहे, गज तेरनी कनी ॥ ल० ॥ अंधे
 जो चंद्र अनावसनां रातही ॥ ल० ॥ तिम हरिबलनां ए मा
 जो, 'रुप तुम बावही ॥ ल० ॥ ६ ॥ हुं जाणी मभू वंषण,
 जाग करो तुम ॥ ल० ॥ ए देवीनां सयल, चरित्र लहं अ
 ॥ ल० ॥ जे परदेसी लोक ते, दीसे एहवा ॥ ल० ॥ न
 ह चेडक जागे, बादीगर जेहवा ॥ ल० ॥ ७ ॥ कूट कपट
 रंपच, करां कला केलवे ॥ ल० ॥ कल्पित बात करी, कही
 कही मेळवे ॥ ल० ॥ परगामें परदेसी, फिरे यह छेलासा ॥
 ५० ॥ मोठ्ठ मोठी करे यणा, धोबी बेलसा ॥ ल० ॥ ८ ॥
 मी परजमे वातो, करे महोटी करी ॥ ल० ॥ दिंग दिन घला
 ने, लोक जाणे सगी ॥ ल० ॥ साची जुडी करे ते, मुणें न
 हगादीये ॥ ल० ॥ भान बोलाणुं चोटे ने, बदल विगादीये
 ॥ ल० ॥ ९ ॥ ने माटे तुम स्वापि, सही करी माननो ॥
 ॥ ल० ॥ कनयीमां गिरदार ए, हरिबल जाननो ॥ ल० ॥
 हीरां लेका किहां लेक, पनिनी पुत्रिका ॥ ल० ॥ अणभिलनी
 ए वाव, यही एजे पुत्रिका ॥ ल० ॥ १० ॥ ए नो कोडक
 र्ण, पगे करी बावही ॥ ल० ॥ परण्यो नारी ए उत्तम, मध्यम
 बावही ॥ ल० ॥ नाम लिये निज आप, बदारावा अणघडी ॥
 ॥ ल० ॥ किहां ए लंकापनिनी, पुत्री रली पही ॥ ल० ॥
 ॥ ११ ॥ शो हुनियाने सोट, पही हनी पुरुषनी ॥ ल० ॥
 लंकापनिये र्षि, सगाइ ए पुरुषनी ॥ ल० ॥ नबक
 ल नाग विच्छेद, गया जय महिलें ॥ ल० ॥ आयुं का
 कोटाने, राजसरे ने अणघिये ॥ ल० ॥ १२ ॥ ए उताणो
 गांधली, नृप तुम थारनो ॥ ल० ॥ निग हरिबलनां बावो

मनमें पापीयो, हरियल सुजि तम बाण ॥ ४ ॥ दितका
 सा पुरु ज्युं, रजनीपति ज्युं चोर ॥ जलधर देखि जसम ज्युं
 लं बल सचिउ ते जाग ॥ ५ ॥ पग कुं कर पड्यो एकरो
 जोर न चाले कोय ॥ जेहना दीहा पावरा, तम अरि आज
 होय ॥ ६ ॥ कग क्रम बोड बांमे थयो, हरियलने ते हट ॥
 छत्राके छत्रा भणी, कालसेन उच्चिष्ट ॥ ७ ॥ एक दिन
 बंडो मालीये, मदनरेग ते राय ॥ कालसेन निहो आरिणे
 बंडो प्रगमी पाय ॥ ८ ॥ कानें लाम्यो चाडियो, कालसेन
 कीराड ॥ हारबलने दुःख दाखरा, नृपने घाल राड ॥ ९ ॥

॥ हाक ३ जी ॥ इय मंगेरसायां पाळ, आता टोय रा
 ला ॥ १० ॥ दना ॥ दिने हाव्यतां वण, नगरा ते
 वृष हो ॥ १० ॥ ग्या ॥ त्यागी निकलक ते, अम सुमर मे
 ॥ १० ॥ जो पुरवान न पकला, नका गड गये ॥ १० ॥
 माइक काज सुवाग्या, बरी भय्य थयो ॥ १० ॥ १ ॥ हा
 दयो आगने दा जग, पिनीने सोवती ॥ १० ॥ दोहे पामी
 बेगी, स्वय काडी हवी ॥ १० ॥ पग ते माग्या ॥ १० ॥
 देहने ॥ १० ॥ आठवा आगम मंदिर, टंका देहने ॥
 १० ॥ २ ॥ ना मे जाग्यो न पुण, भाग्य री ययो ॥ १० ॥
 जानाता यड भाग्यो न, नका गडगो ॥ १० ॥ ३ ॥ आठवो म
 नगी स्वदगनी, नृपतु सन करो ॥ १० ॥ ४ ॥ का पानी माडी
 दो राहो मग्यो ॥ १० ॥ ५ ॥ बुद्धि अहः पदं प, मे
 दोहे मयो ॥ १० ॥ मदनरेगो सोव आग, वात न मरी
 बरी ॥ १० ॥ कालसेनने पदरा, पंडी माया री ॥
 १० ॥ ६ ॥ प्रगमी आठ ने माननी, जगो प्रगा अग ॥ १० ॥
 १ ॥ ७ ॥ बोळ्यो संतो नाय, कडे रीमे बनी ॥ १० ॥ भांडी नृप अह
 ते मग्यो, हरियलने करी ॥ १० ॥ ८ ॥ दुःख ना

ए पुनर्नी कर ॥ २० ॥ मानो सखुं धोलु ते, दूध करी भरी ॥
 ॥ २० ॥ २१ ॥ मारे दिग असंबंधे, अणघडीयां बरी ॥
 ॥ २० ॥ गजनुं रुग्नि वेमाहे, गज तेरनी कही ॥ २० ॥ अंधे
 दीदी चंद्र अनावसनी रातही ॥ २० ॥ तिग हरिवन्दना ए मा
 ननी, नृप तुम बातही ॥ २० ॥ २२ ॥ हुं जाणी मम वयण,
 बग्याण करो तुम ॥ २० ॥ ए दंभीनां सयल, चरित्र लहं अ
 मे ॥ २० ॥ जे परदेशी लोक ते, दीसे एहवा ॥ २० ॥ ना
 द्य चेदक जागे, वादीगर जेहवा ॥ २० ॥ २३ ॥ फूट कपट
 पापेच, करो कला केलवे ॥ २० ॥ कल्पित बात करी, कही
 कही मेलवे ॥ २० ॥ परगामे पग्देशी, फिरे यइ छिलसा ॥
 ॥ २० ॥ मोटा मोटी करे पणा, धोरी बेलसा ॥ २० ॥ २४ ॥
 ती परजमें वानो, करे महोटी करी ॥ २० ॥ दिग दिन चला
 ने, लोक जाणे खरी ॥ २० ॥ सार्ची जूटी करे ते, शूत्रे न
 गारीये ॥ २० ॥ श्वान बोलाय्यु चांटे ते, बदन विगारीये
 ॥ २० ॥ २५ ॥ ने माटे तुम खासि, सही करी मानजो ॥
 २० ॥ कान्दीयां शिरदार ए, हरिबल जानजो ॥ २० ॥
 तेहां मंका किहां लंक, पानिनी शुबिकां ॥ २० ॥ अणमिलनी
 चान, घडी एणे शुबिका ॥ २० ॥ २६ ॥ ए तो कोइक
 नि, एणे करी बातही ॥ २० ॥ परण्यो नारी ए दत्तप, मध्यम
 तावही ॥ २० ॥ नाम लिये निज आप, बवारवा अणघडी ॥
 २० ॥ किहो ए लंकापतिनी, पुर्वी रली पडी ॥ २० ॥
 २७ ॥ श्री कृष्णियाने खोट, पडी हती पुष्पनी ॥ २० ॥
 देकापतिने कोप, सगाद ए पुष्पनी ॥ २० ॥ नवक
 २८ ॥ नाग विष्टेद, गया जर महिले ॥ २० ॥ आव्यु का
 कोशने, राजसेर ते अपामिले ॥ २० ॥ २८ ॥ ए उसाणां
 गोपही, नृप तुम पारजो ॥ २० ॥ निम हरिवन्दनी बानो

मनमें पासीयो, हरिवल सुभि नम बाग ॥ २ ॥ दिनकर
 स्वा धरु ज्युं, रजनोपति ज्युं चोर ॥ जलधर देगि जवाम ज्युं.
 स्यं वल सधिर ते जाग ॥ ५ ॥ पग शुं कर पड्यो एरुयो.
 जोर न चाले कोर ॥ जेहना दीडा पावरा, तस अरि अज
 होय ॥ ९ ॥ कर क्रम धोइ बांसे ययो, हरिवलने ते दृष्ट ॥
 छलनाके छलवा भणी, कालमेन उच्छिष्ट ॥ ७ ॥ एक दिन
 बेडो माल्याये, मदनरेग ते राय ॥ कालसेन निहां आरिओ.
 बेडो प्रगमी पाय ॥ ८ ॥ कानें लाग्यो चाडियो, कालमेन
 कीराड ॥ हरिवलने दुःख दाखरा, नृपने घाल राड ॥ ९ ॥
 ॥ दाल १ जी ॥ इण मगेरसायांगी पाळ, ओता दोय रा
 ला ॥ १० ॥ ए दनी ॥ दिडे हांम्यन्तां वयण, नखाण ते
 नृप कर ॥ १० ॥ ग्या १ त्यागी निकलक के, गर सुभट सो
 ॥ १० ॥ जो पगवान न एरुला, अंका गड गयो ॥ १० ॥
 मादर काज सुरागसा, बरी भम्प ययो ॥ १० ॥ १ ॥ का
 दयो आपणे दा जग, दिधीने सीयती ॥ १० ॥ दोडे पानीये
 बेगी, स्वम काही इती ॥ १० ॥ पग ने गाता गु लारी, अंका
 लेडेने ॥ १० ॥ बाल्या आपण मंदिर, दंडा लेडेने ॥
 १० ॥ १ ॥ ना में जाण्यो ए पण, भाग्य री घयो ॥ १० ॥
 जानाता थड भाव्यो ए, अंका गडगो ॥ १० ॥ १ ॥ भाव्यो मड
 जागो स्वदगनी, नृपशु वन करो ॥ १० ॥ १ ॥ का पतिना मागी,
 दो गडी मग्गरी ॥ १० ॥ १ ॥ बुद्धि अरु पण्ये ए, मे
 दोशे मदी ॥ १० ॥ मदनरेगे मीर आग, रात ए मीर
 बरी ॥ १० ॥ का मेनने पगरी, मांही भावा रगे ॥
 १० ॥ १ ॥ वगरी प्रात ने मीरनी, जागो भगा अगे ॥ १० ॥
 १ ॥ १ ॥ बाल्यो मंगे नाम, कडे मीने इती ॥ १० ॥ मांही सुम प्रहर
 दि जागने, हांम्यन्तां करो ॥ १० ॥ १ ॥ दु नृपे जा, मांही

पुत्रार्थे कथा ॥ २० ॥ मानो सत्यु धोतु ने, दुय बरी धरा ॥
 २० ॥ ५ ॥ मागे दिग असंख्यने, भणपटीया बरी ॥
 २० ॥ गजने कथि नेपादे, गज नेरनी कनी ॥ २० ॥ अने
 शे चेद्र अगदसनी रातरी ॥ २० ॥ निव हरिबन्धी ए पा
 ती, दृष दुम रातरी ॥ २० ॥ ६ ॥ दुं माणी प्रभ बण,
 राज बरी पुने ॥ २० ॥ ए दभीनीं सपल, पणिव लहे म
 ॥ २० ॥ जे परदेसी मोरु ने, दमि पुरा ॥ २० ॥ ना
 वेदक ओगे, बाईगर जेवरा ॥ २० ॥ ७ ॥ बृह बपट
 पंथ, कां कला केन्वे ॥ २० ॥ कतिपय बाण कपी, कपी
 बरी केन्वे ॥ २० ॥ परगामे परदेसी, सिरे या छिन्ना ॥
 २० ॥ मोठा मोठा के घणा, धोवी केन्ना ॥ २० ॥ ८ ॥
 ती परमने रातो, बरे मोठी कपी ॥ २० ॥ दिग दिग बला
 ने, मोरु माणे राती ॥ २० ॥ भावी जूरी बरे ने, दुने न
 मायेने ॥ २० ॥ आन बोलापु पाटे ने, बदन रितादीने
 २० ॥ ९ ॥ ने पाटे पुने म्हाणि, मागे बरी मानमो ॥
 २० ॥ कदरीनी दिग्गा ए, हरिदल आनने ॥ २० ॥
 ती मेका मिठा मेक, पतिनी दुविवा ॥ २० ॥ अण्णिलकी
 दान, पती एने दुविवा ॥ २० ॥ १० ॥ ए शे बांक
 ने, एने कपी बातरी ॥ २० ॥ पण्णो मागी ए दलन, बलन
 लो ॥ २० ॥ आन निवे निम आन, बलाग्रा बलपरी ॥
 २० ॥ गिां ए गेकाविकी, दुरी म्हाणी बरी ॥ २० ॥
 ११ ॥ श्री पुनिपाने मोठ, एरी एरी दुपनी ॥ २० ॥
 विपणने रीर, गला ए दुपनी ॥ २० ॥ १२ ॥ गज
 दान रिपेद, गला दल बरीने ॥ २० ॥ बाणुं बा
 मोरने, माणने ने अण्णिले ॥ २० ॥ १३ ॥ ए दलपणे
 गरी, दुपने दलने ॥ २० ॥ १४ ॥ दिग हरिदली कने

मनमें पाषोयो, हरियल सुजि गम बाण ॥ ३ ॥ दिनकर दे
 खा धक ज्युं, रजनीपति ज्युं चोर ॥ जलधर देखि जवास ज्युं
 त्यं बल सचिव ते जाग ॥ ५ ॥ पग झुं कर पढ्यो एकरो,
 जोर न चाले कोय ॥ जेदना दीहा पावरा, तस अरि अंधन
 होय ॥ ६ ॥ कर क्रम धोइ बांसे थयो, हरिबलने ते दृष्ट ॥
 छलताके छलवा भणी, कालसेन उच्चिष्ट ॥ ७ ॥ एक दिन
 बेठो मालाये, मदनवेग ते राय ॥ कालसेन तिहां आविषो.
 बेठो प्रगमी पाय ॥ ८ ॥ कानें लाग्यो चाडियो, कालसेन
 कीराड ॥ हरिबलने दुःख दाखवा, नृपने घाल राड ॥ ९ ॥

॥ हाल ३ जी ॥ इण सरोवरोंपारी पाल, आंगा दीप राग
 ला ॥ ललना ॥ ए देशी ॥ दिवे हरिवन्ना वयण, नखाण ते
 नृप करे ॥ १० ॥ ग्वागी त्यागी निकलक के, शर सुभट से
 ॥ १० ॥ जो परधान त एकलो, नंका गढ गयो ॥ १० ॥
 माइलं काज सुवारवा, बडी भस्म थयो ॥ १० ॥ १ ॥ का
 दयो आपणे दो जणे, मिडीने खीवती ॥ १० ॥ दोहे पणोप
 वेगधी, खम काडी हनी ॥ १० ॥ पण ते साहायु लाडी. नंका
 छेडने ॥ १० ॥ आव्यो आपणे मंदिर, टंका छेडने ॥
 १० ॥ २ ॥ ता में जाण्यो ए पूरण, भाग्य वी घमो ॥ १० ॥
 जामाता यड आव्यो ए, नंका नदतणो ॥ १० ॥ आव्यो सड
 नाणी खडगनी, नृपशु मत करी ॥ १० ॥ नंका पतिना माहरी,
 दो राकी सरभरी ॥ १० ॥ ३ ॥ बुद्धि अकल पगपंच ए, में
 दीगे सही ॥ १० ॥ मदनवेगें मंत्र आगल, वात ए मवि
 कही ॥ १० ॥ कालसेनने पगया, मांडी माया लगें ॥
 १० ॥ प्रगदी झाड ते मांभरी, जागी अंगा अंगें ॥ १० ॥
 ॥ ४ ॥ बोण्यो मंत्रो ताम, कहे रीशे यनी ॥ १० ॥ भलि तुम अकल
 ने नृपति. हरिवन्ना करी ॥ १० ॥ शुं तुमें जाग स्यागी.

[धूमनेनी कन ॥ २० ॥ मानो सयलु धोलु ते, दूध करी घना ॥
 ॥ २० ॥ ६ ॥ मागे दिंग असंबंधने, अणघडीयां बरी ॥
 ॥ २० ॥ गजनुं काँग तेमोहे, गज तेरनी कडी ॥ २० ॥ अंग्रे
 तियो चंद्र अनावसना रातडी ॥ २० ॥ तिम हरिबलनी ए पा
 रनो, नुप तुम बातडी ॥ २० ॥ ६ ॥ शुं जाणी मभू बंयण,
 त्वाण करी तुम ॥ २० ॥ ए दंभानां सयल, चरित्र लहं अ
 ने ॥ २० ॥ जे परदेशी लोक ते, दीसे एहवा ॥ २० ॥ ना
 क्क चेडक जागे, बार्दागर जेहवा ॥ २० ॥ ७ ॥ कूड कपट
 सरंभ, करी कला केलवे ॥ २० ॥ कल्पित बात करी, कडी
 ये कडी मेलवे ॥ २० ॥ परगामें परदेशी, फिरे यह छेदसा ॥
 २० ॥ मोहा मोहा करे पणा, घोरी बेलमा ॥ २० ॥ ८ ॥
 बंसी परजमें वानो, करे महोश्री करी ॥ २० ॥ दिंग दिंग चला
 बे ने, लोक जागे खरी ॥ २० ॥ साची जूडी करे ने, मुलें न
 लगारीये ॥ २० ॥ शान घोलाव्युं चाटे ने, बदन बिगाडीये
 ॥ २० ॥ ९ ॥ ते माटे तुमें स्नामि, सही करी माननो ॥
 ॥ २० ॥ करडीनां निरदार ए, हरिबल जाणनो ॥ २० ॥
 सिहां लंका किहां लंक, पनिनी पुत्रिका ॥ २० ॥ अणभिलनी
 ए वान, घडी एणे पुत्रिका ॥ २० ॥ १० ॥ ए तो कोइक
 पुत्र, एणे करी वानडी ॥ २० ॥ परण्यो नारी ए वत्तम, मध्यम
 जावडी ॥ २० ॥ नाम लिये निज आप, बवारवा अणघडी ॥
 ॥ २० ॥ किहां ए लंकापतिनी, पुत्री रली पडी ॥ २० ॥
 ॥ ११ ॥ श्री वृत्तियानें खोट, पडी हती पुत्रनी ॥ २० ॥
 लंकापतिनें काथ, सगाइ ए पुत्रनी ॥ २० ॥ नवरु
 न नाग विष्टेइ, गया जव महिल्ले ॥ २० ॥ आज्ये का
 कोडने, रातमोर ने अपादिने ॥ २० ॥ १२ ॥ ए उद्यानां
 गोपनी, नुप तुमें पारनो ॥ २० ॥ निम हरिबलनी वानो

मनमें पापयो, हरियल सुजि जस बाण ॥ ४ ॥ दिनकरे
 खां धक ज्युं, रजनीपति ज्युं चोर ॥ जलधर देखि जवास ज्युं.
 त्वं बलं सचिव ते जाग ॥ ५ ॥ पग झुं कर पड्यो एकदो,
 जोर न चाले कोय ॥ जेहना दीहा पावरा, तस ओर अवन
 होय ॥ ६ ॥ कर क्रम धोइ बांस ययो, हरिबलने ते दृष्ट ॥
 छलताके छलवा भणी, कालसेन उच्चिष्ट ॥ ७ ॥ एक दिन
 बेठो मालाये, मदनवेग ते राय ॥ कालसेन तिहां आविगो.
 बेठो प्रगमी पाय ॥ ८ ॥ काने लाग्यो चाडियो, कालसेन
 कीराड ॥ हरिबलने दुःख दाखवा, नृपने घाल राड ॥ ९ ॥

॥ हाल ३ जी ॥ इण सरोवरोंपारी पाल, आंवा दीप राड
 ला ॥ ललना ॥ ए देखी ॥ द्विवे हरिवरनां वचण, वखाण ते
 नृप करे ॥ १० ॥ खागी त्यागी निकलंक के, शम सुभट मरे
 ॥ १० ॥ जो परधान त एकलो, नंका गढ गयो ॥ १० ॥
 माइखं काज सुवारवा, वशी भस्म थयो ॥ १० ॥ १ ॥ का
 दयो आपणे दो जण, मिडीने खीवती ॥ १० ॥ दोहे पणीपे
 वेगनी, खस काढी हती ॥ १० ॥ पण ते साहायु लाडी नंका
 छेइने ॥ १० ॥ आव्यो आपणे मंदिर, डंका देइने ॥
 १० ॥ २ ॥ ता में जाण्यो ए पूजण, भाग्य बी घगो ॥ १० ॥
 जामाना थड आव्यो ए, नंका गढतगो ॥ १० ॥ आव्यो सद
 नाणी खडगनी, नृपशुं मत करी ॥ १० ॥ नंका पतिना माहरी,
 दो राकी सरभरी ॥ १० ॥ ३ ॥ बुद्धि अकल पगपंच ए, में
 दीगो मही ॥ १० ॥ मदनवेगें मीत्र आगल, वात ए मवि
 कही ॥ १० ॥ कालसेनने पगया, मांडी माया लगे ॥
 १० ॥ प्रगदी झात ते मांभनी, जागी अंगा अगे ॥ १० ॥
 ॥ ४ ॥ बोन्यो मंत्रो ताम, कहे रीगें थदी ॥ १० ॥ भलि तुम अकल
 जे नगपति. हरिवरनां करी ॥ १० ॥ शुं तुमें जाण्यो म्यागी.

॥ ल० ॥ २० ॥ शगे परे हास्य कुहल, नी करी मंत्रीये ।
 ॥ ल० ॥ सनज्यो मनमा हरिबल, सांभली मंत्रीये ॥ ल० ॥
 पापी कुपनि मंत्रीये, चक्रमक क्षेरियो ॥ ल० ॥ निमण तणो
 निग काडी, नृपने मंत्रीयो ॥ ल० ॥ २१ ॥ एहेवा दुष्ट कु
 इदि ने, कां जगे अवतरया ॥ ल० ॥ यमने मंदिरें कां न. ग
 या जे गानि भरया ॥ ल० ॥ परनिदा करता फिरे, दुष्ट सुसा
 यनी ॥ ल० ॥ स्वावे ओखर निंदकी, काक ज्युं बाधनी ॥ ल०
 ॥ २२ ॥ तप जप क्रिया कष्ट, करे जे निंदकी ॥ ल० ॥
 ते मरि जाये नगर, निगोदें ए वकी ॥ ल० ॥ भारे कर्मी जी
 र. कदा ए जिनवरें ॥ ल० ॥ इह भव परभव सुखने न, देखे
 मली परें ॥ ल० ॥ २३ ॥ पारकां छिद्र जूवे ते, निंदकी वो
 कदा ॥ ल० ॥ देवकीरंशें ने उपने, ए फल रोकटां ॥ ल० ॥
 मनु पइने जीव, करे निंदा पारकी ॥ ल० ॥ ते जीवने रिम
 लेनी नपी. चंडा बारकी ॥ ल० ॥ २४ ॥ इम हरिबल म
 न मनही. सुगल राखी रयो ॥ ल० ॥ रेखनु दाव ते आग
 र. आवे जे लयो ॥ ल० ॥ गुदपी मरे जे जीर ते, रिपपी न
 मागीने ॥ ल० ॥ ए उखाजो लोक, कटे ते संभारिये ॥ ल०
 ॥ २५ ॥ इम पापी मनमांदि ते, हरिबल बोलीयो ॥ ल० ॥
 नो मनु लेकाभोगन, बचन ए खोलीयो ॥ ल० ॥ नगरि समेत
 ते परबद. लइ पधारजो ॥ ल० ॥ करनु टटेऊ ते सगानि.
 मारु अवधारजो ॥ ल० ॥ २६ ॥ इम कही नृपने मणयो, ह
 निव उडीयो ॥ ल० ॥ एण हिवे नृपने, मंत्रीने, जगदीश
 रीयो ॥ ल० ॥ श्रीजा उदासनी हाव ए. श्रीजी पूर्ण भई
 ॥ ल० ॥ लखि कटे भवि सांभगे, जे अ.गे भई ॥ ल० ॥ २७ ॥
 ॥ इहा ॥ हिवे हरिबल परे आवियो, बेडी नारी टांय ॥
 जगनां दांसो नाहने, उडो मणये मोय ॥ १ ॥ निग भर बेडी

रंगमें, दंपति करे कल्लोल ॥ प्रेम सगेवर जीतां, निदमे ॥
 टकोल ॥ २ ॥ हरिवल कहे पटनारीने, सांभल प्रिया मुन ॥
 ॥ लंका छोडी लेहणुं. ते नृप मागे लांच ॥ ३ ॥ पंच
 मंत्रियें. माग्युं भोजन सार ॥ तव हुं नृपने नोतरा, आल्यो
 आगार ॥ ४ ॥ तव पटनारी कंतने, कहे पिय सांभल मुन
 एक बार नृप तेडतां, लाज वी नही तुम ॥ ५ ॥ नरही
 वी देवों, सरद पूजारी जेम ॥ लोक दखागो जे कहे. ॥
 छो तुमें तेम ॥ ६ ॥ बाढि ली शक तुम धाड़यो, प्रीतम
 बार ॥ ते हु इम जाणुं अछुं, शान गइ तुम सार ॥ ७ ॥
 पेखी कृपमें, दीपक लेइ पढो इच्छ ॥ नृप मंत्रो मीदुं चवें. ते
 में मानो सच्च ॥ ८ ॥ मीठां बोलां मानवी, केम पतीजां
 ॥ नाकंड मधूरु लवे, साप सपुच्छो राय ॥ ९ ॥ तेहनी
 ए जातही, नृप मंत्री दो नंठ ॥ चक्र करी तुमने मधु,
 स्त्री दो भंड ॥ १० ॥ ते माटे स्वामी तुमें, म करो कोइ
 सास ॥ एतां कचहि न धारियें, जो बंछो तन आस ॥ ११
 भेष भुजंगम भामिनी, महेत ने भूरा ॥ ए पांचने जे धी
 ते नर पामने काउ ॥ १२ ॥ यम बेड्या दासी नदी,
 झूझारी काउ ॥ ए साते नही आपणां, प्रीतम निज संभा ॥
 ॥ १३ ॥ तव प्रीतम बलतुं कहे, हरिकी निसुगेह ॥ जो
 दीहा पाचरा, गुं नृप करछे तेइ ॥ १४ ॥

॥ दाउ ४ थी ॥ प्रीतमसेनी वीनये ॥ ए देखी ॥
 लाउ एहवा जराय ते थीवरें, वसंतनिर्गने दीध ॥ मोरा गल
 भोजननी जे जोइयें, मेरी सामग्री मुभिद्ध ॥ मोरा लाउ ॥ १
 सार निपाई रमनी, जेहवा कही सूर्यपाक ॥ मो० ॥ एक
 कवच तेरेड्यां, डनर तो चढी गेह छाक ॥ मो० ॥ २ ॥ हरि
 लाउ मागर देव पमापयां, नोतरयां नगरी लोक ॥ मो० ॥

[illegible]

॥ दाल ५ मी ॥ थारे माये पचगंगा पाव, सोनाने जंगली
 ॥ मारुजा ॥ ए देशी ॥ दिवे बोल्यो मत्रा नाम कटि० काल
 सेन ने ॥ साहेबजी ॥ तुम सांभटो स्वामी नाथ, मजाना पाल
 ने ॥ साहेबजी ॥ प्रभु शु तुम पढने तेदी, आयो गुण करो
 ॥ सा० ॥ निज घनं मयल सौरी आपोप शु वगे ॥ सा०
 ॥ १ ॥ एतो गर्भने निम, मुख गंगा देयको ॥ सा० ॥ नि
 म हाग्वलने प्रभु मान, देड जग जेयको ॥ सा० ॥ बलि गई
 भ पामे शाळि, भेलाव्यानी करो ॥ सा० ॥ ए तो पाड शु
 ने व्याल, उडेगे जनहरो ॥ सा० ॥ २ ॥ तुम इणि परे रा
 जन माचो, बगवाणो मेलव्यो ॥ सा० ॥ परदेशी अजाण ते
 दुष्टन, शानने ठेळव्यो ॥ सा० ॥ ए तो बेगी नुनचो प्रगळो
 रुग्निने शोषा ॥ सा० ॥ तुन हृदये नारीनी झाल ते, पा
 ली दोषा ॥ सा० ॥ ३ ॥ ए तो ते मोटे प्रभु, जगनो पैरी
 छेदाये ॥ सा० ॥ ए तो काल कंटकने छेदना, धर्म न बेदाये
 ॥ सा० ॥ ए तो शु तुम स्वामी, मोडे लगाटो पढने ॥ सा०
 ॥ ए तो कपटोमा निग्दार, मे दीगो तेहने ॥ सा० ॥ ४ ॥
 ए तो कपटे करिने कादी, लाव्यो नारी दो ॥ सा० ॥ बळी
 लाव्या अखट खजानो, धूनी सारी दो ॥ सा० ॥ ए तो जा
 णतो स्वामी महोदो छे, जगनो चोर ने ॥ सा० ॥ तुम आगे
 मोरे दिग, अमबर जोर ने ॥ सा० ॥ ५ ॥ ए तो प्रभु तुम
 मानी साची, जाणि मवी कही ॥ सा० ॥ पशु हुं जाणुं इणे
 कल्पित, वात करो मही ॥ सा० ॥ ए तो एहना शा विशुवा
 स, करो तुम गनवी ॥ सा० ॥ ए तो एहना स्वाशमां पाणां,
 न पागे ते मानवी ॥ सा० ॥ ६ ॥ ए तो श्री लका श्रीलंका, गहना
 नाथनो ॥ सा० ॥ ए तो गमुट उदर्या जाव, ने मुगल सा

भनी ॥ सा० ॥ ए तो जे जलमें गयो होत तो, पाछो नावतो
 ॥ सा० ॥ ए तो मरोटा मगरपच्छ, मुखे गिली जावतो ॥ सा०
 ॥ ७ ॥ तब आपणुं नायको महोदु, जोर ते फावतुं ॥ सा० ॥
 ए तो आपणुं चितव्युं थावत, सपलुं भावतुं ॥ सा० ॥ एण
 ए तो नाटक चेटक, कगीने आवियो ॥ सा० ॥ ए तो नारीने
 पंदहास्य, नवग दो लावियो ॥ सा० ॥ ८ ॥ निम श्वान
 भगाव्यो धावने, गेटी ले गयो ॥ सा० ॥ बली काकनाथीनो
 न्याप, उखागो निम भयो ॥ सा० ॥ निम आव्यो जाणजो ह
 रिबट, लंका गढ जइ ॥ सा० ॥ तुम आगल फुल्यो ए रुद्र,
 सोनो होटर थट ॥ सा० ॥ ९ ॥ ए तो एहवा नरने मूकाये,
 म्हापी यमपरे ॥ सा० ॥ ए तो काडीय आभट छट ने, दूरे
 भरी पगे ॥ सा० ॥ ए तो दिवे तुम म्हापी माहरो, घुट्टे चा-
 लासो ॥ सा० ॥ ए तो मधु तुम गोघ्न दो नारी, साथे पाल
 सो ॥ सा० ॥ १० ॥ नर नरपति जेवे सांभल, मंत्री मा
 हरी ॥ सा० ॥ दिवे आज पडे कटि आन न, सोडुं माहरी ॥
 ॥ सा० ॥ ए तो जेटली चान करीने, मंत्री ने मररो ॥
 ॥ सा० ॥ ए तो चोरूम बेटी माहरे, मनडे मदनरी ॥ सा० ॥
 ॥ ११ ॥ एण ते दिवे मंत्री चान, घटो कोट अभिनवी ॥ सा०
 ॥ ए तो आपणुं जेह्या काये, गीते सुगुनवी ॥ सा० ॥ ए तो
 हरिवन्दनो जे शल्य छे, ने बाजो पगे ॥ सा० ॥ ए तो आपणे
 मंदिर रागा, दो आवे ते करो ॥ सा० ॥ १२ ॥ तब मंत्री
 सोल्यो नुपने, मगसा हुट्ट ने ॥ सा० ॥ एइ बानतुं धाई छवुं
 छे, हं थइ छट ने ॥ सा० ॥ तुम बुद्धि बनावुं म्हापी, एहरी
 दिव ठरे ॥ सा० ॥ ए तो जे बलपी नवि सीसे, काम ने क
 न कोरे ॥ सा० ॥ १३ ॥ दिवे ने माटे तुम मभा, मध्ये बेसी
 ने ॥ सा० ॥ तुम एन नोनवा हगिबन, दूको रितावे

॥ शाल ५ मी ॥ धारे माथे पचरंगो पाग, सोनारो
 ॥ माठनी ॥ ए देशी ॥ दिवे बोल्यो मंत्रा ताम, कुटिज
 सेन ते ॥ साहेबजी ॥ तुम सांभळो स्वामी नाय, मजाना पाग
 ने ॥ साहेबजी ॥ मधु शु तुम पढने तेदी, आयो गुण करो
 ॥ सा० ॥ निज घरनुं सपलें सोंपी आपोपुं शु वरो ॥ सा०
 ॥ १ ॥ एतो गर्भने निम, गुरव रंगो देवरो ॥ सा० ॥ नि
 म हांभळने मधु मान, देइ जश छेयरो ॥ सा० ॥ बलि न
 म पामें नाळि, भेटाव्यानी करो ॥ सा० ॥ ए तो पाइ इ
 ने व्याळ, उछेरो जनहरो ॥ सा० ॥ २ ॥ तुम इगि कें श
 जन माथो, बटाणो मेलव्यो ॥ सा० ॥ परदेशी अमाचो
 दुप्रन, शानने डेलव्यो ॥ सा० ॥ ए तो बेरी तुमचो मज्जे
 करिने शोपरा ॥ सा० ॥ गुन हृदये नारीनी झाल ते, प
 ली शोपरा ॥ सा० ॥ ३ ॥ ए तो ते मोटे मधु, उगतो कै
 छेदाये ॥ सा० ॥ ए तो काळ कटकने छेदता, धर्म न वेदी
 ॥ सा० ॥ ए तो शु तुम स्वामी, मोडे लगाडो पढने ॥ सा०
 ॥ ए तो कपटांवां शिंदार, मे दीडो नेहने ॥ सा० ॥ ४ ॥
 ए तो कपटे करिने कादी, लाव्यो नारी दो ॥ सा० ॥ क
 लाव्यो भस्मट पत्रानो, धूनी मारी दो ॥ सा० ॥ ए तो म
 ज्जे व्यापी मरोये छे, जगनो पोर ने ॥ सा० ॥ तुम आ
 मो दिग, भमवर जंग ते ॥ सा० ॥ ५ ॥ ए तो मधु तु
 मानां माची, जाणि मरो करो ॥ सा० ॥ पम हुं तालु के
 कनिन, शान करो प्यरी ॥ सा० ॥ ए तो पढने शां निज
 म, करो तुम मजरी ॥ सा० ॥ ए तो पढना म्हागनां पामें
 न मणे ते मजरी ॥ सा० ॥ ६ ॥ ए तो नी लंका नीलंका, गज
 नाथनी ॥ सा० ॥ ए तो मनुट उदयी नाव, ते सुहज म

यना ॥ सा० ॥ ए तो जे जलमें गया होत तो, पाछो नावतो
 ॥ सा० ॥ ए तो महीटा मगरमच्छ, मुख गिली जावतो ॥ सा०
 ॥ ७ ॥ तब आपणुं नायको महीटे, जोर ते फावतुं ॥ सा० ॥
 ए तो आपणुं चितलुं धावत, सचलुं भावतुं ॥ सा० ॥ पण
 ए तो नाटक चेटक, कभीने आवियो ॥ सा० ॥ ए तो नारीने
 चंद्रहास्य, नवडग दो लावियो ॥ सा० ॥ ८ ॥ निम श्वान
 अजाग्यो घाईने, गेटो ले गया ॥ सा० ॥ बली काकनाशीनो
 न्याय, उखाणो निम ययो ॥ सा० ॥ तिम आव्यो जाणजो ह
 रिबल, लंका गढ जइ ॥ सा० ॥ तुम आगल फूल्यो ए रुद्ध,
 चेलो होदर यइ ॥ सा० ॥ ९ ॥ ए तो एहवा नरने मुकाये,
 स्वामी यमघरे ॥ सा० ॥ ए तो काटीये आमद छेड ते, दूरे
 भली परे ॥ सा० ॥ ए तो दिवे तुम स्वामी माहरी, बुद्धे चा-
 नायो ॥ सा० ॥ ए तो प्रभु तुम शीघ्र दो नारी, साथे माल
 शे ॥ सा० ॥ १० ॥ तब नरपति जेपे सांभल, मंत्री मा
 हरी ॥ सा० ॥ दिवे आज पडे कदि आण न, लोतुं ताहरी ॥
 ॥ सा० ॥ ए तो जेटली बात करीने, मंत्री ते रररी ॥
 ॥ सा० ॥ ए तो चोकस बेठी भाईने, मनडे मइचरी ॥ सा० ॥
 ॥ ११ ॥ पण ते दिवे मंत्री बात, घडो कोद अभिनवी ॥ सा०
 ॥ ए तो आपणुं जेइथी कार्य, सीये सुगुणवी ॥ सा० ॥ ए तो
 हरिबलनो जे शुल्य छे, ते काओ पगे ॥ सा० ॥ ए तो आपणे
 मंदिर राणा, दो आने ते करो ॥ सा० ॥ १२ ॥ तब मंत्री
 बोल्हो नृपने, मगमी दुर ने ॥ सा० ॥ एह बातनुं बीहं छुं
 हुं, हुं यइ एह ते ॥ सा० ॥ तुम बुद्धि घतातुं स्वामी, एहवी
 दिल डरे ॥ सा० ॥ ए तो जे चलथी नवि सीसे, काम ते क
 ल करे ॥ सा० ॥ १३ ॥ दिवे ते पाटे तुम सभा, मध्य वसी
 ने ॥ सा० ॥ तुम यम नोनरता हरिबल, शूको विहाणि

॥ झाल ५ मी ॥ थारे माथे पचरंगा पाग, सोनारो ॥
 ॥ मारुनी ॥ ए देशी ॥ हिथे बोल्यो मंत्रां ताम, कुट्टि
 सेन ते ॥ साहेबजी ॥ तुम सांभलो स्वामी नाथ, प्रजाना
 ते ॥ साहेबजी ॥ प्रभु शुं तुम एहने तेडी, आयो गुण करो
 ॥ सा० ॥ निज घरनुं सघलुं सोंपी आपोपुं शुं वरो ॥ सा०
 ॥ १ ॥ एतो गर्भने जिम, गुरव रगां देयवो ॥ सा० ॥
 म हसिलने प्रभु मान, देइ जश लेयवो ॥ सा० ॥ वलि
 भ पामे शाळि, भेजाव्यानी करो ॥ सा० ॥ ए तो पाइ
 ने व्याळ, वळेरो जनहरो ॥ सा० ॥ २ ॥ तुम शिणे पों
 जन माथो, वायाणो मेलव्यो ॥ सा० ॥ परदेशी अजाण
 दुर्मन, श्वानने ठेलव्यो ॥ सा० ॥ ए तो वेरी तुमचो प्रज
 हशिने शोपरा ॥ सा० ॥ तुन हृदये नारीनी झाल ते,
 श्री शोपरा ॥ सा० ॥ ३ ॥ ए तो ते मोटे प्रभु, उगतो
 छेदांये ॥ सा० ॥ ए तो काल कंटकने छेदता, धर्म न वे
 ॥ सा० ॥ ए तो शुं तुम स्वामी, मोडे लगाडो एहन ॥ सा०
 ॥ ए तो कपटांमां शिग्दाग, मे दांडो तेहने ॥ सा० ॥ ४
 ए तो कपटे कर्मिने काढो, लाव्यो नारी दो ॥ सा० ॥
 गव्यो भवूट खनानो, भूती मारी दो ॥ सा० ॥ ए तो
 जो स्वामी धडोरो छे, जगनो चोर ते ॥ सा० ॥ तुम
 गो दिग, अमबर जोर ते ॥ सा० ॥ ५ ॥ ए तो प्रभु
 तांनो सार्वी, जाणि मरी कडो ॥ सा० ॥ पन्ध्रुं जाण
 धन्यत, धान कगे मरी ॥ सा० ॥ ए तो एहनो श्री शि
 म, कगे तुम रात्ररी ॥ सा० ॥ ए तो एहना स्वामां
 न मागे ते मन्त्ररी ॥ सा० ॥ ६ ॥ ए तो श्री लंका श्रीलंका,
 नाथनी ॥ सा० ॥ ए तो मवूट उदरी जाण, ते मुहज

धनी ॥ सा० ॥ ए तो जो जन्म गयो होत तो, पाछो नासतो
 ॥ सा० ॥ ए तो मद्योग मगरमच्छ, सुखे गिरी जावतो ॥ सा०
 ॥ ७ ॥ तब आपणुं नाथजो मद्योग, जोर ते फारु ॥ सा० ॥
 ए तो आपणुं चितव्युं थावत, मयलुं भावतुं ॥ सा० ॥ पण
 ए तो नाटक चेदक, कगीने आवियो ॥ सा० ॥ ए तो नारीने
 चंद्रहास्य, खडग दो लावियो ॥ सा० ॥ ८ ॥ निम श्वान
 अजाप्या पाडेने, गेयो ले गयो ॥ सा० ॥ बली काकनागीनो
 न्याप, उन्हागो निम पयो ॥ सा० ॥ निम आव्यो जाणतो ह
 रिबल, लंका गढ जड ॥ सा० ॥ तुम आगळ फुल्यो ए उद,
 पोयो दोदर घड ॥ सा० ॥ ९ ॥ ए तो एहवा नरने मूकोये,
 स्वामी घनघरे ॥ सा० ॥ ए तो काशीये आभट छट ने, हूर
 मंत्री परे ॥ सा० ॥ ए तो दिवे तुम स्वामी माहरी, बुद्धे चा-
 लाओ ॥ सा० ॥ ए तो प्रभु तुम शीघ्र दो नारी, सापे माल
 सो ॥ सा० ॥ १० ॥ तब नरपति जेवे मांभळ, मंत्री मा
 हरी ॥ सा० ॥ दिवे आज पडे काडि आण न, मोडु माहरी ॥
 ॥ सा० ॥ ए तो जेटली बात कगीने, मंत्री ते गरी ॥
 ॥ सा० ॥ ए तो चोक्म बेगो माहरी, मनडे मारचरी ॥ सा० ॥
 ॥ ११ ॥ पण ते दिवे मंत्री बात, पढो कोट अभिनरी ॥ सा०
 ॥ ए तो आपणे जेहरी काये, मीने मृगुणरी ॥ सा० ॥ ए तो
 शिखरनो जे छल्य ते, ते काशे पगे ॥ सा० ॥ ए तो आपणे
 मंदिर राधा, दो आवे ते करो ॥ सा० ॥ १२ ॥ तब मंत्री
 बोल्हो रुपने, मन्थो दुष्ट ते ॥ सा० ॥ एड शानतुं शीट छरुं
 हं, हं थड छट ते ॥ सा० ॥ ह्य बुद्धि शत्रुं स्वामी, एही
 दिव ठरे ॥ सा० ॥ ए तो जे पलपी नवि मीने, बान ते क
 ल करे ॥ सा० ॥ १३ ॥ दिवे ते पाटे तुम मया, मयवे बेमी
 ने ॥ सा० ॥ तुम एव मोलना शिखर, हकी दिखीने

॥ डाल ५ मी ॥ थारे माथे पचरंगी पाग, सोनारो
 ॥ मारुजा ॥ ए देशी ॥ हिचे बोल्यो मंत्रां ताम, कुट्टि
 सेन ते ॥ साहेबजी ॥ तुम सांभलो स्वामी नाथ, प्रजानां
 ते ॥ साहेबजी ॥ प्रभु शु तुम एहने तेडी, आयो ॥
 ॥ सा० ॥ निज घरतुं सचलुं सोंपी आपोपुं शु वरो ॥ सा
 ॥ १ ॥ एतो गर्भने जिम, गुरव रंगो देयवो ॥ सा० ॥
 मं ह्मिबलने प्रभु मान, देइ जश लेयवो ॥ सा० ॥ बलि
 भ पासं शालि, भेलाव्यानी करो ॥ सा० ॥ ए तो पाइ
 ने व्याल, उछेरो जनहरो ॥ सा० ॥ २ ॥ तुमं इणि पें
 जन साचो, बखाणो मेलव्यो ॥ सा० ॥ परदेशी अजाण
 दुर्शन, खानने हेळव्यो ॥ सा० ॥ ए तो बेरी तुमचो प्रगळ
 हरिने शोपया ॥ सा० ॥ तुन हृदये नारीनी झाल ते,
 ली टोपया ॥ सा० ॥ ३ ॥ ए तो तें मोटे प्रभु, उगतो तें
 छेदाये ॥ सा० ॥ ए तो काल कंटकने छेदतां, धर्म न वेदी
 ॥ सा० ॥ ए तो शु तुमं स्वामी, मोडे लगाडो एहन ॥ सा
 ॥ ए तो कपटीमां शिगदार, मं दीडो तेहने ॥ सा० ॥ ४ ॥
 ए तो कपटे करिने काडी, लाव्यो नारी दो ॥ सा० ॥ स्व
 लाव्यो अष्ट खजानो, भूती सारी दो ॥ सा० ॥ ए तो प्र
 णजो स्वामी महोरो छे, जगनो चोर ते ॥ सा० ॥ तुम अजे
 मोरे दिग, अमबर जोर ते ॥ सा० ॥ ५ ॥ ए तो प्रभु तु
 मानी सार्वी, जाणि मवी कडो ॥ सा० ॥ पण हुं जाणुं ह्म
 कान्यन, धान कंगे मदी ॥ सा० ॥ ए तो एहनो शां विज्ज
 म. करो तुमं राजवी ॥ सा० ॥ ए तो एहना स्वामानां
 न मागे ते मानवी ॥ सा० ॥ ६ ॥ ए तो श्री लंका शीलंका,
 नाथनी ॥ सा० ॥ ए तो समुद्र उदर्या जायु, ते मुग्ध

यनी ॥ सा० ॥ ए तो जो जन्म गयो होत तो, पाछो नारतो
 ॥ सा० ॥ ए तो मढोटा मगरमच्छ, मुख गिलो जावतो ॥ सा०
 ॥ ७ ॥ तव आपणुं नाथजो मढोटुं, जोर ते फावतुं ॥ सा० ॥
 ए तो आपणुं चिन्वतुं थावन, मवतुं भावतुं ॥ सा० ॥ पण
 ए तो नाटक चेटक, कभीने आवियो ॥ सा० ॥ ए तो नारीने
 चंद्रहास्य, खडग दो लावियो ॥ सा० ॥ ८ ॥ तिम श्वान
 अजाग्यो पाडने, गेटो ले गयो ॥ सा० ॥ बली काकताभीनो
 न्याय, उखागो तिम पयो ॥ सा० ॥ तिम आव्यो जाणजो ह
 रिबल, लंका गढ जइ ॥ सा० ॥ तुम आगल फुल्यो ए रुद्र,
 पोछो दोदर यइ ॥ सा० ॥ ९ ॥ ए तो एहवा नरने मूकाने,
 स्वामी यमपरे ॥ सा० ॥ ए तो कार्दोय आभइ छेट ते, दूर
 भडी परे ॥ सा० ॥ ए तो दिवे तुम स्वामी माहरी, बुद्धे चा-
 लाओ ॥ सा० ॥ ए तो प्रभु तुम शीघ्र दो नारी, सायें माल
 सो ॥ सा० ॥ १० ॥ तव नरपति जंये सांभल, मंत्री मा
 हरी ॥ सा० ॥ दिवे आज पछे कदि आण न, लोडुं ताहरी ॥
 ॥ मा० ॥ ए तो जेटली वात कराने, मंत्री ते ररा ॥
 ॥ सा० ॥ ए तो चोक्रस बेडो मादरे, मतडे सहचरी ॥ मा० ॥
 ॥ ११ ॥ पण ते दिवे मंत्री वात, घडो कोट अभिनवी ॥ सा०
 ॥ ए तो आपणुं जेहरी कार्य, सीजे सुगुणवी ॥ सा० ॥ ए तो
 हरिवल्लभो जे शल्य छे, ते काशे पगे ॥ सा० ॥ ए तो आपणे
 मंदिर राग, दो आवे ते करो ॥ सा० ॥ १२ ॥ तव मंत्री
 पोख्यो नृपने, प्रगमी इष्ट ते ॥ सा० ॥ एह वातनुं धीडं छवूं
 ऐं, हुं यइ इष्ट ते ॥ सा० ॥ तुम बुद्धि बतावूं स्वामी, एहवी
 दिल ठरे ॥ मा० ॥ ए तो जे बलवी नवि सीजे, काम ते क
 ल करे ॥ सा० ॥ १३ ॥ दिवे ते पाटे तुम सभा, मध्ये बेसी
 ने ॥ सा० ॥ तुम यम नोतरना हरिवल्लभ, इको विहगि

॥ शाल ५ मी ॥ थारे माथे पचरगी पाग, सोनारो ॥
 ॥ मारुनां ॥ ए देशी ॥ हिचे बोल्यो मंत्रां ताम, कुटिल
 सेन ते ॥ साहेबजी ॥ तुम सांभलो स्वामी नाथ, मजाना,
 ने ॥ साहेबजी ॥ प्रभु शु तुम एहने तेढी, आयो गुज को
 ॥ मा० ॥ निज घरनुं सघळुं सोंपी आपोपुं शुं बरो ॥ सा०
 ॥ १ ॥ एतो गर्भने जिम, गुरब रगां देवरो ॥ सा० ॥
 म हाबिलने प्रभु मान, देइ जश लेपरो ॥ सा० ॥ बलि
 म पामें शालि, भेडाव्यानी करो ॥ सा० ॥ ए तो पाइ
 ने व्याळ, उछेरो जनहरो ॥ सा० ॥ २ ॥ तुमेशि वें
 जन माथो, बटाणो मेलव्यो ॥ सा० ॥ परदेशी अत्राण
 वृश्नेन, शानते डेलव्यो ॥ सा० ॥ ए तो वेशी तुमचो प्रगळ
 कशिने शोपरा ॥ सा० ॥ तुन हृदये नारीनी शाल ते,
 सो शोपरा ॥ सा० ॥ ३ ॥ ए तो ते माटे प्रभु, उगतो नै
 छेदाये ॥ सा० ॥ ए तो काळ कंटकने छेदां, घम न वेरी
 ॥ सा० ॥ ए तो शु तुमेश्यापी, मोडे लग्गडो एहने ॥ सा०
 ॥ ए तो कपटीयां शिगदा, में दांडो तेहने ॥ सा० ॥ ४ ॥
 ए तो करटे कर्गने काढो, लाव्यो नारी दो ॥ सा० ॥
 लाव्यो प्रगुट खजानो, भुनी माती दो ॥ सा० ॥ ए तो
 जजो स्वामी मरोरो छे, जगनो चोर ने ॥ सा० ॥ तुम
 मागे रिग, अमकर जोर ने ॥ सा० ॥ ५ ॥ ए तो प्रभु
 मानो मावी, जाणि मवी कहा ॥ सा० ॥ ए प्रभु
 कान्तिन, शान करं म्ही ॥ सा० ॥ ए तो एहना शो
 म, करं तुमेश्यापी ॥ सा० ॥ ए तो एहना माथानी
 न पागे ने मनवी ॥ सा० ॥ ६ ॥ ए तो श्री लंका श्रीरंका,
 नाथनी ॥ सा० ॥ ए तो मगुट उलथी जाव, ने मुहक

यनी ॥ सा० ॥ ए तो जो जलमें गया होत तो, पाछो नावतो
 ॥ सा० ॥ ए तो भदोय मगरमच्छ, मुँह मिली जावतो ॥ सा०
 ॥ ७ ॥ तव आपणुं नायजो भदोय, जोर ते फावतुं ॥ सा० ॥
 ए तो आपणुं चिंतव्युं यावन, सचलुं भावतुं ॥ सा० ॥ पण
 ए तो नाटक चेटक, कगीने आवियो ॥ सा० ॥ ए तो नारीने
 चंद्रदाम्य, खटग दो लावियो ॥ सा० ॥ ८ ॥ निम श्वान
 जजाग्यो घाईने, गेटी ले गयो ॥ सा० ॥ बलों काकनाभीनो
 न्याय, उखागो निम भयो ॥ सा० ॥ तिम आव्यो जाणजो ह
 रिबल, लंका गड जइ ॥ सा० ॥ तुम आगल फुल्यो ए उद,
 चोल्हो होडर थइ ॥ सा० ॥ ९ ॥ ए तो एहवा नरने मूकोये,
 स्वामी यमघरे ॥ सा० ॥ ए तो काशिय आभड छेट ते, दूर
 मली परें ॥ सा० ॥ ए तो दिवें तुमैं स्वामी माहरी, बुद्धे चा-
 ल्यो ॥ सा० ॥ ए तो प्रभु तुमैं शीघ्र दो नारी, साथें माल
 मो ॥ सा० ॥ १० ॥ तव नरपति जेपे सांभल, मंत्री मा
 हरी ॥ सा० ॥ दिवें आज पछे कदि आण न, लोपुं ताहरी ॥
 ॥ सा० ॥ ए तो जेटली बात करितें, मंत्री ते खसों ॥
 ॥ सा० ॥ ए तो चोकस बेटी माहरे, मनडे सहचरी ॥ सा० ॥
 ॥ ११ ॥ पण ते दिवें मंत्री बात, घडो कौद अभिनवी ॥ सा०
 ॥ ए तो आपणुं जेह्यो कार्य, सीजे सुगुणवी ॥ सा० ॥ ए तो
 हरिबलनो जे शल्य छे, ते कादो परो ॥ सा० ॥ ए तो आपणे
 मंदिर राख, दो आवे ते करो ॥ सा० ॥ १२ ॥ तव मंत्री
 बोल्यो नृपने, प्रगमा दुष्ट ते ॥ सा० ॥ एह बातनुं बीहं छबुं
 छे, हं थइ एष्ट ते ॥ सा० ॥ तुम बुद्धि घतावुं स्वामी, एहवी
 दिल ठरे ॥ सा० ॥ ए तो जे बलथी नवि सीजे, काम ते क
 ल करे ॥ सा० ॥ १३ ॥ दिवें ते माटे तुमैं सभा, मध्य बेसी
 ने ॥ सा० ॥ तुमैं यम नोनरना हरिबल, एको विहावि

॥ ढाल ५ मी ॥ थारे माथे पचरंगी पाग, सोनारो ...
 ॥ मारुनां ॥ ए देशी ॥ हिचे बोल्यो मत्रां ताम, कुटिने
 सेन ते ॥ साहेबजी ॥ तुम सभळो स्वामी नाथ, प्रजानां
 ते ॥ साहेबजी ॥ प्रभु शु तुम एहने तेडी, आयो गुण करो
 ॥ सा० ॥ निज घरनुं सयलुं सोंपी आपोपुं शु वरो ॥ सा०
 ॥ १ ॥ एतो गर्दभने जिम, गुरब रंगो देयवो ॥ सा० ॥ हि
 म शिखलने प्रभु मान, देइ जश लेयवो ॥ सा० ॥ बलि
 भ पामें शालि, भेडाव्यानी करो ॥ सा० ॥ ए तो पाइ शु
 ने व्याळ, उछेरो जनहरो ॥ सा० ॥ २ ॥ तुम शिखि पें
 जन माघो, उखाणो मेलव्यो ॥ सा० ॥ परदेशी अजाण
 दुसन, शानने हेळव्यो ॥ सा० ॥ ए तो बेरी तुमचो प्रगळो
 रुमिने गोपरा ॥ सा० ॥ तुन हृदये नारीनी झाल ते, छ
 लो टोपरा ॥ सा० ॥ ३ ॥ ए तो ते माटे प्रभु, उगतो नै
 छेदोय ॥ सा० ॥ ए तो काल कंटकने छेदतां, धर्म न वेदी
 ॥ सा० ॥ ए तो शु तुम स्वामी, मोढे लगाडो एहन ॥ सा०
 ॥ ए तो कपटीमां शिगदार, में दीडो तेहने ॥ सा० ॥ ४ ॥
 ए तो कपटे करिने काडो, लाव्यो नारी दो ॥ सा० ॥ बरी
 लाव्यो प्रगुट राजानो, धूनी मागे दो ॥ सा० ॥ ए तो ज
 णजो स्वामी मखोरो छे, जगनो चोर ते ॥ सा० ॥ तुम जा
 मो दिग, अमबर जोर ते ॥ सा० ॥ ५ ॥ ए तो प्रभु तु
 मानी सापी, जाणि मवी करो ॥ सा० ॥ पप्र हुं जाणुं शु
 कल्पित, धान करो मदी ॥ सा० ॥ ए तो एहना शे निज
 म. कंगे तुम राजवी ॥ सा० ॥ ए तो एहना स्वामनां दास
 न मागे ते राजवी ॥ सा० ॥ ६ ॥ ए तो श्री लंका जीर्णका,
 नाथनी ॥ सा० ॥ ए तो मनुज उदर्या जावु. ते मुकुर मा

धनो ॥ सा० ॥ ए तो जो जलमें गयो होत तो, पाछो नावतो
 ॥ सा० ॥ ए तो मंदोटा मगरमच्छ, मुखें गिल्ली जावतो ॥ सा०
 ॥ ७ ॥ सब आपणुं नायको मंदोटुं, जोर ते फावतुं ॥ सा० ॥
 ए तो आपणुं चिंतव्युं धारन, सचलु भावतुं ॥ सा० ॥ पण
 ए तो नाटक चेटक, कगीने आवियो ॥ सा० ॥ ए तो नारीने
 चंद्रदास्य, स्वदग दो लावियो ॥ सा० ॥ ८ ॥ निप श्वान
 अजाप्यां घाटने, गेदी ले गयो ॥ सा० ॥ बली काकनाशिनो
 न्याप, उखागो तिम थयो ॥ सा० ॥ निम आव्यो जाणजो ह
 रित, लेंका गद जड ॥ सा० ॥ तुम आगल कृत्यो ए रुद्ध,
 चोयो दोदर थड ॥ सा० ॥ ९ ॥ ए तो एहवा नरने मूकोपे,
 स्वामी समथरे ॥ सा० ॥ ए तो काशेव आमड छेड ने, दुरे
 बर्दी परे ॥ सा० ॥ ए तो दिवे तुम स्वामी माहरी, बुद्धे चा-
 लाओ ॥ सा० ॥ ए तो प्रभु तुम शीघ्र दो नारी, मापें माल
 शो ॥ सा० ॥ १० ॥ तर नरपति जेने मांमल, भंशी मा
 हरी ॥ सा० ॥ दिवे आज पडे कदि आण न, लोटुं माहरी ॥
 ॥ सा० ॥ ए तो जेडली पान करीने, भंशी ते खरो ॥
 ॥ सा० ॥ ए तो चोकम बेडी माहरे, मनदे भदचरी ॥ सा० ॥
 ॥ ११ ॥ पण ते दिवे भंशी बात, पटो कोट अभिनरी ॥ सा०
 ॥ ए तो आपणुं जेडली कार्ये, मीले सुगुनरी ॥ सा० ॥ ए तो
 हरिचन्दनो जे कल्प ले, ते काशे पगे ॥ सा० ॥ ए तो आपणे
 मंदिर राखा, दो आवे ते कगे ॥ सा० ॥ १२ ॥ तर भंशी
 बोव्यो नूपने, मगमा हुट ने ॥ सा० ॥ एह बातनुं बीटुं छवुं
 ऐ, हुं था हुट ने ॥ सा० ॥ तुम बुद्धि बनावुं ध्यामी, एहरी
 दिन ठरे ॥ सा० ॥ ए तो जे बलपी नरि मीसे, खान ते क
 क करे ॥ सा० ॥ १३ ॥ दिवे ते माटे तुम सभा, यखें बेमी
 ने ॥ सा० ॥ तुम यक्ष नोनवा रग्विन, एरो रिरागि

॥ डाल ५ मी ॥ थारे माथे पचरंगी पाग, सोनारो
 ॥ मारुजा ॥ ए देशी ॥ हिथे बोल्यो मंत्रां ताम, कुटिज
 सेन ते ॥ साहेबजी ॥ तुम सांभळो स्वामी नाथ, प्रजाना
 ते ॥ साहेबजी ॥ प्रभु शु तुम एहने तेडी, आयो गुज को
 ॥ सा० ॥ निज घरतुं सधलुं सोंपी आपोपुं शु वरो ॥ सा०
 ॥ १ ॥ एतो गर्भने निम, गुरव रंगो देयवो ॥ सा० ॥ नि
 म दृष्टिबळने प्रभु मान, देइ जश लेयवो ॥ सा० ॥ बलि
 म पासं शाळि, भेडाव्यानी करो ॥ सा० ॥ ए तो पाइ
 ने ध्याळ, उछेरो जनहरो ॥ सा० ॥ २ ॥ तुम इगि पोर
 जन साधो, बर्याजो मेलव्यो ॥ सा० ॥ परदेशी अजा
 दुसन, श्वानने हेळव्यो ॥ सा० ॥ ए तो वेरो तुमचो प्रभु
 रुमिने शोपसा ॥ सा० ॥ तुन हृदये नारीनी झाल ते,
 जो शोपसा ॥ सा० ॥ ३ ॥ ए तो त मोटे प्रभु, उगतो नी
 छेदीये ॥ सा० ॥ ए तो काळ कंटकने छेदीतां, धर्म न वेदी
 ॥ सा० ॥ ए तो शु तुम स्वामी, मोडे लंगाडो एहने ॥ सा०
 ॥ ए तो कपटीमां निगदार, मे दीडो तेहने ॥ सा० ॥ ४ ॥
 ए तो कपटे करिने काढो, लाव्यो नागी दो ॥ सा० ॥ बळी
 लाव्यो भ्रष्ट स्वजानो, भूती सारी दो ॥ सा० ॥ ए तो ज
 णजो स्वामी मरोतो छे, जगनो चोर ने ॥ सा० ॥ तुम आने
 मोरे दिग, भ्रमवंग जोग ते ॥ सा० ॥ ५ ॥ ए तो प्रभु तुम
 मानो साधी, जाणि मवी कही ॥ सा० ॥ पप्रु हुं जाणुं ते
 कान्तिव, वात कंगे मरी ॥ सा० ॥ ए तो एहने शो निवक
 म, कंगे तुम गजवी ॥ सा० ॥ ए तो एहना खायायां पायां
 न पागे ते मनवी ॥ सा० ॥ ६ ॥ ए तो श्री लंका श्रीलंका, गजना
 नाथनी ॥ सा० ॥ ए तो समुद्र उलथी जाव, ते सुकळ मा

यनी ॥ सा० ॥ ए नो जे जन्म गयो हेत तो, पाछो नावनी
 ॥ सा० ॥ ए तो भोटोटा मगरमच्छ, मुखे गिली जावतो ॥ सा०
 ॥ ७ ॥ तव आपणुं नायजो महोटुं, जोर ते फावतुं ॥ सा० ॥
 ए नो आपणुं वितवुं यावत, सचलुं भावतुं ॥ सा० ॥ पण
 ए तो नाटक चेटक, कहीने आवियो ॥ सा० ॥ ए तो नारीने
 चंद्राम्य, स्वदग दो लावियो ॥ सा० ॥ ८ ॥ जिम श्वान
 अजाण्यो घाडने, गेटा ले गयो ॥ सा० ॥ बल्यो काकनाभीनो
 न्याप, उत्तागो निम ययो ॥ सा० ॥ तिम आव्यो जाणजो इ
 रिबल, नंका गढ जइ ॥ सा० ॥ तुम आगल फुल्यो ए एढ,
 चोलो ढोडर थड ॥ सा० ॥ ९ ॥ ए तो एहवा नरने मूकाये,
 स्वामी यमघरे ॥ सा० ॥ ए तो काठिये आभइ छेड ने, दूर
 भली परे ॥ सा० ॥ ए तो हिवे तुम स्वामी माहरी, गुढे चा-
 लाओ ॥ सा० ॥ ए तो श्रभु तुम शीघ्र दो नारी, साथे माल
 शो ॥ सा० ॥ १० ॥ तव नरपति जेपे मांभल, मंत्री मा
 हरी ॥ सा० ॥ हिवे आज पडे कदि आण न, लोडुं नाहरी ॥
 ॥ सा० ॥ ए तो जेठली वान करीने, मंत्री ते खरा ॥
 ॥ सा० ॥ ए तो चोकस बेडो माहरी, मनडे महचरी ॥ सा० ॥
 ॥ ११ ॥ पण ते हिवे मंत्री बात, घडो कोद अभिनवी ॥ सा०
 ॥ ए तो आपणुं जेठयी कार्य, सीजे सुगुणवी ॥ सा० ॥ ए तो
 इरिबलनो जे शल्य छे, ने कादो पगे ॥ सा० ॥ ए तो आपणे
 मंदिर राणा, दो आवे ते करो ॥ सा० ॥ १२ ॥ तव मंत्री
 बोल्यो रुपने, मनमा दुष्ट ने ॥ सा० ॥ एइ बातनुं बीडं छडुं
 छे, इं यइ एष्ट ते ॥ सा० ॥ तुम बुद्धि यताडुं स्वामी, एहवी
 दिल ठरे ॥ सा० ॥ ए तो जे बलधी नवि सीसि, काम ते क
 ल कोर ॥ सा० ॥ १३ ॥ हिवे ने माटे तुम सभा, मध्य वेसी
 ने ॥ सा० ॥ तुम यम नोनरना इरिबल, दुको विदगि

॥ शाल ५ मी ॥ थारे माथे पचरंगी पाग, सोनारो
 ॥ मारुनी ॥ ए देवी ॥ हिचे बोल्यो मंत्रां ताम, कुटिल
 शेन ते ॥ साहेबजी ॥ तुम सांभलो स्वामी नाथ, मजाना
 ने ॥ साहेबजी ॥ मधु शु तुम एहने तेडी, आयो गुण को
 ॥ सा० ॥ निज घरतुं सधलुं सोंपी आपोपुं शुं बरो ॥ सा०
 ॥ १ ॥ एतो गर्भने जिम, गुरव रंगो देयको ॥ सा० ॥ हि
 म दिसिलने मधु मान, देइ जश लेयरो ॥ सा० ॥ बलि
 म पामे शाळि, भेटाव्यानी करो ॥ सा० ॥ ए तो पाइ शु
 ने व्याळ, वळेरो जनहरो ॥ सा० ॥ २ ॥ तुम इगि पोर
 जन साभो, बटाणो मेळव्यो ॥ सा० ॥ परदेशी अजानो
 दुष्टन, शानने हेळव्यो ॥ सा० ॥ ए तो वेरी तुमचो प्राजे
 कर्मने शोपरा ॥ सा० ॥ तुन हदये नारीनी झाल ते,
 मी शोपरा ॥ सा० ॥ ३ ॥ ए तो त मोडे मधु, उगतो ते
 छेरीये ॥ सा० ॥ ए तो काळ कंटकने छेदनी, धर्म न वेरी
 ॥ सा० ॥ ए तो शु तुम स्वामी, मोडे लगाडो एहने ॥ सा०
 ॥ ए तो कपटीयां मिश्रदार, मे दडिो तेहने ॥ सा० ॥ ४ ॥
 ए तो कपटे कर्मने काडी, लाव्यो नारी दो ॥ सा० ॥ बनी
 लाव्यो भग्न गजानां, भूती मार्ग दो ॥ सा० ॥ ए तो ज
 गती व्यापी मडोरो छे, जगनो चोर ने ॥ सा० ॥ तुम प्राजे
 मोरे दिग, भमवर जोर ने ॥ सा० ॥ ५ ॥ ए तो मधु
 मारी मारी, माणि मरी करो ॥ सा० ॥ ए तो मधु
 कर्तिय, काव करी मरी ॥ सा० ॥ ए तो एहने शो रिउम
 म, करो तुम मारी ॥ सा० ॥ ए तो एहना मारानो दातो,
 न दागे ते मारी ॥ सा० ॥ ६ ॥ ए तो मी लका मीळका, मडना
 मारी ॥ सा० ॥ ए तो मधु उदरी जाव, ने मडव म

ધનો ॥ સાં ॥ એ તો જો જલમે ગયો હોત તો, પાછો નાવતો
 ॥ સાં ॥ એ તો મહોટા મમામચ્છ, મુઠ્ઠે ગિલી જાવતો ॥ સાં
 ॥ ૭ ॥ તવ આપણું નાયજાં મહોટું, જોર તે ફાવતું ॥ સાં ॥
 એ તો આપણું ચિંતવ્યું યાવત, સચલું ભાવતું ॥ સાં ॥ પણ
 એ તો નાટક ચેટક, કળીને આવિયો ॥ સાં ॥ એ તો નારીને
 ચંદ્રાસ્ય, સ્વદગ દો સ્થાવિયો ॥ માં ॥ ૮ ॥ નિમ શ્વાન
 અજાણ્યો ઘાડેને, મેડી લે ગયો ॥ સાં ॥ બલી કાકનાશીનો
 ન્યાપ, ઉત્સાગો નિમ મયો ॥ સાં ॥ નિમ આવ્યો જાણજો હ
 રિચ્છ, શંકા મદ જડ ॥ માં ॥ તુમ આગલ ફલ્યો એ રદ્દ,
 પોતો હોદર થડ ॥ સાં ॥ ૯ ॥ એ તો એહવા નરને મૂકાયે,
 સ્વામી યમયો ॥ સાં ॥ એ તો કાઠીયે આમદ છેડ તે, દૂર
 મઝી પરે ॥ સાં ॥ એ તો દિવે તુમે સ્વામી માહરી, બુદ્ધે ચા-
 નાનો ॥ સાં ॥ એ તો પ્રભુ તુમે શીઘ્ર દો નારી, સાપે માલ
 શો ॥ સાં ॥ ૧૦ ॥ તવ નરપતિ જંપે સાંભલ, મંત્રી યા
 હરી ॥ સાં ॥ દિવે આજ પછે કદિ આણ ન, લાંબું તાહરી ॥
 ॥ સાં ॥ એ તો જેટલી વાત કરીને, મંત્રી તે સરા ॥
 ॥ માં ॥ એ તો ચોક્કસ થેડો માહરે, મનદે સદ્ચરી ॥ સાં ॥
 ॥ ૧૧ ॥ પણ તે દિવે મંત્રી વાત, ઘડો કોટ અભિનરી ॥ સાં
 ॥ એ તો આપણું જેઠું કાર્ય, મીઝે સુગુણરી ॥ સાં ॥ એ તો
 દરિયલનો જે શલ્ય છે, તે કાઠો પગો ॥ સાં ॥ એ તો આપણે
 મંદિર રાણ, દો આરે તે કરો ॥ સાં ॥ ૧૨ ॥ તવ મંત્રી
 ચોલ્યો જુપને, મગમી દુટ તે ॥ સાં ॥ એહ વાતનું બીડું છું
 હ, તેં થઈ દુટ તે ॥ સાં ॥ તુમ બુદ્ધિ વતાવું સ્વામી, એહરી
 દિલ ઝરે ॥ માં ॥ એ તો જે વલયી નવિ સંજો, કામ તે ક
 લ કો ॥ સાં ॥ ૧૩ ॥ દિવે તે માટે તુમે સભા, મધ્યે વેસી
 ને ॥ સાં ॥ તુમે યમ નોતરવા હમિયલ, મુકો ગિરગિ

ने ॥ सा० ॥ जब घाई छवसे हरिषष्ठ, ते चित्त राखुं ॥
 ॥ तब वाली जाली खाख, करिने नाखुं ॥ सा० ॥ १४
 विण पइसे आपणि दूर, विराय ते जायसे ॥ सा० ॥
 शिवयणी मृगनयणी, आपणी थायसे ॥ सा० ॥ नवि
 वायस कंठे, रयणनो हार ते ॥ सा० ॥ ए तो छे तुम
 नायजी, नारि श्रीकार ते ॥ सा० ॥ १५ ॥ मन
 महिपति मंत्रिनी, वाणी सांभली ॥ सा० ॥ ए तो भक्ती
 बताइ ते सुखदायीमां भली ॥ सा० ॥ इम दो जने
 परठ, करचो नृप मंत्रीये ॥ सा० ॥ यम नोतग्यानो
 करि, हरिबल यंत्राये ॥ सा० ॥ १६ ॥ इम दुर्मति दीधि
 पने, काल सेन ते ॥ सा० ॥ हरिबलने चुकवा दो जन,
 लय लीन ते ॥ सा० ॥ पण एतु न जाणे मूरख, दो जन
 ते ॥ सा० ॥ किण ठाणे किणे कडणे, वेससे छंट ते ॥
 ॥ १७ ॥ जीमलालचियो यह आकरि, बांधी मोहनी ॥ सा०
 कोटा कोटी सागर सत्वर, लहे दुख द्रोहनी ॥ सा०
 चोराशी जीवा जोनिमें, जीव ते यह रले ॥ सा० ॥
 टि पाप भोगवतां, सादु नवि बले ॥ सा० ॥ १८ ॥
 कांटे काट बले निम, लोहने भाजने ॥ सा० ॥ तेम जीवने
 में कर्म, बरे मूसाज्ञने ॥ सा० ॥ ए तो पर निद्रा परद्रोह,
 जे आकरा ॥ सा० ॥ तेणें दीक्षां शिवपद वारणें, आहां
 मर्या ॥ सा० ॥ १९ ॥ ए तो कंचन कामिनी ए दो,
 बापदा ॥ सा० ॥ जीव बांधे निकाचित कर्म, गर्वीनां
 दां ॥ सा० ॥ जीव भटके बार अनंती, नरक निगोदमां
 ॥ सा० ॥ ए तो सूभ बादर यह फिर, राज ते चौदमां ॥
 ॥ २० ॥ ए तो कंचन कामिनी सारु, जीव भंडाय छे ॥ सा०
 ए तो दहभर दम्भर चोर, यह दंडाय छे ॥ सा० ॥ निम

नी देखे दूध, न देखे दांगदी ॥ सा० ॥ निम जीव न देखे
 करनी, आगे थपलाकडा ॥ सा० ॥ २१ ॥ इम जाणतां
 जीव चेत नई, कर्मना जोरथा ॥ सा० ॥ ए तो ज्ञान क्रिया
 दो नदि गमे, कर्म कबोरथा ॥ सा० ॥ इम मंत्री शक्ति निरु
 चित, कर्मने कालने ॥ सा० ॥ ए तो हारेबल उपर देख, घरे
 पंढाळ ते ॥ सा० ॥ २२ ॥ दिग मुने मंत्रि बोलि पयो, पद
 दोषा शूल ते ॥ सा० ॥ पग नृप मंत्रीना मुखमें, पदसे धूल
 ते ॥ सा० ॥ कोइ बातें अपी भीदे नही, मंत्री व्याल ते ॥ सा०
 ॥ पण अंतें जातां बहेसे, पाणीं ढाळ ते ॥ सा० ॥ २३ ॥
 ए तो साहिबने घरे जातां, सेलुं एक छे ॥ सा० ॥ रुही भूं
 दीनो ज्ञानाते, प्रभु नेक छे ॥ सा० ॥ ए तो काल प्रसावने
 योगे, करणी संभाले ॥ सा० ॥ वर दुर्घने जलनो बहरी, करि
 देसादसे ॥ सा० ॥ २४ ॥ एक समझित बिना जे जीवने
 पोर अंशारधे ॥ सा० ॥ निष्ठि दिन घन घागी कर्सेनो, मर्म व
 पार छे ॥ सा० ॥ पृथुल परावर्तन काल, अनतो ते करे ॥
 ॥ सा० ॥ जय तर क्रिया कष्ट करे ते, सवि निःफल घरे ॥
 ॥ सा० ॥ २५ ॥ जेहने घट भरवर समझित, केही उपोव छे
 ॥ सा० ॥ तम अनुमा मरमनि बंछित, मुख उपोव छे ॥
 ॥ सा० ॥ तम जोगे उपोवते सरुसीनु, स्व ते ओलम ॥
 ॥ सा० ॥ बिदानंद ने आनंदने लदे, शिव मुख गिन ठेकरो ॥
 ॥ सा० ॥ २६ ॥ जेहनी करणी दुभ घरोटी, छे संगारने ॥
 ॥ सा० ॥ तम बार कडो घनराने, मुख भागारने ॥ सा० ॥
 ए तो दाऊ करी दुभ पांचवी, घोडा टाढामनी ॥ सा० ॥
 ए सो लुब्धि करे मरि मज जो, आगे सरामनी ॥ सा० ॥ २७ ॥
 ॥ बुहा ॥ शनि घरे परत करी भयो, नृप मंत्री जग दोष ॥
 एरोता निज निज मंदिरे, पुर घरी मज मोप ॥ १ ॥

दिन नृप मांघियें, किष्की फचेरी सार ॥ चामर छत्र विराजते
 बैठो तबत उदार ॥ २ ॥ छविश राजकुली भिल्ली, बट बश
 ते सांभंत ॥ खान उमराव ते आविया, परग्वद्वे माइंत ॥ ३ ॥
 हरिबल पण निहां आवियो, बैठो नृपनी संग ॥ एरुण गरी
 विराजता, जाणे शशि रवि चंग ॥ ४ ॥ द्विवे नृप तेहु मोकने,
 वणिकने घर घर माग ॥ महाजन सममत मेळियां, मुक्ती निज
 तळार ॥ ५ ॥ बड बरती व्यवहारिया, डाढी माना जेह ॥
 डाढी मति छे जेहनी, मिलिया ते गुणगेह ॥ ६ ॥ दाने मने
 आगता, दीसता जडवार ॥ धनद भडागी मागिया, गावे
 बड व्यवहार ॥ ७ ॥

॥ डाल ६ टी ॥ लडाण जायो दीकरी ॥ सोभागी दे ॥
 भायो माम बमत के ॥ लाल सोभागी दे ॥ ए देवी ॥ मा
 हाजन साथे सहू मिठी ॥ सोभागीदे ॥ पदेगी भला शिणगार के
 ॥ लाठसोभागीदे ॥ निज निज घरनां भेटणां ॥ मो० ॥ ले आया
 दरवार के ॥ ला० ॥ १ ॥ श्रीवंत श्रीधन मागसो ॥ सो० ॥
 शंकर शंभु सगाठ के ॥ ला० ॥ गुरनं सूरगे सूरजी ॥ सो०
 ॥ सोभागी मदर साल के ॥ ला० ॥ २ ॥ मानो मांठो मा
 जती ॥ सो० ॥ मागद मोनीलाल के ॥ ला० ॥ जेठो ज
 गमी जीरगो ॥ सो० ॥ जगनीवन जगमा के ॥ ला० ॥
 ॥ ३ ॥ धानो धोमन थावर ॥ सो० ॥ भागो भीमो भवान
 के ॥ ला० ॥ कोरो केशर करमनी ॥ सो० ॥ कल्याण
 कामो कान के ॥ ला० ॥ ४ ॥ हूँ देवा देखी ॥ सो० ॥
 दापो दानो दयाल के ॥ ला० ॥ प्रेमो प्रेनजी पोममी मां
 ॥ एरो ने नयन पाल के ॥ ला० ॥ ५ ॥ नेपो नेणमी ना
 गती ॥ सो० ॥ नापो नयमल नील के ॥ ला० ॥ रोरो

रणजी रंगजी ॥ सो० ॥ रांकी रंगो रंगील के ॥ ला० ॥
 ॥ ६ ॥ पायो बेलो बालजी ॥ सो० ॥ वीरो ने वीरचंद
 के ॥ ला० ॥ हेमो हीरो हर्षसी ॥ सो० ॥ हंसो ने हरचं
 द के ॥ ला० ॥ ७ ॥ गोहीदाम गगलची ॥ सो० ॥
 गांगोने गोपाल के ॥ ला० ॥ गगजी गगेश ने गांगजी ॥
 ॥ सो० ॥ गोविंद गोरो गलाल के ॥ ला० ॥ ८ ॥ खवो
 सीमो खनजी ॥ सो० ॥ खागेने खुदाल के ॥ ला० ॥
 तारो तुलसी श्रीकमो ॥ सो० ॥ प्र्यवकने प्रिभुवन्न के ॥
 ॥ ला० ॥ ९ ॥ शिवो सेवक श्यामजी ॥ सो० ॥ शमो
 ने शिवचंद के ॥ ला० ॥ सारो शिवशी श्यामजी ॥ सो० ॥
 सावो साकर वृंद के ॥ ला० ॥ १० ॥ इत्यादिक व्यवहा
 रिया ॥ सो० ॥ मिलिया माहाजन साय के ॥ ला० ॥ भेट
 भन्नी नृपने करी ॥ सो० ॥ बेडा प्रणमो नाय के ॥ ला० ॥
 ॥ ११ ॥ इगि परे सद् नगरी जना ॥ सो० ॥ मेला वर्ण
 यशर के ॥ ला० ॥ बेडी परखद सद् मित्री ॥ सो० ॥
 नृपने कर्गने जुहार के ॥ ला० ॥ १२ ॥ द्वि नृप अवसर
 नैइने ॥ सो० ॥ दोह्यो वषण विचस के ॥ ला० ॥ बीहुं
 यम आमंत्रवा ॥ सो० ॥ मूके पंच समस्त के ॥ ला० ॥
 ॥ १३ ॥ रे सामंतो सामंते ॥ सो० ॥ बीहुं प्रहो तुम एह
 के ॥ ला० ॥ यमने नैनहं देइने ॥ सो० ॥ तेही आवो
 नैइ के ॥ ला० ॥ १४ ॥ वैशाख शुद्धि पांचा लगे ॥ सो० ॥
 ॥ तेही लावे जेह के ॥ ला० ॥ माहरी रीझ ते पापंश ॥
 सो० ॥ मनोवंचित समनेह के ॥ ला० ॥ १५ ॥ ते माटे
 बीहुं प्रहो ॥ सो० ॥ जेहमां होवे माच के ॥ ला० ॥ जीविन नगे
 हें तेहना ॥ सो० ॥ पालीश मुपरे वाच के ॥ ला० ॥
 ॥ १६ ॥ श्रम नृप बाणी सांभजी ॥ सो० ॥ सभा यई विलस

के ॥ ला० ॥ परपद मीन करी रही ॥ सो० ॥ जागे
 बुदी मक्ष के ॥ ला० ॥ १७ ॥ निज निज मुख
 सो० ॥ परपद थड़ मन भूर के ॥ ला० ॥ उबड़े को
 जीभड़ी ॥ सो० ॥ जागे गये देवाणो सिंदूर के ॥ ला०
 ॥ १८ ॥ परपद जागे मझमें ॥ सो० ॥ ए गुं बोल्यो
 के ॥ ला० ॥ देखी पेखी यम घरे ॥ सा० ॥ कहो कि
 हां जहराय के ॥ ला० ॥ १९ ॥ सहि तो ए परजे
 ॥ सो० ॥ नृपनी दृष्टि फिरय के ॥ ला० ॥ लंद्री घनने
 ॥ सो० ॥ यमनु मसलू करेय के ॥ ला० ॥ २० ॥
 तो नृप जाणतो ॥ सो० ॥ भिनि कंकण पहेरयां केदार के
 ॥ ला० ॥ पण काम पडे मीनी मुपकने ॥ सो० ॥
 भित को संहार के ॥ ला० ॥ २१ ॥ ए दृष्टांत ते नृ
 रथो ॥ सो० ॥ मांढ्यो विडानो ए पास के ॥ ला०
 कोइकर्ना ते फिरी दिशा ॥ सो० ॥ लभी मुभी ये
 ॥ ला० ॥ २२ ॥ इम समझी मनमें रही ॥ सो० ॥
 परजा मीन धरेय के ॥ ला० ॥ स्वर्ग मटा मट जोइ रही
 ॥ सो० ॥ पग उत्तर कोइ न देख क ॥ ला० ॥ २३
 दख नृप बोल्यो घरकीने ॥ सो० ॥ ए तो लमणे भूकुटी
 के ॥ ला० ॥ ग्रान स्वाभां तुमें अन तगा ॥ सो० ॥ हिं
 वा कान दटाप के ॥ ला० ॥ २४ ॥ जो भम प्रापनो
 करो ॥ सो० ॥ तो तुमें ग्रो वीहं एह के ॥ ला० ॥
 दिनर को माग ग्रो ॥ सो० ॥ अन्य मूठकनो होय
 ॥ ला० ॥ २५ ॥ इगि परे नरपनि बोलियो ॥ सो० ॥
 रकी परखट त्यांदि के ॥ ला० ॥ चमरयां मटुनां नांग ते
 ॥ सो० ॥ नृप मूकने छे यम ज्योहि के ॥ ला० ॥ २६
 अवित्र ये दुःख छोहने ॥ सो० ॥ कहो नम कुण

॥ ला० ॥ बाद जो गजरो चीभरां ॥ मो० ॥ किहां हो
 वान पुकार के ॥ ला० ॥ २० ॥ हिरे मुणजे भविष्य तुम
 मो० ॥ जे बोलने मंत्री काल के ॥ ला० ॥ ए कोह न
 दि लखि छी मही ॥ मो० ॥ ए तो प्रीता छदासनी
 ल के ॥ ला० ॥ २८ ॥

॥ इहा ॥ अवसर यहि कानसेन ते, सोल्यो नव कर जोदि ॥
 रज मुनी मम माहरी, कहुं तुम आलय छेदि ॥ १ ॥ यम
 तरा नापनी, धातुं ग्रहावो जेह ॥ देखत मग्वा कु ।
 हे. मरणते धातुं एह ॥ २ ॥ धोरतुं धातुं जे नाव लहे.
 जागे ते यम ॥ गज पावर अंशुकागिर, नाखी स्वानि तुम्ह
 ॥ ३ ॥ देव रूप जे मानवी, छे तेहनां ए काम ॥ हुं जागे
 नि कोहलां, यम राजाने टाम ॥ ४ ॥ आगे काम मुपरिषा,
 जा केरा जेह ॥ ते जागे यम नेहवा, हरिबछ छे मुणगेह ॥
 ॥ ५ ॥ मारनिक शिरोमणी, लपने कामे मर ॥ धोरवत के
 ॥ पुत्रो, ते करये मम कह ॥ ६ ॥ इणि पर परखद देखता
 जा इष्ट ते कान ॥ दोहरी घरण टनारनि, दूर रछो
 ॥ प्याय ॥ ७ ॥

॥ हाव ७ मो ॥ काजी ने पीली बादनी राजिद ॥ ए देखी ॥
 हे हरिबन्ने नूत को, पाना समर जीवत मुन ॥ यमरा
 जाने नेहवा, लाग मोनु ए धातुं दूह ॥ १ ॥ दंधीरा रे यमरप
 रंवे बदे तुं बेगे हो प्यारा लाव ॥ २ ॥ धातुं ॥ मारने काम
 मुपरवा, जाना मुन विग धातुं न कोय ॥ स्वार्थीना मर को
 निन्हा, जाना मोरीपोरा तुं जाय ॥ ३ ॥ ॥ २ ॥ ज्योतीन ने
 ह्ये मायणे. माग पावे ते निहोने ॥ परदुख मनि जे दन्तदे.
 जाना माया काये ने सेन ॥ ४ ॥ ॥ ३ ॥ यमन विहारी ना

नबी, लाजा अगनी क्षेप समशान ॥ दो पखें उग्रल
 लाजा तन मन करे सुखान ॥ पं० ॥ ४ ॥ शिर ओढ़े
 वयणयी, लाजा रुढ़ी भूढ़ी गाल ॥ मुख दुःख न गणे
 लाजा वयण तथा प्रति पाल ॥ पं० ॥ ५ ॥ श्रेणिक
 ण करी, लाजा परणावी निज धीय ॥ मेतारंज मातंगने.
 कीधो जमाइ जीय ॥ पं० ॥ ६ ॥ तेमाटे हरिवल तुम,
 बीडु ग्रहो ए पान ॥ बैशाख शुद्धि पांचम लगें, लाजा
 घरे आण ॥ पं० ॥ ७ ॥ इम नृपवाणी सांभली, लाजा
 ल चिते ताम ॥ जो नाकारो हुं करुं, लाजा तो न रहे मुज
 ॥ पं० ॥ ८ ॥ जामगरी सलगडीने, लाजा दुष्ट रघो ते दूर
 भरी गोळिमें कोश ते, लाजा नाखी नृपनी हगूर ॥ पं० ॥ ९
 कोइक भवनो नीमडथो, लाजा मंत्री बैरो व्यास ॥ मरणतुं
 ग्रहावतां, लाजा कीरो महोद्यो जजाऊ ॥ पं० ॥ १० ॥ तो मुं
 मभु माहरो, लाजा जोछे पाधरो तेह ॥ तास पनाये
 लाजा जीवथी दाळूं छेह ॥ पं० ॥ ११ ॥ तो मुजरो सरो
 रो, लाजा जग सर चाहे बात ॥ महिपी नीत ते महिपीने,
 लाजा पाईने करूं ख्यात ॥ पं० ॥ १२ ॥ एम विचारी
 लाजा हरिवल उठयो त्यांहा ॥ नृपने प्रणमा हायगुं, लाजा
 ग्रहो ते उलछांही ॥ पं० ॥ १३ ॥ तव परजा कर जो
 लाजा विनये त्यां महिनाथ ॥ हरिवलने उगारीये, राज
 करी दो हाय ॥ १४ ॥ राजनजी रे अम वयण विशेष
 हो राज प्राणाधार ॥ ए आंकणी ॥ कटकी कीडी उपो,
 तृण पर ज्युं कूडार ॥ ते उखाणो नायजी, राज मेरो
 धार ॥ रा० ॥ १५ ॥ ए परदेशी प्राहुणो, राज
 वायुं झकोल ॥ आपणी नगरी जमाडीने, राज देखाड्यो
 धो ॥ रा० ॥ १६ ॥ ते नरने किम द्विये, राज गुण

पण करंड ॥ देव करीने पूजीये. राज होवे लाभ असंड ॥
 रा० ॥ १७ ॥ ते माटे तुम नायजी, राज दीजे वंछित दान
 मजा मिथी सहू वीनवे. राज मागे पतुं मान ॥ रा० ॥ १८ ॥
 धोई घमडूनं, राज घो घीमाने जोय ॥ तुम सुखने जे वांछसे,
 नि करये काज ते सोय ॥ रा० ॥ १९ ॥ परियागतना मालं
 ; राज खाता हये तुम जेह ॥ ते किम पाछा देयसे, राज
 म पटे पण तेह ॥ रा० ॥ २० ॥ तव नृप रीप चढाइने,
 नि पोल्यो भट्टये चढाय ॥ रहो अणबोली परज ते, राज से
 शो नही तुम दांय ॥ रा० ॥ २१ ॥ तव पग्जा छानी रहि,
 नि मयझी ते मनमांदि ॥ विण खूटे नृप कोपियो, राज सुगुण
 करसे आंदि ॥ रा० ॥ २२ ॥ ये नृप पर्जन्ये शीखडी,
 नि करतो क्रौर्य अपार ॥ आव्यो चांवलदे शिरें, राज माल
 केरो भार ॥ रा० ॥ २३ ॥ ए उखाणो दाखवी, राज प
 नि कीम बिदाय ॥ विलखी थडने परज ते, राज ढवी मन उल
 ाय ॥ रा० ॥ २४ ॥ चहुटे चहुटे चाचरे, राज मिलीयां
 गेक अनेक ॥ टोले टोले सहू मली, राज करता वात विवेक
 ॥ रा० ॥ २५ ॥ कहे केताइक मानवी, राज नृप भिमज्यो खां
 ख ॥ राखे हरिवल उपरे, राज ते मालचयी द्वेष ॥ रा० ॥
 २६ ॥ कहे केताइक मैनढो, राज कावसेन विनिष्ट ॥ ता
 री मूडी ते कगे, राज-काग परे ते उच्चिष्ट ॥ रा० ॥ २७ ॥
 ए मरी हो पापीया. राज महोश दीडा कुजात ॥ हरिवलने
 ज्व देयसे, राज युग लगे रह्ये वात ॥ रा० ॥ २८ ॥ इणि
 ते साजन सहू मिथी, राज चार्ता योके याक ॥ करता हाहाख
 करे, राज सत्रही नगरीनां लोक ॥ रा० ॥ २९ ॥ पण
 ना मृष्टे पांगो, राज मटये कःख जंजाल ॥ लब्धि कहे हंम
 मानवी, राज श्रीजा छल्लासवी डाक ॥ रा० ॥ ३० ॥

नवी, लाया भगनी क्षेपे समशान ॥ दो पत्ते उग्रल
 लाया तन मन करे सुखवान ॥ पं० ॥ ४ ॥ शिर भों
 वयणयी, लाया रुही भूँदी गाल ॥ सुख दुःख न मंष
 लाला वयण तणा मति पाल ॥ पं० ॥ ५ ॥ श्रेणिक
 णे करी, लाला परणावी निज धीय ॥ मेतारज मातंगे,
 कीधो जमाइ जीय ॥ पं० ॥ ६ ॥ तेमाटे हरिवल तुम्ह
 बीहुं ग्रहो ए पान ॥ वैशाख शुद्धि पांचम लग्ने, लाला
 घरे आण ॥ पं० ॥ ७ ॥ इम नृपवर्णी सांभली, लाग
 ल चिते ताम ॥ जो नाकारो हुं करुं, लाया तो न रहे सुख
 ॥ पं० ॥ ८ ॥ जामगरी सलगडीने, लाया दुष्ट रक्षो ने
 भरी गांझि कोश ते, लाया नाखी नृपनी हगूर ॥ पं० ॥
 कोइक भवनो नीमडयो, लाया मंत्री बेरी व्यास ॥ मरण
 ग्रहावनां, लाया कोयो महोदो जजाळ ॥ पं० ॥ १० ॥ तां
 मभु माहरो, लाया जोछे पाधरो तेह ॥ तास पंसाये
 लाया जीवयी टालुं छेह ॥ पं० ॥ ११ ॥ तो मुजरो तरो
 रो, लाया जग मर चाहे वात ॥ महिपी नीन ते महिपीने,
 ला पाईने करुं ग्यात ॥ पं० ॥ १२ ॥ एम विचारी
 लाया हरिवल उठयो त्यांढि ॥ नृपने मणभो हायरी, लाया
 ग्रयो ते उडछांढि ॥ पं० ॥ १३ ॥ तव परजा कर
 लाया विनवे त्यां महिनाथ ॥ हरिवलने उगारीये, राज
 करो दो हाय ॥ १४ ॥ राजनत्री रे अम वयण विशेष
 हो राज प्राणाधार ॥ ए आंकणी ॥ कटकी कीडी उष
 हृण पर ज्युं कूटार ॥ ते उवाणो नायजी, राज मेरो
 धार ॥ रा० ॥ १५ ॥ ए परदेशी प्राहुणो, राज
 वायु झकील ॥ आपणी नगरां जमाडीने, राज देसा
 थो ॥ रा० ॥ १६ ॥ ते नरने किम द्विये, राज नृप

कुण नाह रे ॥ १ ॥ मीत्रम प्यारा रे सांभलो ॥ ए था
 जी ॥ नाह बिहूणी ते नारी, न गमे पात सोच्छाह रे ॥ जी
 त मुधी धखती रहे, जाणे इटनो दाह रे ॥ लागे रोमें रोमें
 रह रे, बिरहनी झाऊ असाह रे ॥ पीढे मदन अयाह रे, न
 हो गहे ते क्याह रे ॥ मी० ॥ २ ॥ ए मूख मंदिर मांभिया,
 रिपां छे घन धान्य रे ॥ कंत बिना ते कामिनी, जाणे अल्
 ते धान रे ॥ नदिये को तस मान रे, मूकां जिय तरुधान रे,
 गोसां काननुं श्वान रे, जाय तिहां लहे अपमान रे, हम सो बि
 रां ते जाण रे ॥ मी० ॥ ३ ॥ दे दोष कुमरी दो दैवने,
 सो गुप्त कीथो अपराध रे, बिण मूने मुक्त कंतने, यमपुह मूके
 हमार रे, जो ते कीरी ए बराध रे, काटि ने को भरनी दाप रे,
 पीढे बियोग अगाध रे, पीढे मंतने साध रे ॥ मी० ॥ ४ ॥
 रने मुख मणिपुत्री पदी, जेह पाटे छे बियोग रे ॥ गण्या दिन
 ते नायजी. कां नपी सेतो बलिभोग रे, जाये सपठाना रो
 रे, भंगि मनना ते सोग रे, जाणे गुं सपला ते सोग रे ॥
 मी० ॥ ५ ॥ कंत बिना ते बिमोगनी, पामं दुःख अपार रे
 बिरहानखनी ते बाफमां, सोशी रहे तनसार रे ॥ होवे बबूलाका
 रे, स्तारे पावे ते छार रे, जावे कोने आगार रे, नव दे दुह
 भोकार रे, जिया ते स्त्री अवतार रे, भारती निधन ते मार रे
 मी० ॥ ६ ॥ बिरहनी नारीने कंतनुं, प्यान रहे तस जी
 रे ॥ तंडुलमच्छ परे कर्पने, बापे निकाचि मदीर रे, दम
 मारस नरि पीव रे, मोहनी कर्म अनीव रे, जीवतो दुर्मन आ
 हीव रे, बिन्द ए बिहरी लहीव रे ॥ मी० ॥ ७ ॥ एनि
 ते प्यारी कंतने, को बाणी ससनेह रे ॥ नयनें जलधर बर
 हती, जाणे भाद्रव मेह रे, रहो मीत्रम तुम गैर रे, ए दहो मुरंग
 रे, भोगरो वन घन एह रे, पानी पुष्पनी रेह रे ॥ मी० ॥

॥ वृद्धा ॥ हिवे हरिचरणे नृप करे, सांभल तुं पुत्र
 पंथ ग्रहो यम राजनो, पदोंचो जेम सदीव ॥ १ ॥ तर
 पांखयो हसि, सांभलो स्वामी मूल ॥ कामें से ते आवने,
 ने न घडे फूल ॥ २ ॥ तिम तुन कारजमें प्रभु,
 कुण ॥ दशरा भव न दोदियां, कुण देशे वसतुण ॥
 सेनक जे साचो हरे, ते तुम करसे काम ॥ डाल रवे तुम
 पीरज धरजो स्वाम ॥ ४ ॥ एम कही उठ्यो तुरत,
 करी प्रणाम ॥ बीहं ग्रही यमदूतन, आव्यो ते निज पंथ ॥
 निज नारी दो भागलें, हरिचलें मागी शीख ॥ यमने
 मणी, जातुं छे सहि इख ॥ ६ ॥ नृपतुं कारज सापना,
 प्रभो छे एह ॥ यम तेंही नृप मंदिरें, आवी सोपूं तेह ॥
 ते पाटे तुम शीख धो, तुमं जा चक्षु दोय ॥ होशे मेलो
 खित जो पानें होय ॥ ८ ॥ ए मंदिर सोपूं अछं, तुम
 री हच्छ ॥ दान सुपात्रे पोपनो, करजो पुण्य कयच्छ ॥
 देव गुरु समरी सदा, धरजो नव पद ध्यान ॥ पूजा भक्ति
 बना, करजो गहि सावधान ॥ १० ॥ कूल मर्यादें चालजो
 जो श्री जिनधर्म ॥ करजो उज्ज्वल पक्ष दो, राखजो नि
 भर्म ॥ ११ ॥ शीख भलामण इणि परें, निज नारीने
 ॥ पंथ भणी संवाहिने, गमन भणी पग दीध ॥ १२ ॥
 नां बपण ते सांभली, नारी दो अकुलाय ॥ जाणे रंभा
 पदां, तिम नागी मूर्च्छाय ॥ १३ ॥

॥ हाछ ८ मी ॥ राम भणे हाणि उठीयें ॥ ए देशे
 चेतन लहि नारी तदा, पल्लव पियनो ते साही रे ॥ १४ ॥
 ठ स्वरें करी, कहे नारां गहि धांही रे ॥ गृहमें रहो तुम
 म कगी मरणनो राह रे, छो प्रीतिम मुख छाह रे, लीजें
 माह रे, होवे अं पुं नारी उच्छाह रे, होवे गजबनो पाह रे,

१ कुण नाह रे ॥ १ ॥ प्रीतम प्यारा रे सांभलो ॥ ए आ
 णी ॥ नाह बिहूणी ने नारीने, न गमे पात सोच्छाह रे ॥ जी
 त मुषो थरती रहे, जाणे इटनो दाह रे ॥ लागे रोम रोम
 रह रे, बिरहनी साठ असाह रे ॥ पीढे मदन अयाह रे, न
 हो सहे ते क्याह रे ॥ श्री० ॥ २ ॥ ए मुख मंदिर मांथ्या,
 रियां छे धन धान्य रे ॥ कंत बिना ते कामिनी, जाणे अल्
 ते धान रे ॥ नदिये को तस मान रे, सूकां जिम तरुपान रे,
 जगां काननं स्थान रे, जाय तिहां लहे अपमान रे, इम स्त्री बि
 हां ते जाण रे ॥ श्री० ॥ ३ ॥ दे दोष कुमरी दो दैवने,
 पो तुष्ट कीयो अपराध रे, विण खूने मुस कंतने, यमघट मूके
 मार रे, स्त्री तें कीर्ती ए बराध रे, काडि ते को भवनी दाध रे,
 गदे वियोग अगाध रे, पीढे संतने साध रे ॥ श्री० ॥ ४ ॥
 इने मुख मतिपुत्री पदो, जेह पाडे छे वियोग रे ॥ गण्या दिन
 तां ते नाथजी, कां नथी लेतो बलिभोग रे, जाये सयलाना रो
 रे, भोगि मनना ते सोग रे, जाणे ज्युं सयला ते लोग रे ॥
 श्री० ॥ ५ ॥ कंत बिना ते विनोगणी, पामे दुःख अपार रे
 ॥ बिरहानखनी ते बाफमां, सीझी रहे तनसार रे ॥ होवे बमूलाका
 रे, खावे थावे ते छार रे, जावे कोने आगार रे, नव दे शकु
 र आंकार रे, बिया ते स्त्री अवतार रे, जीवती निधन ते नार रे
 ॥ श्री० ॥ ६ ॥ बिरहणी नारीने कंतनं, ध्यान रहे तस जी
 रे ॥ संकुलमच्छ परे कर्मने, बांधे निकाचि सदीव रे, श्रम
 गरस नवि पीव रे, मोहनी कर्म अतीव रे, जीवतो दुर्जन आ
 रीव रे, चिन्ह ए विग्री लहीव रे ॥ श्री० ॥ ७ ॥ एमि
 हो प्यारी कंतने, कहे बाणी ससनेह रे ॥ नयणें जलधर बर
 सती, जाणे भाद्रव मेह रे, रहो प्रीतम तुम गेह रे, म दहो सुरंग
 रेह रे, भोगवो नन धन एह रे, पामी पुण्यनी रेह रे ॥ श्री० ॥

॥ ८ ॥ हरिवल कहे दीय प्यारिने, मांखी भमृत बाण रे
म करो मन कोइ सोचना, तुमें छो जीवन प्राण रे, आंखनी
कां समान रे, पण छे नृपनी ते आण रे, बीहुं ग्रहों में ते जाण
रे, होवे ज्यु कोडि कल्याण रे, तुमें छो घग्ना मंढाण रे, म
खांचा ए ताण रे, अमें छुं पथी केकाग रे, करवु शीघ्र मयाण रे
॥ ९ ॥ सांभळ गोरी रे माहरी ॥ ए आंकणी ॥ एम कही
मच्छी चालीयो, रोनी मूका ते नार रे, नृपनु वयण ते पालवा
आव्यो यहि दवार रे, नृपने कोय नुहार रे, कहे मच्छी तांनि
वार रे, कग तुमें चिना तय्यार रे, म को डील विगार रे, सु
र्णा नृप चित मझार रे, पाम्पो हर्ष अपार रे, तेडाव्यो
ते तळार रे, चिना विग्यायी सार रे, हरिवल बले नृप
कारणें ॥ ए आंकणी ॥ १० ॥ अगर घंदन का
नी, रचना चयनी ते कीय रे ॥ मृगंध द्रव्य ते होमतां, नृप
करे मनोरथ लीप रे, गाणे रमणी ने गिद्ध रे, प्रभुमें पुश्तने ते
दोय रे, थड मृत्र पुण्यनी रुद्ध रे, आजयी बंछित सिद्ध रे ॥
॥ १० ॥ ११ ॥ हरिवल वप मयी आरीयो, पहेरी बल वि
नाळ रे ॥ भों भृग गोभतां, पहेर्यां झाळ शुभाल रे, कीयां
तिष्ठक ते भाळ रे, कग्मा थोफ ठ जाय रे, जेवे मनुष्यनी मान
रे, मगरी चयनी ते भाळ रे, दीसती महा विक्राल रे ॥ १० ॥
॥ १२ ॥ निग समे मागर देवता, हरिवळ समरे ते चित रे
॥ कतलग जनिनि नायनी, आव्यो मुरे करि दीन रे, जाग्या
सकळ शक्ति रे, बोल्पो मृग यह भित रे, हरिवळ मननां पवित्र
रे, राखजे अविचल चित रे ॥ १० ॥ १३ ॥ एन कही मुर
ते समे हरिवळ सम कग्मो रूप रे ॥ नृपजन भावि न देवतां,
बेडो घपमें ते चूर रे, जन मद्रु देखे मन्त्र रे, जन्तो मच्छी अ
नृप रे, हग्न्यो मंगी ते भद्र रे, पण ते पडियो मारुप रे ॥

॥ १४ ॥ हरिबल बनवी जन देखिने, सपत्ता यथा दि
 लसै रे ॥ हा हा करता ते मानवी, रोवे आरंभ वीर रे, न
 पने वी नदी मरि रे, बहिरा जल निबिरीर रे, सप्तम मन छ
 रे पार रे, न नद्यां मन कोट्यां वीर रे ॥ १५ ॥ १५ ॥
 निमि चापा ते नाचने, बरगयां धीम सगाद रे ॥ अट अट अट
 रे वन वानसी, अट अट अटने हाट रे, मट मट मटने ते नाटने,
 ॥ १६ ॥ १६ ॥ रोवे धुन बनगाद रे, रोवे धली पगाद रे
 ॥ १७ ॥ १७ ॥ हरिबल बनवानी जाऊ ते, लागी नन लगे
 वेद रे ॥ इयान ययुं नम ते यगी, दामि कालो ते घोट रे, र
 सिपने पन दोद रे, दीवी माले ते झोट रे, यपो रवि आकरो
 गोट रे, वरने अरगनी ओट रे, वरने अगनीनो गोट रे, यपो
 रे विनयी वरकोट रे ॥ १८ ॥ १८ ॥ जनि पने वैदिय रूप
 रे, अरिपन्नुं करी लाहि रे ॥ बाणिने हरिबल जात्रियो, जो
 सो निमि पदमाहि रे, मल्ल करी महु मारी रे, जन कहे मांथी
 मारी रे, यपो अरगकर यपाहि रे, गेवुं न पटे ते याहि रे,
 रमन मन्नाय यारि रे ॥ १९ ॥ १९ ॥ मल्ल यदु ते विदा
 रनी, लांघी बलपुं ते लाय रे ॥ जनअरपे करी मल्ल रे, ह
 मना मंत्रीने राय रे, कादयो दल्ल ते लाय रे, रमनी गिट्टी
 मल्ल रे, रिचे मज गंठिव याय रे, राहवा मंत्रीने लाय रे, अदी
 रे वीर वलाय रे, इन जपवां पर भाय रे, यानंत अंजु जप
 रे ॥ २० ॥ २० ॥ छिट छिट को नून मंत्रीने, मज मज मज
 निमि कोय रे ॥ मज मज कोय मजियो, मज मज मज को
 यी, मज मज मजो ते कोय रे, यि वन मज मज मज मज
 मज मज मज रे, मज मज मज ते कोय रे, मज मज मज मज मज
 ॥ २१ ॥ २१ ॥ पुरजन महु बली मज मज मज मज मज
 मज ॥ मज मज मज मज मज मज मज मज मज मज मज

लोवे रे ॥ भ० ॥ साहसीवच्छल भाव धरीजे, जे को चाह
 करिजे ॥ भ० ॥ १ ॥ श्रीजिनकी भाक्ती कोवा, दुःकृत
 पाव हंकारे ॥ भ० ॥ २ ॥ धन धननादिक जीव छोडावे, करुणा
 मानी भावरे ॥ भ० ॥ ३ ॥ दोषनुजादेक तीव्र जात्रा, जे
 को निर्मल गात्रे ॥ भ० ॥ ४ ॥ परियागतना वाम स्त्रावे, संघवी
 विलक्षणवे रे ॥ भ० ॥ ५ ॥ तद जप संयम ज्ञान किंग
 दो, पाले कर्म मर्यादोरे ॥ भ० ॥ ६ ॥ नय विवहारथी व्रत पञ्च
 खान, जे को चतुर मुजाणरे ॥ भ० ॥ ७ ॥ इत्यादिक
 दुभ करणी भाखी, सपली ए पुण्यनी साखीरे ॥ भ० ॥
 ८ ॥ द्रव्य स्तवथी जे को करणी, ते भरे पुण्यनी भाणीरे ॥ भ०
 ॥ ९ ॥ द्रव्य स्तवथी बामे स्वर्ग, उपजे मुर उपवर्गे रे ॥
 १० ॥ भाव स्तवथी केवल नाणी, यह बरे शुक्ति ते मागारे
 ॥ भ० ॥ ११ ॥ द्रव्यथी आशी पगे जे करणी, को ते लह रि
 द रमणी रे ॥ भ० ॥ १२ ॥ जे को भावथी करणी निराशी, होवे
 ते ज्योतिर्विभासीरे ॥ भ० ॥ १३ ॥ पुण्यथी हार हर मुर नर
 इंद, हलधर चक्री जिनंदारे ॥ भ० ॥ १४ ॥ त्रिशट शत्रुका पुरुष
 कहावे, उत्तम पदवां पावेरे ॥ भ० ॥ १५ ॥ ते मव सिद्धि
 निनवर भावि, शिव पदनां मुख चाखेरे ॥ भ० ॥ १६ ॥ देव दानव
 पग सह बंध भावे, अग्नियन सवि गलि जावेरे ॥ भ० ॥
 १७ ॥ अष्ट माहा भय करिय न देखे, निर्भय सपके चेखेरे
 ॥ भ० ॥ १८ ॥ ईति उपद्रव रोग न होवे, पातक सपदां खेवेरे ॥
 १९ ॥ १९ ॥ पंचमे सधले बोल मुदोला, पापे नसतठ
 मोलारे ॥ भ० ॥ २० ॥ मूत्र निद्रांतमे छे नर चावा, दुआ ते पुण्या
 नावारे ॥ भ० ॥ २१ ॥ ते नावार्थी मबोदरि तरीया, उप
 शम रसथी मरिपोरे ॥ भ० ॥ २२ ॥ अभ्यंतली गांठ विछेदी, धि
 वरमणी बरी दोहारे ॥ भ० ॥ २३ ॥ सवा कोटी साधनां

पित लगे, उपनो हर्ष अपार ॥ ७ ॥ दो नारी मुझ
 प्रभुये दीयी हच्छ ॥ तो हुं जइ सफलं करुं, मुझ जीवित
 च्छ ॥ ८ ॥ इम जाणी ते सज थयो, मदनवेग ते राय
 वजी सम ते नृप थयो, चूवा चंदन लगाय ॥ ९ ॥ को
 जाणे राजमें, तिम चाव्यो धरी आश ॥ रजनी थइ
 समे, पदोतो मच्छी आवास ॥ १० ॥ दूरयी भूषणी
 वसंतसिरीये दीउ ॥ शान करी निजकृतने, हरियलपूहमें
 ॥ ११ ॥ एटेल मोहपति आवियो, दो नारीनी पास
 कुमरी तव उडी तुरत, आसन आप्यु तांस ॥ १२ ॥
 स्वागत धणि करी, मुखयी साकर घोळ ॥ कर जोडी
 गही. काभियो कगी रगचोल ॥ १३ ॥ कामिनी कहे मदि
 ने, केम पधारया स्वाम ॥ ते कारण मुझने कहो, खोली मन
 भिराम ॥ १४ ॥ हमणां पियु गयो यम घरे, राखबो
 चार ॥ अधवसाय जे मन तणा, कही पहाँचो दरवार ॥ १५ ॥
 मुझ मंदिर स्वामी नुमें, सांव्या छो महाराय ॥ पण
 वाचलो, कहो ते केम समाय ॥ १६ ॥

॥ ढाल १ ली ॥ मंदी रंग लागो ॥ ए देखी ॥ तव
 खित थइ राजबी रे, बोल्यो ते मदनवेग ॥ विषयी वमूधाना
 कोइक पुण्यना योगयी रे, थयो तुमशु शुभ नेग ॥ वि०
 ॥ १ ॥ जव आव्यो हुं मंदिर रे, तुमरे भोजन काज
 ॥ वि० ॥ मोहनी लागी ते थकी रे, ते जाणे जिनराज
 ॥ वि० ॥ २ ॥ जगमां छे नारी घणी रे, पण तुमरी
 जोड ॥ वि० ॥ तुम सुचडाइ देखीने रे, वाधो मोहनो
 ॥ वि० ॥ ३ ॥ ते दिनयी नवि बीमरो रे, दो नारी
 स ॥ वि० ॥ जाव रहे चरणांनुं रे, तुमरे अविहद
 ॥ वि० ॥ ४ ॥ उधे ध्यान जागीसरा रे, तिम थं

ध्यान ॥ वि० ॥ सास जसासमें सांभरो रे, भन वार तुम गु
 ण धान ॥ वि० ॥ ५ ॥ ते गुणनो लीनो यको रे, आव्यो
 धं धरी हूँ ॥ वि० ॥ पदमां जूठ न जाणजो रे, सत्य कहुं
 तुम मूस ॥ वि० ॥ ६ ॥ काई न करसो शोचना रे, चतुर
 तुम गुणधाम ॥ वि० ॥ बाणी सुधारस सांभली रे, धो मन
 मुस अभिराम ॥ वि० ॥ ७ ॥ तन धन जोवन पापीने रे,
 लोने मनुभव लाह ॥ वि० ॥ पापी अवसर भूलसे रे, तस
 रसे दिह दाह ॥ वि० ॥ ८ ॥ यौवनवय मुख पापीने रे,
 ने नही माणे पूर ॥ वि० ॥ वननां कुसुम तणी परे रे, ते रसे
 धन पूर ॥ वि० ॥ ९ ॥ जीविन मूरी तुम तणुं रे, पालशुं
 निनिदिन वेण ॥ वि० ॥ हरिवलगी परे राखशुं रे, तन मन
 करीने सेण ॥ वि० ॥ १० ॥ तुम हम बिच्ये कोइ बातनो रे,
 देहो न राखिये कोय ॥ वि० ॥ ११ ॥ मृग मन प्राणनिंकुजमें रे,
 राखुं तुमने दोय ॥ वि० ॥ १२ ॥ माहारी छती जे राजनी
 रे, आजयी सोंपी तुम्ह ॥ वि० ॥ जो तुम आपसो हेतशुं रे,
 ते सही जिमशुं भम्ह ॥ वि० ॥ १३ ॥ कोइ वाते दुखुं नही
 रे, माहरी करीने जीह ॥ वि० ॥ सबलुं कपठ द्रव्य धरी रे,
 भाव रसो मुझ गीह ॥ वि० ॥ १४ ॥ इम नारी दो आगले
 रे, नृप कहे पूकी मान ॥ वि० ॥ कामातुर थइ भाक्यो रे,
 खोई सघली शान ॥ वि० ॥ १५ ॥ धिग धिग काम विटंब
 ना रे, धिग धिग मदनविकार ॥ वि० ॥ सुर नर नारी धा
 गले रे, नवि रहे लज्जा लिंगार ॥ वि० ॥ १६ ॥ कामे केइ
 नर छेतरथा रे, कहतां नावे पार ॥ वि० ॥ काम यमें मल कु
 पके रे, पढ्यो ललितानंग कुमार ॥ वि० ॥ १७ ॥ कामधर्म
 थयो नारकी रे, सोनी सुवनकुमार ॥ वि० ॥ हास्य महासाका
 रण रे, पढोतो दरीपा पार ॥ वि० ॥ १८ ॥ काभिनी

भाग्य यह बेकल ॥ १ ॥ एम न कीये नायनी, छोकरवासी
 सब ॥ विन कोइ कोइ गेहमें, नाबि पेसीजें मल ॥ २ ॥ ए तो
 राव छे छेठुं, जेहमें भांगे मार ॥ ने करणी एहवी करे, कर
 बा नरगमें सार ॥ ४ ॥ परणी घरणी जे हुबे, तेहने चढावो
 पाद ॥ स्त्रावे ते खमसे मभु, रहेवा घो ए लाद ॥ ५ ॥
 एहःध भंजन राजवी, ए छे तुम्ह बिहद ॥ परनागी सहोदर,
 ते रिप छंडो हद ॥ ६ ॥ छे परजा अमें तुम तणी, बेटा बेटी
 मनान ॥ अण घटनी ए बावरी, केम कंग राजान ॥ ७ ॥
 बारा जोइये निर्दायकी, तिदायी आवे पाद ॥ कहो ते कृण
 भागल करे, जे निज दुःखनी राद ॥ ८ ॥ आवला जानी
 एहली, जाण्युं ते माखी मद्र ॥ नुं जानीने आवीया, लेवा र
 मणी कद ॥ ९ ॥ कंठ बिहणी कामिनी, जाण्युं ते महिगण
 ॥ एन दुःख मनहु राव छे, तेणे छुं सपगण ॥ १० ॥ छोक व
 नाणो पग करे, जो होय हैयुं राव ॥ कान हुबे तो बिह दिष्ट,
 जयसे पिता साथ ॥ ११ ॥ एक नो माहग कतन, धूबयो जम
 पर अल ॥ बली नुं करवा आवीया, यह नरग्य निर्दल ॥
 ॥ १२ ॥ हूये दो मरारा नाव छे, एवा म कहो बोल ॥ सो
 बावे एक बावरी, सवी न छूटे बोल ॥ १३ ॥ एहवां पण
 ने मांझी, मगटी नपने जाल ॥ बोधानमनी दापनी, सी
 छि नयो नवकाल ॥ १४ ॥

॥ हाल १ जी ॥ छुं मो दावक बोले जीपादरा ॥ ए देली ॥
 नव सीखो हूय भरायो, जिम आगे राधा दगरो, बोल्तो यह
 लारो ने, दो हनरीनुं रोष पगी मरो ॥ हूये मांझी रोद म
 हेनी, हूय लेखुं मोरनोली, जानो यह बेरेली रे, हूय सींदर
 बोल हरी पगी ॥ १ ॥ हूये दावक बोले राजनरी, हूये बा
 वं म बोले गजनरी, नागी सीखी रे, राजनरी बावरी बो

[illegible]

॥ चित्तुं चरे ॥ तु० ॥ ९ ॥ अहि आगे डेडकुं जेते, हरि
 आगे मृग जाय केते, जाय कछो केते रे, चाप आगे चिडकली दो
 राने ॥ निम तुमहीज भाभिनी भोली, तुम ग्हेसो आम्हो चो
 ली, जायो किहां रोली रे, मुझ आगलें द्रिग ते छोडीने ॥
 ॥ तु० ॥ १० ॥ तव कुमरी भांखि बोल, नृप दीनो छो फूटा
 दोल, निगुण नियोळ रे, बडा दीसो छो कोइ तुम ॥ कहे कुम
 री रीपे भेंभरी, निम फूदे कच्छी बंछरी, नाखं नस बेरी रे, नर
 पतिजी छुं अबला अमें ॥ तु० ॥ ११ ॥ के छुं नृप हियदो
 फूटो, के छुं तुम जगदीश खूटो, के छुं बांइ खूटो रे, तुम सा
 सोसास हतो निके ॥ तुम छुं नृप आप बवाणो, तुम अबलाछुं
 पन ताणो, अबलायी जाणो रे, केइ हारया नर बलीया तिके ॥
 ॥ तु० ॥ १२ ॥ तुम सुगो परदेशी राजा, जेहनी हती महो
 दी माना, तेहनी ने भार्या रे, मूगीकतोंय नाख देइ हण्यो ॥
 बली नितशु महिनाय, हतो परजनी महोदी आय, राणीये
 भरी वाय रे, पियु नार्यो जजनिबिमिं सुण्यो ॥ तु० ॥ १३ ॥
 ए तो इत्यादिक नर बलीया, पण नारी आगलें गलीया, तो
 छुं तुम बलीया रे, अम आगल नरपति छुं बको ॥ अय चरि
 यो को नवि जीत्यो, श्रीजगने नार्यो चीतो, मुर नर सुनो रे,
 श्री आगल को नवि जययो ॥ तु० ॥ १४ ॥ सिद्ध सायक
 ने होय जाण, तेहनां अमें लुकुं टाग, एकादश गुणदाणे रे, अमें
 पाटुं तिहांधी नरभणी ॥ अमें जानें छुं श्री भूंदी, अमें चालनी
 नरकनां कूडी, छुं अमें हूंदी रे, ए तो चालनी नव दंदक नणी ॥
 ॥ तु० ॥ १५ ॥ तेषांटे नृप तुम आखुं, अमें कूड कदिय न
 मांखुं, चपटोमें नाखुं रे, उढादी खोखुं नहि जडे ॥ अमें सतीय
 न लुकुं टाहुं, अमें दीडो ते भा राहुं, बीजो न चाहुं रे, नरपति
 जो मुरगीन जो पडे ॥ तु० ॥ १६ ॥ तुम करबुं होय ते क

[illegible]

चोथा जहासनी मीठी, कही बान्नी दाद कलकल ॥
। लिखी चीठी रे, कही बान्नी दाद कलकल ॥

॥ इहा ॥ इम करता ते मह पणें काळ ॥ १ ॥
अरिना क्षणकार निम, भगव्या जने ॥ २ ॥
नरपति कहे कुमरीने कर जोड ॥ ३ ॥
बंधन ओड ॥ ४ ॥ हुं भूषण तुम्हें यां वरिण ॥
॥ जेदवी करि नेदवी लही, वृद्ध पमानी भाव ॥
जानूं तो घणी ए थड, कीजे करुणा माग ॥ ५ ॥
हे, जिम रहे लोकाचार ॥ ६ ॥ बांदो नुंछो नुंछो ॥
गुदि क्षेत्र ॥ कुंदीपाक देइ खगो, चौथो पाऊं ॥
तीपोने दुःख दाखवी, जे कांथो असगव ॥ ७ ॥
जी, हुं छुं तुम मुन साध ॥ ८ ॥ इत्या दिव ॥
परी दोष ॥ बंधनयां ओडचो परो, ॥
॥ ९ ॥ गुप्त पणे नृप तिहां थकी, ॥
मुक्त पोषावी आवियो, निगूण यड निलेड ॥
ने मुक्त घालीने, रोवे तस्कर मान ॥ १० ॥
घो मरेछन्न घात ॥ ११ ॥ जाणुं हत ॥
साय ॥ लेणेयां देणे पडी खालीपडी ॥
बागडो, देखी परायां माल ॥ १२ ॥
माल ॥ १३ ॥ ते करुणा नृपने ॥
दीचाली दाखवे, बहे मन होलीपूर ॥
जोयुं, सूकी ममता दूर ॥ १४ ॥
न चडते नूर ॥ १५ ॥

॥ दाद ३ जी ॥ घन सज्ज ॥
हिचे कुमरी दो कवने, कहे करु ॥

ने काढ्यो कूटीने, जिम हांकोटी काढे श्वान ॥ १ ॥
 लो प्रीतम माहरा, तुम परसादे बाध्यु जोर ॥ दिक ...
 हारथी, मजबुत काढ्यो ज्युं करी डोर ॥ सां० ॥ २ ॥
 वित लगे नृप जाणशे, खटकशे निशि दिन कालजे साल
 निराशी पड दोन ते मारनी, पूंजी ले गयो माल ॥ सां०
 ॥ ३ ॥ साजी इलदर फटकडो, सेववी पदशे मास वे चार
 मम्मइ अशेलीयो, खाशे त्यारे पाशे करार ॥ सां० ॥ ४
 इत्यादिक श्रवणे मुणी, हरिचल नारीनां करय बत्ताण ॥
 लीणी साची तुमें, पणधारी में दांढी सुजाण ॥ ५ ॥
 प्यारी माहरी ॥ ६ आंकणी ॥ तुमें छो आतम जीवन प्राण
 आखनी कीकी छो तुमें, तुमें छो मढोटां घरनां मंडान ॥ सां०
 ॥ ६ ॥ कुलबधूनां ए चिन्ह छे, पियुशुं गखे मनह पवित्र ॥
 कष्ट पडे केइ जातिना, तो पण सतीय न मूके सत्त ॥ सां० ॥
 ॥ ७ ॥ सत्य बडु संसारमां, सत्यथी वरशे जग जल धार ॥
 सत्यथी पृथिवी धिर रहे, भूतारी रहे सत्य आधार ॥ सां० ॥
 ॥ ८ ॥ सुरगिरि पण रहे सत्यथी, सत्यथी शशि रवि चाले
 आकाश ॥ पृथिवी पण फले सत्यथी, वणसइ भार अढार ब
 छास ॥ सां० ॥ ९ ॥ वणज व्यापार चाले बडु, हुंडी चाले दे
 श प्रदेश ॥ ते पण सत्यथी जाणजो, त्रिजग कद्यो सत्य विशेष
 ॥ सां० ॥ १० ॥ केवली केवल सत्यने, त्रिगडे बेसी करेय प्रकाश
 ॥ धर्मनुं ममे ते सत्य छे, सत्यथी पामे ज्योति निवास ॥ सां० ॥
 ॥ ११ ॥ नर नारी सोढ सत्यथी, सत्यथी माने सहु संसार ॥
 सत्यथी चूके जे मानवी. नव दंडक लहे ते निरधार ॥ सां० ॥
 ॥ १२ ॥ शिरनामें लिखे कागळें, सादी चम्मात्तर आंक जे दोष
 ॥ तेहमे पण जन पंडितें, सत्य ठराव्यु लोकमे जोय ॥ सां० ॥
 ॥ १३ ॥ सत्य मन छोढे मित्र तुं चोगडे लच्छी चोगणी होय ॥

मृग दुख रेखा दो कर्मनी, दाँले पण न टले होय ॥ सां० ॥
 ॥ १४ ॥ इति परे पण लौकिक धर्मे, सत्यपी पापे मुन्यनी रेख ॥
 कनरी पूरे जो सत्यपी, तो लो दुखनी रेखा देख ॥ सां० ॥
 ॥ १५ ॥ सतीसा सच न छोडीये, मच छोडे पत जाय ॥ सगनी
 शक्ति लच्छी ते, आरे सन्मुख धाय ॥ सां० ॥ १६ ॥ भुं
 ॥ नाये दिन यपो, तेणे न गुण्य सत्य लिगाय ॥ दश दोरुदा नृप
 शिरी, सत्यपी लछी ते अलुट भेदार ॥ सां० ॥ १७ ॥
 दण्डण कंचण पामीये, ते पण सत्य वजो परमाय ॥ मनरवि
 ॥ शरीना दिले, सतिप शिगेमणि दुद्ध गुमाय ॥ सां० ॥
 ॥ १८ ॥ झोल सती धर मोटनी, ते पण अचारी गरगाय ॥
 सत्य जो राखे आपणी, जिनवर ते पण सुखे पदाय ॥ सां० ॥
 ॥ १९ ॥ ब्रह्मट शिखावा पुरष ते, सत्यदादी पया थांस भवे
 क। इम आपी मा ते ह्ये, राखजो पुरो नव्य विवेक ॥ सां० ॥
 ॥ २० ॥ शनि परे हरिचले नारीने, सत्य उपा देई दृष्टान ॥
 कानिनी दो हरानित करी, टपनी मांडोसाई हराना ॥ २१ ॥
 ॥ सां० ॥ सुखे समाये दपनी रहे, निजनादिर सांई पजछा ॥
 दो सुदक सुनी परे, पण विषय मुख भोगवे सांई ॥ सां० ॥
 ॥ २२ ॥ निज सांई नही पकी, अर यपो पुरण एक काम ॥
 हर हरिदल पिल विनदे, निरालु दिगने मनने दलाम ॥ सां० ॥
 ॥ २३ ॥ नृपने ते अदी सांगदी, पगी सांई गर सांई न सांय
 ॥ पण मनी कानोन ते, एणे कोरी ते न कोरे कोय ॥ सां० ॥
 ॥ २४ ॥ जो जगदीश्वर पाली प, तो कने बाटईदपने हर ॥
 दोरी आनी ते पालने, केड जग जाले ते हरने हर ॥ सां० ॥
 ॥ २५ ॥ विप अरनीये दो पों, अ-निदि हरने केड अलद ॥
 दुखा करन भेधारीने, दुखे दुखो पदने दार ॥ सां० ॥
 ॥ २६ ॥ जो हे सती धर भेधारीने, दुखे दुख दार ॥

शल्य काटुं आखा जगतनुं, मो मननो पण काटुं खा ॥ सां० ॥
 ॥ २० ॥ दणताशुं हणीये सही, तेहनुं पाप न गणीये कांय ॥
 जेहवी देवी ते हवी पानरी, एम जखाणो जगमां कहाय ॥ सां० ॥
 ॥ २८ ॥ ए मुद्रायें कामिनी, काळने बाल्यानुं छे काम ॥
 काल भूढो छे संसारमां, कालयी विणडे केहिनां ठाम ॥ सां० ॥
 ॥ २९ ॥ इम जाणी हरिबल तिहां, समरयो सागरसुर उज
 माल ॥ लब्धि कहे शुभ सत्यनी, चोया उल्लासनी श्रीक्री
 ढाल ॥ सां० ॥ ३० ॥ इति ॥

॥ दुहा ॥ हिचे हरिबल हरखें करी, समरयो सागर देव ॥ ते प
 ततखिण आवियो, कहो बच्छ किम समरेव ॥ १ ॥ तव
 रिबल कर जोडिने, मुरने कहे सोच्छाह ॥ कालसेन कम जातिने, धं
 तुमें अधिमाह ॥ २ ॥ शल्य काटो मम माहरुं, जिम लहुं मुख म
 पूर ॥ विण खूने मुझने नडे, तेहने दावो दूर ॥ ३ ॥ हरि
 लनी बाणी सुणी, थयो तव मुर परसन्न ॥ हरिबल केरी कां
 निमें, संक्रम्यो मुर तस तज ॥ ४ ॥ दिव्यांबर पहरी करी
 पहरी भूषण चंग ॥ दिव्य रूप हरिबल तणुं, काधुं मुरसम अं
 ॥ ५ ॥ हरिबल पासें मुर करे, बैक्रिय बीजुं रूप ॥ नभ म
 रगथकी उतरी, आवि दो भेटे भूप ॥ ६ ॥ चमत्कार चित्ते लई
 इखित परखद सार ॥ हरिबलने देखी तिहां, मलिया
 पांढ पसार ॥ ७ ॥ नृप मंत्रोने मगटीयं, महोदं वृत्त
 अपार ॥ जिम रोगीने दीर्गीये, चांदा उपर खार ॥ ८ ॥ हरि
 लने वाली पयो, जन्मे नाखी छार ॥ ते किम पाछे आवीयो,
 कुशळ करि शिणगार ॥ ९ ॥ हरिबलने सही ओल्लख्यो, मदनवेग
 ते राय ॥ आगत स्वागत नृप करे, वना मगमी पाय ॥ १० ॥ पुछे
 नृप हर्षिय मनें, कहो यमराजनी बात ॥ श्री श्री हकीगत आवि
 या, कुण ए नुम संमात ॥ ११ ॥

॥ इव हरिबल नृपने कहे, मांभलो माणाधार हे ॥ जेहवी
 मांभु ते सांभलो ॥ ए आंकणी ॥ जव धइ करुणा तुम तणी; बी
 ॥ ते भगनी शुं प्यार हे ॥ १० ॥ २ ॥ ननखिण तुम परमादधी
 ॥ १० ॥ १ ॥ ते इद्रपुरी भवणे सुणी, दीठी नजरे श्री,
 ॥ तेने कृष्णमल कृष्णकती, नाणे कोरी गमे सग्या भाग हे ॥
 ॥ १॥ पंचरंगी रतने करी, बरील लाव विमान हे ॥ २० ॥ ५ ॥
 ॥ एक विमान छे, पण चउलस प्रमाण हे ॥ कोरणी भो
 ॥ सोइपवासीनं ठाण हे ॥ १० ॥ ६ ॥ नेह बि
 ॥ सोमतां, छे महोतां चउ दार हे ॥ तेहमे दार दक्षिण दिगे
 ॥ यम दरवार हे ॥ १० ॥ ७ ॥ स्वर्गपुरी ह इणि परे,
 ॥ महोतां पंढाण हे ॥ तेह सभामां हु गयो, निरां बेठो यम
 ॥ १० ॥ ८ ॥ सुर भमुर नर खेवरा, मेळी परग्यद तत्र हे
 ॥ अन्नाप खोर नीर अपें, बेठो करे यम पत्र हे ॥ १० ॥
 ॥ ने ते यम भटवापकी, बीहे इंदने चंद हे ॥ प्रभा वि
 ॥ देव दाणव दिगंद हे ॥ १० ॥ १० ॥ पुन
 ॥ राक्षसे, सहने गंधे एक पट हे ॥ जे जेहवी करणी
 ॥ ते पुरे लाट हे ॥ १० ॥ ११ ॥ छीकिल मने
 ॥ कहे सहू मूरय ताव हे ॥ जनि यमुना भाइ बंन
 ॥ न्यात सनात हे ॥ १० ॥ १२ ॥ धनोनी मम भा
 ॥ गनी तान हे ॥ अमवारी मन वरिपनी, चंद नचंद
 ॥ १० ॥ १३ ॥ बल ने माहाबल भाइ दो, ए छ
 ॥ ॥ जनक मनाः दो बंदा, पानवे यमनी मृत हे ॥

॥ २० ॥ १४ ॥ दो मंत्री यमरायना, काल अने माहाकाल हे ॥
 ॥ चित्र विचित्र दो दफ्तरी, पुण्य पाप लिखन विशाल हे ॥
 ॥ २० ॥ १५ ॥ दुनियां जे करणी करे, सुकृत दुःकृत देव हे ॥
 ॥ चित्र विचित्र ते मांडिने, दाखवे यमने लेख हे ॥ २० ॥
 ॥ १६ ॥ ते करणी यम देखीने, ये दुनियाने गीत हे ॥ सुकृत
 ने सुख दाखवे, दुःकृतने दे भीक हे ॥ २० ॥ १७ ॥ ईवि
 उपद्रव जगतने, मर्काना जे रोग हे ॥ काल दुकाल ते जे पदे,
 पवरना मेलवे जोग हे ॥ २० ॥ १८ ॥ पूर्वज व्यतरी व्यंतरा,
 बलगे ते सनमुख हे ॥ ए सावि करणी यम तणी, दुनियां जे
 लहे दुःख हे ॥ २० ॥ १९ ॥ रुसे जो यम जगतने, दाखवी
 नास्की धान हे ॥ तूमे तो यम नेहशु, आपे ते सुख शात हे ॥
 ॥ २० ॥ २० ॥ जारो घने यमराजनो, कहेता नावे पार हे ॥
 ॥ यमनो त्रिचार विशेष छे, भगवतीमांडे विस्तार हे ॥ २० ॥
 ॥ २१ ॥ लौकिकने मने जे मृणो, तेह में दीठो सत्य हे ॥ तेह
 सभामें ह मृणो, यमने करी प्रणिपत्य हे ॥ २० ॥ २२ ॥
 तनखिण यम मुझ ओलख्यो, अवधि ज्ञाने सार हे ॥ देव शक्ति
 की मृष्टने, फिरी दाया अवतार हे ॥ २० ॥ २३ ॥ नौतन
 काया मादरी, मृष्टने जीवित दीव हे ॥ सारमहु जाणीकरी,
 सजीव तगामन क्रिय हे ॥ २० ॥ २४ ॥ आगत स्वाग
 त घणि की, मृष्टने ते यमराज हे ॥ मोक्ष समाचार तुम
 तणा, पूछे ते यमराज हे ॥ २० ॥ २५ ॥ तनमें तिहां कर
 ओढीने, यमने करि अम्दान हे ॥ आव्या ह एक राजधी, तेह
 वा तुम उल्लास हे ॥ २० ॥ २६ ॥ निशान्ता पुमनो घणी,
 मदनवेग ते राप हे ॥ अंगजने पण्णाववा, ओच्छन महोठो करावे
 हे ॥ २० ॥ २७ ॥ देश देशांतरि राजधी, मेलसे महोठो राज
 म हे ॥ वैभाल गुदि पांचम दिने, परणसे पुत्र रत्न हे ॥

करो तिगिरार ॥ स० ॥ कर जोदी कहे रायने, गंभी वयण उद्गार
 ॥ स० ॥ त० ॥ ॥ ४ ॥ यमनो जे पादिहार छे, ते आवे मुक्त
 माय ॥ स० ॥ तो जइ यमने भेटीयें, भरीयें बंछित बाय ॥ स० ॥
 ॥ ५ ॥ तव नृप कहे पदिहारने, मुक्त मंत्राले संग ॥ स० ॥
 मंग भुवन पद दाखवा, भेलखो यमनो रंग ॥ स० ॥ त० ॥
 ॥ १ ॥ करी मगिपन मादरी तिहां, करजो मुक्त भरदास ॥ स० ॥
 करी तो छटो अस्वारीगुं, आवु तुमचे बिसास ॥ स० ॥ त० ॥ ७ ॥
 करी तो सह नगरी तणो, सपलो आवे साथ ॥ स० ॥ यम
 गमाने भेटवा, आवे विशालानाय ॥ स० ॥ त० ॥ ८ ॥ इनिपरे
 विनती मादरी, यम नृपने करेय ॥ स० ॥ श्रीप्रगते तुम आवजो,
 पदनी रमा लेय ॥ स० ॥ त० ॥ ९ ॥ तव मुर कहे ते रायने,
 भरी करी तुम मुक्त ॥ स० ॥ मुक्त स्वामी यमनापने, येळवुं मंत्रो
 ह्य ॥ स० ॥ त० ॥ १० ॥ एम करी पादिहार ते, मागी नृपनी
 दीव ॥ स० ॥ बेटो अगनी जालमां, सह जन देखत ईव ॥ स० ॥
 ॥ ११ ॥ मंत्री पण कालमेन ते, नृपने योय जहार ॥ स० ॥
 नगरी जन सह गावने, मणमी करे मनुहार ॥ स० ॥ त० ॥
 ॥ १२ ॥ बेटो पयनी जालमां, मंत्री पण तेविवार ॥ स० ॥
 मुर मंगे कालमेन ते, मंत्री बली धयो पार ॥ स० ॥ त० ॥ १३ ॥
 नगरी जन सह देखता, मंत्री मुर धयो पार ॥ स० ॥ जोता विण
 एक पालमे, पदोता एम दरवार ॥ स० ॥ त० ॥ १४ ॥ नगरी-
 जन नृप आदि ते, मंत्रीनी जोवे पाट ॥ स० ॥ जाणे मंत्री आवने,
 पन भनी करी गहाट ॥ स० ॥ त० ॥ १५ ॥ इनिपरे दो पटी
 दो पटी, मंत्रीनी जोई पाट ॥ स० ॥ हरोप लगण आचो
 नही, नृप कहे सो धयो पाट ॥ स० ॥ त० ॥ १६ ॥ सह इतिव
 कहे भुवन, जे करो ममद्र पाव ॥ स० ॥ जे मयो यमने मंत्री,
 ते हिय आवे पाव ॥ स० ॥ त० ॥ १७ ॥ जे मयां मुदल म

स्था ॥ २ ॥ इम कहेवां नगरी जनां, वलीयां निज घर लोक ॥
 गीउ साचो हरिलो, पुण्य तणां ए पोक ॥ ३ ॥ कालयेन कुपा
 ने, शालो हरिवळे जीप ॥ जन दिये रंग वधामणां, घर घर
 जना दोष ॥ ४ ॥ सर्ग नग्न इनियां मुखें, भावे सगली वान ॥
 ते भेरी करणी करे, ते तेहवी वडे व्यात ॥ ५ ॥ ज्ञानी तो
 ते ज्ञानी, देखो स्वर्ग ते नर्ग ॥ पण कहे लोक मने करि,
 र्णाये नर्ग ते सर्ग ॥ ६ ॥ सागरदेव पमायधी, कीधु
 लुं काप ॥ हरिवल चरित्र ते दंखिन, लाड्यो नरपति नाम ॥
 ७ ॥ तव हरिवल कहे रावने, म करं मनमे मोच ॥ तुम मत्री
 कुमनिये, तुमरो कराव्यो लोच ॥ ८ ॥ लंकाये मृग मांकल्यो,
 नि मृग्यो यम घेर ॥ तुम चुवण मृग नारीश, तव मे करि ए
 ॥ ९ ॥ तुम भंजीनी संगतें, करता तुम पण साथ ॥ पण मे
 म्या खोदता, वरुणा आशी नाथ ॥ १० ॥ ए गुण नेजो माहरो,
 नित सुखी भूष ॥ एम कही हरिवल तिहां, आव्यां निज घर
 ॥ ११ ॥ वपनसिरी कुमुमगिरी, दो प्यारी गुणवन ॥
 त्रिपु मृगचंद विलोकां, दो कुमरी हरखत ॥ १२ ॥ मुख
 विरुधे संसारमां, टालो सगली शर ॥ करणी करे जिन
 पमनी, हरिवल मच्छी अठीव ॥ १३ ॥ परतख देगी पागळुं,
 शरिवल केरो धर्म ॥ पुरजन मह धर्मी यण, टाडी मिथ्या धर्म ॥
 १४ ॥ नरपति पण मन लाजियो, ते निज कीपां चरित्र ॥ ते
 देगी पोखो करे, नरपति मनहुं विविध ॥ १५ ॥
 ॥ दान ७ मो ॥ नानो नारलो रे ॥ ए देवी ॥ साह्यावि
 मांये परजने रे, पेठां ते निज घाम ॥ सावन सांयलो रे ॥ हा
 हा मे ए गुं करतु रे, अगवटुं ए काव ॥ १ ॥ सा० ॥ गुनवंत
 ने गुण धाम, हुकी आत्मगे रे ॥ ए साह्या ॥ कित्या भरनी मो
 हनी रे, जागी इन भर माहि ॥ सा० ॥ ए, नारीश कुम लघु

[illegible]

दोधे खेरु विकारशुं रे, खोई तन मन रंग ॥ १६ ॥ सा० ॥ श्री
 मुझने ए उपना रे, पडवा नारकी कुंड ॥ सा० ॥ थिग थिग मा
 हगी बुद्धिने रे, जे थयो व्यसनी भंड ॥ १७ ॥ सा० ॥ धन हरि
 बलनी बुद्धिने रे, दीधुं जीवित दान ॥ सा० ॥ अजर प्याले
 ण नीरव्यो रे, दीठो बड़ो सावधान ॥ १८ ॥ सा० ॥ जो कोपे
 मुझ उपर रे, सो करे मंत्रीनी रीत ॥ सा० ॥ राज लीये मुझ
 एकलो रे, तो श्री रहे परतीत ॥ १९ ॥ सा० ॥ में मदारे हाथे
 करी रे, करणी खोटी कीव ॥ सा० ॥ नीति मारग लोपी करी
 रे, हरिबलने दुःख दीव ॥ २० ॥ सा० ॥ ते किम सांड सांसहे
 रे, जे हुं चाल्यो अनीत ॥ सा० ॥ तो श्रीखामण भली जडी
 रे, कादि नहि विसरे चित ॥ २१ ॥ सा० ॥ अवगुण उपर गुण
 करे रे, ते तो हरिबल एक ॥ सा० ॥ मुझने राख्यो जीवतो रे,
 दयावंत विवेक ॥ २२ ॥ सा० ॥ मुगुण पुरुष में दीठडो रे,
 हरिबल साहस धीर ॥ सा० ॥ उगारी शिर सेहरो रे, वीर
 शिरोमणि वीर ॥ २३ ॥ सा० ॥ धन हरिबलना तानने रे, धन
 हरिबलनी मात ॥ सा० ॥ सावित्रंशर्मा दीधनो रे, सुभट शिरोमणि
 जात ॥ २४ ॥ सा० ॥ धन धन ते गुरुदेवने रे, जेणें चताव्यो धर्म
 ॥ सा० ॥ हुं बलिहारी तेहनी रे, जे राखी मुझ शर्म ॥ २५ ॥ सा० ॥
 इम हरिबलना गुण स्तवे रे, परजामें मदनवेग ॥ सा० ॥ तोल
 चधारयो माहरो रे, हरिबलशुं करि नेग ॥ २६ ॥ सा० ॥ तो
 हुं पुत्री माहरी रे, परणातुं दुभ काज ॥ सा० ॥ कर मूकामण बली
 दीधुं रे, महीयल महोदुं राज ॥ २७ ॥ सा० ॥ गुण ओशीगुण
 ए थइ रे, हुं दिवे यावें निःपाप ॥ सा० ॥ पछे हुं संजम आदर
 रे, ज्यु मिटे भवनो संताप ॥ २८ ॥ सा० ॥ एता दिन भूलो भय्यो
 रे, विण दर्शन मुझ जीव ॥ सा० ॥ दिवे करणी एहवी करुं रे,
 जिम लहुं सूर मदीव ॥ २९ ॥ सा० ॥ इम आलोचना परजमे

[illegible]

७॥ सो० ॥ हांसी घोषा उल्लसनी ए काँह, शुभ लक्षो
दानी दाव ॥ सो० ॥ २८ ॥

॥ दुहा ॥ मदनबग हग्ये करी, कीस उल्लव मार मोनु
रुं सामद, वरमे उगु जल मार ॥ १ ॥ जमपट्टा वनधारियो,
नगरी निपाटी सार ॥ हाँदरने राजे ठळ्यो, वग्या जय जयकार
॥ २ ॥ बंदोजन घुव्या पग, आणी मन उपगार ॥ आसीन न
नृत्य करपा, दाने देदेकार ॥ ३ ॥ पर महोन्नव अतिदे
कारण, रासी जुग लगे लपार ॥ हरिबल जे राजा पयो वाणी
विहं दिशी वान ॥ ४ ॥ नगरी जन महु हग्यापा जव पयो
हरिबल राय ॥ देव देवावनि भेटणा, ले आवे रुप धार ॥ ५ ॥
गिरि पद महोन्नव करी, जे नृत्य मदनबग ॥ हाँदरने राज्य
रसी, वरन वग्यापा जेग ॥ ६ ॥ हरिबल पग नृत्य भागव,
राजे राज्य अरुद ॥ आण मनारी चिट्ठ दिने भजवनि मोन
बंद ॥ ७ ॥ हिने रुप जापावा कने, समरी मंगे सींग ॥
जो मारी राजी हवा, तो रुं लेहुं सींग ॥ ८ ॥ निज भावमने
हारवा, लेहुं भजमधार ॥ शिव कृष्णोमुं नेहलो वग्या पयो हरि
वार ॥ ९ ॥ एन करी नृत्य राज पयो, वरने ते पारंगाम ॥
दोहा महोन्नव शुभ कने, हरिबल जव गुजलाम ॥ १० ॥

१॥ दोहा १ सो० ॥ अमदासादना भेटणा व वानव आदयो ॥
ए देवी ॥ संजवानी वग्या रे, रुप मन उल्लस्यो रे ॥ पारंगाम
अग्या रे, नृत्य हरे मग्या रे ॥ आली समता भाव वग्या रे,
राजी पग पग साजे विमान ॥ वरन मोडने हरे रे, मंग अदरे
रे ॥ १ ॥ गावे हरे गावे रे, एन बट्ट वाररे रे ॥ निज
विने पाने रे, नृत्य करनी आपरे रे ॥ मरविन विदेव हरे
करे, नृत्यन वग्या विदेव पंगे ॥ एने, आदयो आदरे रे, नृत्य
विदेव करे रे ॥ २ ॥ बाळाविन वग्या रे, एन मारि उल्लस्य

रे ॥ परमात्मने गेहं रे, समकेत मांडिया रे ॥ मूली घराने सज्ज
 शोच, पच मृष्टिगु कम्बो निहां लोच ॥ राजा राणी आदें रे,
 चारित्रने ग्रहे रे ॥ ३ ॥ नव हरिवल गम भावें रे, ससराने जनने
 रे ॥ दीक्षा महोत्सव भावें रे, कम्बो जन संस्तवे रे ॥ वरमे
 ज्युं भादरवानो ज'धार, वरमे न्यु हरिवल सोवन धार ॥ कभि
 जन जेता नेता रे, श्लोक भणे घणा रे ॥ ४ ॥ सुरपतिनी परें
 कीधो रे, महोत्सव दीक्षनो रे ॥ सायिक समकित केरो रे, ब्रह्मो
 दंड ईक्षनो रे ॥ दीक्षा उच्छवन्त फल एह, हरिवल पाम्यो ते
 गुणगेह ॥ शिव रमणीनो माचो रे, पालव बांधियो रे ॥ ५ ॥
 धन धन मदनकपिजी रे, बलिहारी ताहरी रे ॥ संजम नारी
 प्यारी रे, वरी तुम जाहरी रे ॥ धन धन स्वामी तुमरो भेल
 धन धन जीत्या राग ने द्वेष ॥ ते गृग लीणो तुमरो रे, हुं किं
 कर थइ ग्यो रे ॥ ६ ॥ धन्य स्वामी कलुषारसे रे, मन संतो
 पियो रे ॥ रावेग रसें करी आतम रे, निर्मल पोषियो रे ॥ धन
 धन्य स्वामी तुम दृढ चित्त छांटथां धन कण राजनी नीत ॥
 धन धन्य स्वामी तुमचा रे, मनोबल भावने रे ॥ ७ ॥ इम गुण
 महोदा रे, मदन वेग कपिराजना रे ॥ धन्य धन्य मुखपी जपता
 रे, हरिवल पुरजना रे ॥ इगि परे कलता स्तरनां अपार, कपिजन
 मगमी निज आगार ॥ हरिवल राजा आदि रे, सह वादी बल्या
 रे ॥ ८ ॥ दिवे कपि मदनवेगजी रे, गुरुसंगे भणे रे ॥ चौद पूर्वना
 अर्थ रे, विचार ने संयुगे रे ॥ पावे पूग पंचाचार, चाले सुधा
 नव ब्यवहार ॥ देवाति दाये साचां रे, जिन मतमें बडे रे ॥
 ॥ ९ ॥ अघ्यातमरु सुंदर रे, निराधी तिहां रहे रे ॥
 विरेक तणां जे मंदिर रे, मयोदां गह गहे रे ॥ तेहमें कीयो दो
 ज्ञेय वाम, करे तिहां वेठां ज्ञान अभ्यास ॥ ज्ञान नं दस्तिण चर
 पानु रे, रहे भीनां यकां रे ॥ १० ॥ ध्यान सुतखने वेठां रे, दो

भरिक जीवने निर्भी रे, संजित साख्या रे ॥ भाग्युं ए समकित
 पाम निधान, मुगति वधुनु दाता निदान ॥ जिनसे स्थायुं ..
 रे, मूष सिद्धांतमां रे ॥ १९ ॥ एहरा मृग तुमै जाणी रे, समकित
 भाजो रे ॥ निरा विकथा परनी रे, पुर निवाजो रे ॥ उरुं लो
 भियां समकित शुद्ध जा जगदीश दे तुमने बुद्ध ॥ तो सद्वज्र
 सोलें करीने रे, समकित भाजो रे ॥ २० ॥ भरिक जीवने सब
 कित रे, जीवनुं मूल छे रे ॥ समकितवारी जीवने रे, विष
 अनुकूल छे रे ॥ इम कहे लब्धिविजय उमनाल, पोषा उतासनी
 नयमी दाल ॥ हलवा कर्षा जीव ते रे, वयण ए मानसे रे ॥ २१ ॥

॥ दुहा ॥ हरे मृगजो भविषण तुमै, हरिबल केनी पात ॥
 रीशांग पु नयनी, निर्य राज दिव्यात ॥ १ ॥ मारे दयासे
 मयल, मोदी दाननी शाह ॥ नम बुभक्षित जावने, देवे दान वि
 शाल ॥ २ ॥ नर भेरे ज पुण्य छे, मुन तणे अनुसार ॥ जन्म
 सकल कगवा भगी, मोदयो सपुकार ॥ ३ ॥ साते सेवे वारे,
 कोइ लभ धननी कोइ ॥ पैल कगरे जित तणा, मोदि स्वर्ग
 होइ ॥ ४ ॥ भमागि पलावे जिह्म दिगें, जिह्म सुवी आणा राय ॥
 मागि शब्द को उचर, ता ते सुनी पाय ॥ ५ ॥ विण सुनें को जीवने,
 को न उपादे शय ॥ कीदी कुंजर आपणा, सम वरी सेखवे
 तय ॥ ६ ॥ इणि परे हरिबल राजवी, पावे राज्य अरुंम ॥
 दरमाने ईवु समो, भविषन भीम मचंड ॥ ७ ॥

॥ दाल १० ॥ मी ॥ माधवी माधवीदा सागे धन रे, हाये सब
 वियो रे सो, मागे माजिगर माधवी ॥ ए देशी ॥ भरियो मगरी
 विजाया शाह, समाला साहनी रे लो, मानुं कैलासपुरी लो ॥
 ५० ॥ मोदय बासीनी परे खासी, मोदनी रे सो ॥ ठकुराह भोवे
 सनूरी लो ॥ १ ॥ ५० ॥ पुण्य मभारे भावे, भोगरे राजने रे
 को, हरिबल भाग्य विजाया सो ॥ ५० ॥ मुगत परा पराजे,

शरा मानने रे लो ॥ नमस्को एवम कृपाया नमः ॥ ३ ॥ भ० ॥
 शोभने देवे पुन्य विशेषे महतीय रे लो माया नमः ॥ ४ ॥
 लो ॥ भ० ॥ भननी राया नेह नमारा हा-पणे रे लो नमः ॥
 पुण्याया लो ॥ ५ ॥ भ० ॥ वरणी काया नमः ॥ ६ ॥
 लो रे लो, नागिणे दूक नमारा लो ॥ ७ ॥ भ० ॥ वरणी काया
 नमः ॥ ८ ॥ भ० ॥ मिष्टि रे लो ॥ ९ ॥ भ० ॥
 पुन्य पंथा नमः ॥ १० ॥ भ० ॥ पंथा नमः ॥ ११ ॥ भ० ॥
 लो ॥ भ० ॥ एखा मन्मथाया नमः ॥ १२ ॥ भ० ॥
 लो, नमः पंथा थेलि विलुटी लो ॥ १३ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ १४ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ १५ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ १६ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ १७ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ १८ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ १९ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ २० ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ २१ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ २२ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ २३ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ २४ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ २५ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ २६ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ २७ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ २८ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ २९ ॥ भ० ॥
 लो, लोनी वेगना रे लो, लोनी हाथ रे लो ॥ ३० ॥ भ० ॥

॥ भ० ॥ वैसे एकान्तें स्थिते, स्वान्तें रचने के । वसंतमेन
 भूपाल्य लो ॥ १२ ॥ भ० ॥ जो जो प्रदीप ज्योति, कर्मो अविशेष
 रे लो, कीधो झारु झमाश लो ॥ १३ ॥ चौथा उट्टामनी पुण्य,
 प्रकाशनी लब्धिये रे लो, भांवी दशनी दाग लो ॥ भ० ॥ १४ ॥

॥ दुहा ॥ इणियरे चित्तमां चितवी, वसंतमेन भूपाल ॥ कागज
 पत्र लेखन करी, मांवे लेख रमाश ॥ १ ॥ स्मृति श्री श्रीरूप
 पना, चरण कमल नमि ताम ॥ लेख लिख्यो रोग्यामणो, जामा
 काने उहास ॥ २ ॥ नृप तेहावे ततखिणे, मनिग्यागर मंगेश ॥ ते
 पण ततखिण आवियो, मणमी नाव जगाश ॥ ३ ॥ भूप
 कहे तुम मंत्रज्ञा, आ मोंव तुझ लेख ॥ जामाता मझ पत्रिने,
 देने लेख विशेष ॥ ४ ॥ कहेजे प्रणिपत मादरी, यणी कर्म मनहार
 ॥ कहेजे सृसरे तेहवा, मूक्यो मुझ निधारा ॥ ५ ॥ ग्रास्य व
 पण इणियरे, भूरे कांधी जोग ॥ मैनशु मर्वा सच जो, देह नगरे
 योर ॥ ६ ॥ कचन पुरनां मानवी, तघले जाणी वा ॥ जामाता
 निम पत्रिने, मूक्यो तेहवा साथ ॥ ७ ॥ मंधी साथे पत्रवी, सेना
 पंच हजार ॥ योजन चउसय पत्रिने, आख्यो विशाखा पार ॥
 ॥ ८ ॥ बीशालापुर नयरनां, दिठां महोशं महाण ॥ जाणे स्वग
 पूरी वसी, आवीने इण ठाण ॥ ९ ॥ वाढी महोले मलपनि, फाल
 चिट्ठं दिशि इनराय ॥ जाणे वन नंदननी बहेनडी, आय वसी
 इण ठाय ॥ १० ॥ इणियरे सेना भंतवी, देखत हांपत होय ॥
 पैसारी पुरमे करवो, बेला शुभ घोंडि जोय ॥ ११ ॥ नगरी सरसरी
 जोवता, आव्या ते दरवार ॥ हरिबल नृपने भोंदिया, उपनो हर्ष
 अपार ॥ १२ ॥ हरिबल मुरपति सारिखो, धेठो धरावी छत्र ॥
 मंत्रिपण प्रणिपत करी, दावो नृप कर पत्र ॥ १३ ॥

॥ दाल ११ नी ॥ शेरुंजानो वासी साहेव, पाहारे दिल
 वस्यो रे ॥ मोरा साहेवा ॥ आदिजिन कर्ह रे नृहार ॥ ए देखी ॥

कागल देइ हर्ष धरे विचगुं रे ॥ मोरा साहिया ॥ ए तो ...
 मंत्री विशेष ॥ तेढवा तुमने मुक्का अपने हेतु रे ॥ मा० ॥
 तुमचे सुसरेजीये लेस ॥ काग० ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ निशि
 दिन तुमचो राखो मिमचो मल्या तणो रे ॥ मो० ॥ तुम सुस
 रोजी भूपाल ॥ दगिसण टीने पावन कीने आंगणो रे ॥
 मो० ॥ तुमची सामुनो कृपा ॥ का० ॥ २ ॥ सुसरो
 जमाई आनंद पाई एकठा रे ॥ मो० ॥ नेमी करो रंग रोल ॥
 नेह सुधारस बरसे पावस गहवटा रे ॥ मो० ॥ उपजे ज्युं रंग
 चोल ॥ का० ॥ ३ ॥ अमचो स्वामी तुम शिर नामी प्रेम
 गुं रे ॥ मो० ॥ कष्टं मुख वचने एम ॥ तेमाटे स्वामी अंतर
 जामी नेगुं रे ॥ मो० ॥ पाउ धरो धरी प्रेम ॥ का० ॥
 ॥ ४ ॥ सुसरो ने मासु नही कांदि फामु पावती रे ॥ मो० ॥
 आव्या पिना माणाधार ॥ पजर तिहां छे जीव इहां छे भावधी
 रे ॥ मो० ॥ इगिपरें राखे छे प्यार ॥ का० ॥ ५ ॥ ते
 माटे तुमने कहुं गुं मभने घणुं करी रे ॥ मो० ॥ दंपति थड
 एक रंग ॥ वेगा थावो वार म लावो सहचरी रे ॥ मो० ॥ ल्यो
 लेना तुम संग ॥ का० ॥ ६ ॥ इगि परें सयणा मंत्री वयणां
 सांभली रे ॥ मो० ॥ हरख्यो हरिबल ताम ॥ काग० वांची
 मनमां माची मन रली रे ॥ मो० ॥ सेना सजि अभिराम ॥
 का० ॥ ७ ॥ तिहांथी मंत्री उठयो मंत्री शीघ्रथी रे ॥ मा० ॥
 आव्यो ने कुमरी पाम ॥ तातनो मंत्री ओलख्यो मंत्री अग्रथी रे ॥
 ॥ मो० ॥ बसंतसिरापें उल्लास ॥ का० ॥ ८ ॥ मिलवा
 उठो कुमरी बूठी नयणथी रे ॥ मो० ॥ हर्षनां आंमू जोर ॥
 जनरुने दीरें मिलियां भगि परें सयगथी रे ॥ मो० ॥ मंत्री
 कुमरी सडोर ॥ का० ॥ ९ ॥ वेसि एकांतें कुमरी खांतें पूछ
 ती रे ॥ मो० ॥ कुशल खेमनी रे बात ॥ नात पितानां

उदाम ॥ हरिबल राजा चढत विजार्ज वाजने रे ॥ मो० ॥ पा
 ल्या जनमनी भूम ॥ का० ॥ २० ॥ सुसरानो मंत्री पुष्प
 विजो नेयता रे ॥ मो० ॥ ले चाल्यो दपति सार ॥ श्रीम प्र
 याणें थाथो निशाणें देयता रे ॥ मो० ॥ आव्या ज्यां परणी नार
 ॥ का० ॥ २१ ॥ ते वन देवी दपति हगती दीधला रे ॥ मो० ॥
 देरा ते वनमांडि ॥ किधा उतारा जीमण सार्ग कीधला रे ॥
 मो० ॥ चउरगी सेना उच्छाटि ॥ का० ॥ २२ ॥ प्यारि
 पयपे पियुने जपे हेतनी रे ॥ मो० ॥ बाणीये वीनवे भूप ॥ इंद्र
 पुरी सम नाम रहे तिम वेतनी रे ॥ मो० ॥ नगरी वसायो चूप ॥
 का० ॥ २३ ॥ श्रीजिनमदिर अनिही सुंदर चौपडु रे ॥ मो० ॥
 कगे इहां तीरथ ठाम ॥ जे मुझ परणी ते करो करणी रूप
 रे ॥ मो० ॥ जिम रहे जगमें नाम ॥ का० ॥ २४ ॥ तब
 ते मच्छी प्यारी सुलच्छी वयण्यी रे ॥ मो० ॥ समरचो त्यां
 सागर देव ॥ गुणणो रागो पुण्यविभागी सयण्यी रे ॥ मो० ॥
 आव्यो सुर तनखेव ॥ का० ॥ २५ ॥ सुर कहे शाने तेदो
 माने ते कदो रे ॥ मो० ॥ जे होय मननी ह्व ॥ तब कहे हरि
 बल दाखां सुरबल मने बढा रे ॥ मो० ॥ नगरी वसायो सुब
 ॥ का० ॥ २६ ॥ तब तिहां नाकी बाकि न राखी पलकमें रे
 ॥ मो० ॥ बामी त्यां नगरी विस्तार ॥ गढ मढ मंदिर पोलगुं
 सुंदर हलकमें रे ॥ मो० ॥ रचना कीध अपार ॥ का० ॥
 ॥ २७ ॥ भीमनिमुवत व्रजिम उधृत सो हती रे ॥ मो० ॥
 विव दव्युं करि चत्त ॥ दपति दोनी मूरति कीनी मोहती रे ॥
 मो० ॥ पूर्व जे लखुं देवत्त ॥ का० ॥ २८ ॥ राग बेधाउक
 द्विग ने दंडल देसिने रे ॥ मो० ॥ दपति पयां उजमाड ॥ बो
 था उछासनी येम प्रकाशनी पेसिने रे ॥ मो० ॥ कदि गदियें
 हग्यारमी दाड ॥ का० ॥ २९ ॥ इति ॥

रंग वधामणां ॥ ए आंकर्षी ॥ एतो पूजा भक्ति करी ॥ ५ ॥
 एतो प्रणम्या देवीना पाय ॥ स० ॥ १ ॥ घन घन मावझी
 जगतमां, भगदी तुं जन मुख हेत ॥ स० ॥ दीन दुःखीया जीवने
 उद्धरी, करी पावन सपद हेत ॥ स० ॥ २ ॥ इम आसना
 वासना देवीनी, करि दंपती बोले आशीष ॥ स० ॥ माना जीव
 जे मुरगिहिनी परे, अम पुढची सचली जगीश ॥ स० ॥ ३ ॥
 हिवे हरख्यो कंचनपुर धणी, एतो वसनसेन भूपाल ॥ स० ॥ तेष
 वसतसेना रागिणी, पट्टराणी थड उजमाल ॥ स० ॥ ४ ॥
 निज पुवीने वर कार्णें, शिणगागी नगरी ते सार ॥ स० ॥
 एतो देव दाणव विद्याधरा, एतो जोवा मिलिया अपार ॥ स० ॥
 ॥ ५ ॥ एतो गजरथ घोडा पालखी, शिणगारच्या ते बहु ठाड ॥
 ॥ स० ॥ राज मारगमां विराजता, पथगव्या सोवन पाड ॥
 स० ॥ ६ ॥ दुर्वांनां हे तोरण बांगियां, विषें मुरतरु दल मड
 केन ॥ स० ॥ एतो घर घर चहुटे चाचरे, फुलमालापुंज सोहंत
 ॥ स० ॥ ७ ॥ टोडे टोडे मोतीना झुनणां, लहकी रक्षां तेजवें
 तेज ॥ स० ॥ मानुं कुमरी वरने निखवा, आवी स्वर्गपुरी नेहे
 ज ॥ स० ॥ ८ ॥ शिणगागी नगरी इणिपरें, हरखी नृप वसं
 तसेन ॥ स० ॥ चतुर्गो सेना सज करी, वर कुमरीने तेडवा
 तेण ॥ स० ॥ ९ ॥ गयणांगण गूढो उच्छले, गुंझालां गुंजे नि
 शाण ॥ स० ॥ साबेळां सबळ ते सज करयां, नगरीजन कुंभ
 मुजाण ॥ स० ॥ १० ॥ इम आडवागुं नरपति, सामयुं सबळ
 सजेय ॥ स० ॥ चाल्यो कुमरी वरने तेडवा, पुरजनगुं हर्ष धरे
 य ॥ स० ॥ ११ ॥ नखयोवन नाग सोहामणी, मिली गावे मधु
 रां गीत ॥ स० ॥ रंभा उर्बेक्षांना मद् गादनी, गावे कोकिल स्व
 रनी रीत ॥ स० ॥ १२ ॥ दलवादल देखा पुत्रीनुं, नृप पुत्र
 इत्य भरत ॥ स० ॥ जिम भक्तिने समकित मिने, निष

॥ २५ ॥ जी जी भविषां साधुनी संगतें, लखो जीवदयानो धर्म
 ॥ स० ॥ यषो परसन जलनिधि देवता, तिणें वधारयो मच्छीनो
 भर्म ॥ स० ॥ २६ ॥ यषो चावो ते चिहं सृष्ट्यें, भोगवें शुभ
 ऋद्धि समृद्ध ॥ स० ॥ जाणे सुपतिनो समोवडी, यद बेठो म
 च्छी मसिद्ध ॥ स० ॥ २७ ॥ मळें प्रगच्छा सद्गुरु जगतें,
 धपगारी परम कृपाल ॥ स० ॥ कहि चोथा उल्लासनी बारमी,
 लखें संयोगनी दाल ॥ स० ॥ २८ ॥

॥ दुहा ॥ एइवा सद्गुरु वयगधी, पाम्यो जिनवर धर्म ॥ यषो
 परसन जल देवता, वधियो मच्छी भर्म ॥ १ ॥ हरिचल दो पद
 बां लखो, सागरदेव पसाय ॥ टकुराई ववीश लाखनी, पायकें अ
 श्व गुहाय ॥ २ ॥ गुहा दंड विराजता, दिसता जाणे पहाड ॥
 गजशालामें गज घटा, मोट नदस अडार ॥ ३ ॥ सव विलभें
 संसारनां, शोलवें राणी सच्छ ॥ पटराणी बापी वडो, वसंत
 सिरी मुकपच्छ ॥ ४ ॥ मृगगी जे परिजेतनी, काळी कर्कशा नार ॥
 ते पण हरिवलें सग्रही, करि अचडर अवतार ॥ ५ ॥ अमारि
 पलावे चिहं दिशें, जिहां सूची छे आण ॥ तिहां सूची को जी
 वनी, काडी न शके प्राण ॥ ६ ॥ इगिपरें लीला भोगवें, पूरव
 पुण्य पसाय ॥ चावो यषो चिहं सृष्ट्यें, महोदो हरिचल राय ॥ ७ ॥
 हिवे सुसरो हरसैं करी, वमतमैन भुयाळ ॥ जाभाताने बीनवें,
 कर जोडी उजमाळ ॥ ८ ॥ यो अनुमति दीक्षा तणी, आणी
 हर्ष अपार ॥ शिव रमणी वरवा अयें, लेखु मजम भार ॥ ९ ॥
 एम कही आगा लडी, मासू सुपरो दोय ॥ पंच महाव्रत उच्चरयो,
 सुविहित सद्गुरु जोय ॥ १० ॥ चढवें परिणामें करी, पाठे
 पंचाचार ॥ वग्न तयस्यानां धनी, ययां सूचां अगजार ॥ ११ ॥
 सपक भेणी चढतो धकां, तैरमुं लखो गुणठाण ॥ शुक ध्याना जो
 गयी, पाम्यां केवल नाग ॥ १२ ॥ चोशड इशादिक पिनी,

॥ १९ ॥ पुर जन सह राजी यया ॥ पु० ॥ नयणें निरग्री
 ना हो ॥ सोदरे भिलो शुभ मनाये ॥ पु० ॥ नृपने वरा
 लो मनाय हो ॥ सु० ॥ २० ॥ भले आदरे उच्छवे पु० ॥
 पदोत्तुप दरबार हो ॥ छत्रीय राजकुटी सिन्ध्या पु० ॥
 निद्रिया बाँह पसार हो ॥ सु० ॥ २१ ॥ भल भला लोच मे
 र्त्त ॥ पु० ॥ नृप पण ते करे भग हो ॥ मनमाना पच्छी
 नेने ॥ पु० ॥ देह शिखाउ ते रंग हो ॥ सु० ॥ २२ ॥ इणिरें
 लीला राजनी ॥ पु० ॥ भोगव मच्छीगय हो ॥ रदे भातो रमना
 ने ॥ पु० ॥ वीशाला पुरदाय हो ॥ सु० ॥ २३ ॥ गोज इलापे
 चंदमा ॥ पु० ॥ मोहे ज्य ऊनाम हो ॥ मिम हरिचल गोज जन
 दे ॥ पु० ॥ सोढे तेजयकाश हो ॥ सु० ॥ २४ ॥ प गुण जीवद
 या नतो ॥ पु० ॥ फालिया मनोरथ मिट हो ॥ लज्ज चोथा उ
 लापनी ॥ पु० ॥ दा० नेमी कही पगनिद हो ॥ सु० ॥ २५ ॥ हरि ॥
 ॥ दुहा ॥ पच विषय सुर विलसाता, बीना केना दिख ॥ वन
 लमिरी पटनारीये, जन्म्यो पुर रतन ॥ १ ॥ श्रीवल नाम निद
 र्त्त, मगटपो माहावलवत ॥ हरिचल केरो पुरदा, मकल्लना श्री
 न ॥ २ ॥ दुसमसिरी जे मेकनी, निणे पण जन्म्यो पुर ॥ नान
 रिनाने मुख दिजे, चखवे धानो मुख ॥ ३ ॥ मवल्लनामे पच जे
 मगटपो ज्यं रवितेज ॥ मानपिता दग्ग्ये धणुं, देखी दो सुन हेन
 ॥ ४ ॥ गमने लग्नमण जोड जु, मोहे लु दो धान ॥ दान माने
 आगला, पुहवामां करे स्यात ॥ ५ ॥ जोड मिली दो भ्रा
 तनो, श्रीवल मुख नाम ॥ राज काजमे लल्ला, गले मन अभि
 रास ॥ ६ ॥ बीनी गणी जे अछे, पौदरो जे शुभ मय ॥ तिणे
 पण पुणना योग्या, जन्म्यो पुर रतन ॥ ७ ॥ इणिरें लीला
 भोगव, हरिचल पण दिख्यात ॥ संसारिक जे सुर कथा, बिल्लो
 ते सुख सात ॥ ८ ॥ नन धन श्री सुन सखनी, अजर रम

सां० ॥ ६ ॥ को कहां नात न को कहां पात ने ने को कहां
 भात ने को कहां जान रे ॥ इणियें मयग मयग ने वयणथी रे,
 मयग बेची लीधु ख्यात रे ॥ सां० ॥ ७ ॥ को कहां प्रात
 को करो बेरने रे, को कहां माच ने को कहां कुड रे ॥ यावें
 छे बने सहने कालथी रे, आखेर प्राणी धूड ने भी धूड रे ॥ सां०
 ॥ ८ ॥ कूडी माया ने कूडी कापिना रे, कूडा ले भया बंधव लो
 करे ॥ कूडी छे दुनियां बाद ॥ उड उड रे ने पुण भने होवे
 कोर रे ॥ सां० ॥ ९ ॥ प्राणथी बादा रे जेहने जाणिये रे, राखीये
 वेने उरु करि ग्रंथ रे ॥ ने पुण न गेह उयो दुडवा रे ॥ जाना ने
 लीधे पहोरे पंथ रे ॥ सां० ॥ १० ॥ कोरि गरा ने कोरि जायने
 रे, कोरि छे प्राणी जायणहार रे ॥ पुण विजणा दुण बाटहो रे,
 जाणे ने प्राणी हाथ पना रे ॥ सां० ॥ ११ ॥ न राणा
 ने कृग ने रांरने रे, भावरा एजिज पद रे ॥ न राणा न राणा
 मुहने कोरुया रे, उतरना ने भरना पद रे ॥ सां० ॥ १२ ॥
 ग्यो रे भरोसो काचा रुभना रे, ग्यो रे रुभना रुभना पद रे
 देखने संघारान तनी पद रे, उलो ने जावे विगम नद रे ॥
 सां० ॥ १३ ॥ दश रे हृष्टि मानव भव नशो रे, पान्थो नो न
 नप कदाय रे ॥ तो दली धिरे धिरे पापचो दो नो रे ॥ निम
 कोरी गुणासने न्याय रे ॥ सां० ॥ १४ ॥ जान दान नप
 भावना रे, भाव्यो ने जिनदरे चउविद ॥ १५ ॥ नहना नो को
 ने सप रुभभापथी रे, लुईये विगये निज नप कद रे ॥ सां०
 ॥ १६ ॥ होवे ने सहेन गण पुण्य जावना रे, लाउगुनु ने
 अजाची होव रे ॥ कोही गण फल नप ० दानथी रे, ए फल
 गुणनु दजि पद जोय रे ॥ सां० ॥ १७ ॥ व्याने दीये ने धन
 विमण लहे रे, चोगेनु पामे धन कपवनाय रे ॥ दान गण पामे
 गुण सवणी रे, दान रुपावनी सन्या न थाय रे ॥ सां० ॥

शक्ति ॥ अष्ट करम दल दुर्लभ कीर्ति, बेमवा सिद्धनी पंक्ति ॥
 म० ॥ १६ ॥ एकादश जे आरुनी प्रतिमा, मांगी जे वरा
 ने ॥ विधि पूरेहुं जिन अर्चने, ते पण बडि एक ताने ॥ म०
 ॥ १७ ॥ गारन अने पाठ ए चातो, जो जो भविषी रंगे ॥
 दग आरुने निम वाइ शुभ प्रतिमा, निम बडि मच्छि अर्चने ॥
 म० ॥ १८ ॥ एत आवश्यक नरकार आदं, तेहना बडे उप
 पान ॥ गिवरमणी वरवाने हेने, पहेगे माळ प्रधान ॥ म० ॥
 ॥ १९ ॥ आरुकरन उपधान वशा रिण, नरकार क्रिया न मूत्रे ॥
 माग्ने पण साग वशा रिण, वाचन मूत्र न मूत्रे ॥ म० ॥ २० ॥
 पंचांगी मे जो जो मरुत, छ अक्षर परगट ॥ ने जाधिने हरि
 बल पोने, करु करणी गहगट ॥ म० ॥ २१ ॥ इगिपे वृ
 रागी गृह बेडा, बार मजमन पा ॥ विरुगण सडे भारे करिने,
 आत्म भव मजराट ॥ म० ॥ २२ ॥ इगिपे जे करे प
 ल्यनी करणी न कोट करेने वारी ॥ ने उपर जे मुगजे प्राणी,
 माग्नी करु ॥ म० ॥ २३ ॥ पापे अरे बीने
 वर, न दया आत्म ॥ म० ॥ २४ ॥ जे जीव देवता, मज
 पंचरिण ने वारा ॥ म० ॥ २५ ॥ ए वरवाये जेन रुग्ण,
 बीछ थदा वागद ॥ सारि मरा उमगीव मजवाता, विद म
 मज्या उलाट ॥ म० ॥ २६ ॥ पाठगमने विद, विरुग
 जे हट रुग्ण ॥ वारन मजराटा विने पण कीरा, प्रतिपुस
 रिवा ॥ म० ॥ २७ ॥ म० ॥ उपर मजराट, देउट मरी
 जी दीये ॥ श्रीवादास मुगने वारी, मा विनये जग मरी ॥
 म० ॥ २८ ॥ माव पावे पडे मजरी, मज निम पडिवा
 मजरी ॥ मा मजरी मज मजरी वारी ने मजरी मजरी वारी ॥
 म० ॥ २९ ॥ मज मजरी मजरी देउट, मज मजरी मजरी
 मा मजरी मजरी मजरी मजरी मजरी मजरी मजरी ॥ म० ॥

॥ १८ ॥ जोरुमो उद्धा शेषुजा उपे विजगने पानिनी ॥
 मारभर गदि शवक कुरुये, ना कसे जम नीने ॥ ५ ॥
 ॥ १९ ॥ आनेने ममये एहवा प्राणी, जे रभा गनन मरीया ॥
 मो शु तदा ते काळमुं करेव, गी नम करवी पगजा ॥ ६ ॥
 ॥ २० ॥ ए हृष्टांत सुणीने भाविया, मानतो मार मान ॥
 र्णी ननना ते गुग भांग्या, ते मत नानने राव ॥ ७ ॥
 ॥ २१ ॥ ए भविकार सुणी जे मरेहे, न लहे मंगलमा ॥ जो
 पा वहागनी शाल पक्षमो, लहो ए भागी रमाळ ॥ ८ ॥
 ॥ २२ ॥ इहा ॥ इम कर्णी कर्ता पत्ता, बोल्या ममराउ उपे ॥
 एहे सुनिपंड केवरी, पाउ गारजा उरये ॥ ९ ॥ शता नाका
 राजीया, निनिया घोमड इह ॥ नद कमल रचना करी शरदा
 शरदोमंद ॥ १० ॥ सुनी बगमनी पासीने शरद मार ॥
 ॥ ११ ॥ मन्माने नृम मारीने, ग्राम पगायो बीर ॥ ११ ॥ ममरा
 ए मानीया, पाह मगेवर जाय ॥ निर नृम निव पा शरद ॥ १२ ॥
 पगदा निम मुठ पाय ॥ १३ ॥ पाशुक जन धर मरी ॥ १४ ॥
 धुन जल हेत ॥ बबनाएत जलधर मुं बगमे भावि मर गन ॥
 ॥ १५ ॥ हाक १६ मी ॥ देवी माप्पाननी ॥ बगमे मर वार ॥
 बागी, जानी ममार अमार ॥ अवा वि जम ॥ १७ ॥
 नानी, प करो मनाद निमार ॥ १८ ॥ पगमा एव पगम हेत
 पेने मंगागी जीर ॥ नगर निमोदे नावि बर ॥ १९ ॥ ममरा
 मरीर ॥ २० ॥ आदे एह माता मतोरा एव पगमा, मदाद व
 मारी ॥ बोरीद दहके जीर देहादे पगमाद पदो मारी ॥
 ॥ २१ ॥ पावे इतिपना पद मयगा, मोल्या विपद मेरीर ॥ ए
 रीमो मदाद जे मेने ते मेने पाव मोरीर ॥ २२ ॥ एहेक इतिप
 मोरीर मोने, जीर मेने ते पाव ॥ २३ ॥ इहा कुरु इनी अवि, मी
 मरतो एनी ॥ २४ ॥ मोमने विपे एहेक हेतो, रीमो

[illegible]

उपनेशुं रे, रागे ते वेग भाव ॥ सो० ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 रे, ही गति होवे महान ॥ सो० ॥ १४ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 निज सोरि रे, मेची द्विजनी नाति ॥ सो० ॥ १५ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 पे,अशुं रे, संतोषी भरी भाति ॥ सो० ॥ १६ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 शशी यथा सह नातना रे, जेता द्विज बहारा ॥ सो० ॥ १७ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 ते हो वृमनि मने रे, गदा ते दाम विलास ॥ सो० ॥ १८ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 ॥ १४ ॥ मेरवे हगिभट बोनिदी रे, रे वरा दुष्ट नम ॥ सो० ॥ १९ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 का हो दुष्ट दासिदीये रे, रे दुष्ट नावनी स्वम ॥ सो० ॥ २० ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 ॥ १५ ॥ तव निहां द्विज सपत्नी कह रे, एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 ॥ सो० ॥ २१ ॥ हनिता पीडयता जय्या रे, रे न बर्हि ना ना ॥ सो० ॥ २२ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 ॥ १६ ॥ ॥ १६ ॥ इस कहि द्विज सपत्नी एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 दयाप ॥ सो० ॥ २३ ॥ हिने एषा ही अम सुख-दा ॥ सो० ॥ २४ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 अम्याप ॥ सो० ॥ २५ ॥ ॥ २५ ॥ ॥ २५ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 बाजी अम दाम ॥ सो० ॥ २६ ॥ ॥ २६ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 नरये दाम ॥ सो० ॥ २७ ॥ ॥ २७ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 रे, देई धवा नीर ॥ सो० ॥ २८ ॥ इषाम दाम ॥ सो० ॥ २९ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 हो मतिवना सोर ॥ सो० ॥ ३० ॥ ॥ ३० ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 अम्या रे, गाता उर अमर ॥ सो० ॥ ३१ ॥ ॥ ३१ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 निहना दुर्धी अमर ॥ सो० ॥ ३२ ॥ ॥ ३२ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 गदा रे, गदा ही हिने ही ॥ सो० ॥ ३३ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 रे, गदा ही हिने ही ॥ सो० ॥ ३४ ॥ ॥ ३४ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 ही ही रे, गदा ही हिने ही ॥ सो० ॥ ३५ ॥ ॥ ३५ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 एषा ही हिने ही ॥ सो० ॥ ३६ ॥ ॥ ३६ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 ॥ ३७ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 ॥ ३८ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 ॥ ३९ ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी
 ॥ ४० ॥ एषा हिने ज्ञा ज्ञा नेहनी

विहा, उपनंद मिलवा रूप ॥ पाथ सट ॥ मित्रों बेमाइनों की
 धूर ॥ १२ ॥ दिवें सहू घेडा रगमें, कगता रात उकोट ॥ निण
 समे आल्या साधुजी, देवा समारित गाव ॥ १३ ॥

॥ दाल २० ॥ मा ॥ मृडा रे तु जड बहेन मंडमडा रे ॥ ए
 देवी ॥ तब इग्ले सउ उटीने, कम जोडी नामें शीगो रे ॥ ग
 पण भाविक देखोने रे, देवे सहने अर्माशीयो रे ॥ १ ॥ भवि सु
 णमो रे, इहां गुरु पण लाभ कमावे रे ॥ ए आरुणी ॥ माम खम
 णनुं पाणुं, करी वेडा त्या चित्रनाला रे ॥ माथ सहू पण तिहा
 कणे, गुरु पासं वेडा संभारी रे ॥ भ० ॥ २ ॥ अमकता यथा
 स्थित कहि, सह बुझव्या प्राणी सजाणो रे ॥ समारित यामना
 पारीया, गुरुमुखी सुणी वखाणो रे ॥ भ० ॥ ३ ॥ तब द्विजणा
 कर जोडीने, पुछे मंडा विशाखानी माना रे ॥ आ दो पुत्री दोना
 गिणी, तस काद होये मुख शाना रे ॥ भ० ॥ ४ ॥ तब
 कृपि दो कुमरी तणी, तस कर्ननी रेखा जोय रे ॥ आजयी ॥
 एक वर्षनुं, गुरु भाखे आउगु होय रे ॥ भ० ॥ ५ ॥ त्यागपी
 मुख दामधे, जो जिन पागगें बह शे रे ॥ मित्रा पर जो उड
 शे, तो मन बलिन लहेसे रे ॥ भ० ॥ ६ ॥ इम कृपि बहे सुण
 भउणी, तुम मारग शुद्ध बताव रे ॥ जो ने भागने वा सो तो
 सुखनी दोरी कपावूं रे ॥ भ० ॥ ७ ॥ तब मणी कहे माव जी,
 तुम पागग शुद्ध भांखो रे ॥ काज सरे जेहवी ॥ २ ॥ अम कृपा
 करी ने दाखो रे ॥ भ० ॥ ८ ॥ तब गुरु कह सुणी भावको, तुम
 एजो प्रभु शुभ जाणीरे ॥ प्रभु पूज्या ने पारीया इम लोकमें ॥ १ ॥
 वाणी रे ॥ भ० ॥ ९ ॥ सद्गुरुवचन न्हदे बरी तुम आपधी मननुं
 नाणो रे ॥ प्रभु बंदन फल सांभली तम मनभर लखे आणो रे ॥
 भ० ॥ १० ॥ भविष्यो रे तुम जिन बंदन भणी जावो रे,
 तो मीठा मेग पावो रे ॥ ए आरुणी ॥ वामर उरी सादधी दा

पनसुं तिनभणी जानुं रे ॥ उलट भाणी भावणी तो, थोथ तणुं
 फल पावुं रे ॥ भ० ॥ ११ ॥ उडे चैत्य गमण भणी ए तो, परी
 शुद्ध ते बेशी रे ॥ छड तणुं फल पायी ते लहे, एम केवली दे
 चपदेनी रे ॥ भ० ॥ १२ ॥ चांग्वा मोपारी कर छीपा, तव अ
 ठमनुं फल पावे रे ॥ पगलु दे जावाने देहरे, तव दशम तणुं फल
 आवे रे ॥ भ० ॥ १३ ॥ द्वादश तप सम फल छहे, ए तो देहरा
 मारग आतां रे ॥ अर्धे पंधे लहे देहरे, ए तो मास खमण फल
 आतां रे ॥ भ० ॥ १४ ॥ देहक देले दृष्टिमें, तव मास खमण फल
 लाभे रे ॥ ज्ञा पडोने चैत्य अहदी, तव स्वदमासी फल लाभे रे ॥
 भ० ॥ १५ ॥ तिनव वाम्णना करमधी, ए तो वरसी तप
 फल होवे रे ॥ वण प्रदक्षिणा देयतां, तम अत वर्ष तप फल जो
 वे रे ॥ भ० ॥ १६ ॥ महम ते वपे उपवास जे, फल होवे तिन
 पुने पता रे ॥ पुण्य अनंत ते बरे, तिनस्तवना भावे करे तो रे ॥
 भ० ॥ १७ ॥ चैत्यम हातो काढतां, फल जो उपवसन पावे रे ॥
 आंगी रवे जा विठवने, सटप पांयण लाभ उपावे रे ॥ भ० ॥
 ॥ १८ ॥ लाय उपायण फल लहे, एक फू नी माया घडावे रे ॥
 वातिव गोत मम भागद, हीने लाभ अनन गृण भावे रे ॥ भ०
 ॥ १९ ॥ घृत्नीरु वनु भागद, कर्ता छहे मंगलमाया रे ॥ आ
 गति करे मम तिन तगा, तम जाये भागति वाया रे ॥ भ० ॥
 ॥ २० ॥ न्दरण करे तिन नी शिने, तम होवे भातम शुद्ध रे ॥
 वृद्ध उखेवे मम भागद, ते म गुरु मम लहे बद्ध रे ॥ भ० ॥
 ॥ २१ ॥ नाटक कर्ता पदरी लहे, तिन चरि हस्तिन देवा रे ॥
 म नगर मुग नृप पद लहे, मम मेवारी लहे मंडा देवा रे ॥ भ०
 ॥ २२ ॥ जो वण काट पुता रे, भरमाण पाव उपावे रे ॥
 हनुवा कर्ता मरेरे, ते जावे मुक्ति दुरारे रे ॥ भ० ॥ २३ ॥ राव
 ण ते संशुद्धी, कर्ता अश्वरु ने नुनो रे ॥ ता पे मान न शक्ति

जिन पदवीनी लहेवानां रे ॥ भ० ॥ २४ ॥ धोणिकगयें वीगनी
 करी ह्येस जवनी पूजा रे ॥ पद्य नाभ तथिकरु. हांजे भावति चो
 वीशी राजा रे ॥ भ० ॥ २५ ॥ कृष्णपाल पुरब भों, कोढी
 पांचनी फूट चढावे रे ॥ देण भद्रागनां अगिपति. ययो फूट
 अदायी फावे रे ॥ भ० ॥ २६ ॥ इणि पों प्रभुनी पूजाधकी,
 ए हो सपलां संकट माजे रे ॥ स्वर्ग मुगति मुग्य पाभीयें. वली सं
 सारिक मुस छाजे रे ॥ भ० ॥ २७ ॥ ए अथिक्कार ते सांभली,
 सहनां मन भावें भेदाणां रे ॥ जिन वंदन जिन भक्तिमां. तस आ
 तम रंग रंगाणा रे ॥ भ० ॥ २८ ॥ गृहनी गीग्य सोढामणी,
 मानी बिमें सपली साची रे ॥ चोथा उल्लामनी बीगमी, कहि
 छन्ने साखें राची रे ॥ भ० ॥ २९ ॥

॥ दुहा ॥ कृपिनी गोख सोढामणी, सांभलि भयला विप ॥
 जिन वंदन अर्चाभणी, दिन दिनणा थया विप ॥ १ ॥ कहे उर
 नंद मुणो प्रभु, ही विव वंजि मेव ॥ ते विवि कही अमनें प्रभु,
 निण विप पूजा देव ॥ २ ॥ तव गुरु देव ते दाखवे. द्रोप रहित
 अदार ॥ जिन वंदन अर्चा तणां. शिखवे गुरु आचार ॥ ३ ॥
 रमणी क्रुद्धि तजां करी, जीत्या राग ने द्वेष ॥ देव नेहनुं नाम छे,
 बांजा देव ते रेख ॥ ४ ॥ देव ते नाम धावनें. राखे कामिनी
 संग ॥ ते ससारी मुग कद्या, लुब्धाणा नम भग ॥ ५ ॥ जे सुर
 जीवता जे हुवे, ते भलें राखे नारि ॥ पण थड मुनि संलनी, शे
 सी राखे सार ॥ ६ ॥ मुआ गया परलांकमे. तो पण नगयो वि
 कार ॥ ते शुं तारक ताग्यो, पडिया मोद मझार ॥ ७ ॥ बाहा
 लो वयरी एकसम, देखवे ते खरो देव ॥ तस घरणांजुन सेवनां,
 रहियें शिव तनखेव ॥ ८ ॥

॥ टाल २१ मी ॥ तुमं पांतावर पहेरो जी, मुगने परकलडे ॥
 ए देगी ॥ सांभली गृहनी वाणी जी ॥ हरिवल सांभलो ॥ धु

॥ ६० ॥ भाँभ रे भाँभे जे होवे जी ॥ २० ॥ भाँभे जिना जिना
 जोवे जी ॥ ६० ॥ १२ ॥ दिवे मदेव पुनेव दोड जी ॥ ६० ॥ रोगि
 पोता मे वध होइ जी ॥ ६० ॥ नातिना सुनी जानी जी ॥ ६० ॥
 बायल ने दुष्ट भागी जी ॥ ६० ॥ १३ ॥ निरुन्ध्या नतिथी
 राग्य जी ॥ ६० ॥ क्रोधादभये ते गान्ध जी ॥ ६० ॥ गण ने
 कण्ठ देवे जी ॥ ६० ॥ न जाने को नामनी विभे जी ॥ ६० ॥
 ॥ १४ ॥ तिहाँ जड एक कापटी भया जी ॥ ६० ॥ तिगे निम्ब
 पो विद्या महोदो जी ॥ ६० ॥ बह रूपिणी विद्या शिखी जी ॥
 ६० ॥ आल्या त दो भाँखी जी ॥ ६० ॥ १५ ॥ कापटी वेग
 वेलेइ जी ॥ ६० ॥ आल्या ने विम वेइ जी ॥ ६० ॥ उपनदने
 पर आगे जी ॥ ६० ॥ कपटे डा भिजा सोमे जा ॥ ६० ॥
 ॥ १६ ॥ मरुग घने गीत गावे जी ॥ ६० ॥ उपनदना पाल
 गीतावे जी ॥ ६० ॥ रूपिणी विद्याजोगे जी ॥ ६० ॥ उपने नाडे
 तम योगे जी ॥ ६० ॥ १७ ॥ एक दिन गाने ते पोल जी ॥ ६० ॥
 निरुक्त गावे दो ठो जी ॥ ६० ॥ एहेव उपनद आल्या जी ॥ ६० ॥
 कपटीये दाव ते पाव्यो जी ॥ ६० ॥ १८ ॥ फरसीये घाव त्या
 घाल्यो जी ॥ ६० ॥ उपनद यमवेरे चाल्यो जी ॥ ६० ॥ शानना
 रुम करी नावा जी ॥ ६० ॥ कपटी दो त्याथा वाडा जी ॥ ६० ॥
 ॥ १९ ॥ घाओ रे भाइ घाइ जुओ जी ॥ ६० ॥ उपनद हाग्य रणे
 हुओ जी ॥ ६० ॥ जयदेव आदे कुटुं जी ॥ ६० ॥ आल्या मट्ट
 करी बंध जी ॥ ६० ॥ २० ॥ रोगिणी देखो दो भेदे जी ॥ ६० ॥
 घाल पटी तस पेटी जी ॥ ६० ॥ जयदेव कहे जइ देखो जी ॥
 ६० ॥ हणनारु कुग तस पेत्तो जी ॥ ६० ॥ २१ ॥ घापा जन
 बहु केहे जी ॥ ६० ॥ न लाया गया कोई धेहे जी ॥ ६० ॥
 आरतिनगर कुंभारी जी ॥ ६० ॥ न पटे सुर काँई जारी जी ॥
 ६० ॥ २२ ॥ गाने सादले राँड जी ॥ ६० ॥ नेइ गइ पाशेर

[illegible]

सर्वत्र नाम ॥

पुनः पुनः पाठ्यते

वारा भवद्वि

मा पुरुष

एव एव एव

एव एव एव

एव एव एव ॥ अ

एव एव एव

एव एव एव

एव एव एव

एव एव एव

एव एव एव

एव एव एव

एव एव एव

एव एव एव

एव एव एव ॥

एव एव एव

एव एव एव

एव एव एव ॥

एव एव एव

एव एव एव

एव एव एव

एव एव एव

एव एव एव ॥ ३ ॥

एव एव एव

साज नालें करी शान मोन भरी, चाखियो मे ॥ १० ॥ मनी मरी
 ॥ मो० ॥ ३ ॥ शान ने वन उमर व माने लीया मज शिरा
 नव गुमद साचा ॥ शान ने द्वेष दोग चोग हे जगन्ना नेहन
 बेरा नदीअ काचा ॥ मो० ॥ ४ ॥ फोज नग निरम ॥ माने
 एते दोर ॥ शोपना मोहना मेन कोटी ॥ भाव नृप भवन मन्त्री
 पदो रगद, शोपना मोह नृप सैन्य दाटी ॥ मो० ॥ ५ ॥ जानने
 दर्शन चरण नाने करी, अग्रे बडाव प्रदो मज दंडे ॥ गडना
 इकरी आगरा जावने, अनुभव गण लह नवद पुरे ॥ मो० ॥
 ॥ ६ ॥ एते मोहने आवा चुनरी करी आगरा पत्र नति दह
 दुही ॥ जाग रे जाग नृ मोह उनाव दो, सबद दाटी नृ पं म
 रजो ददो ॥ मो० ॥ ७ ॥ मोह नव कोपियो वन रग रापिया,
 भेरिया मोह निन सैन्य मेरी ॥ पान मध्याय राजा ॥ ८ ॥ नृप
 मन्त्री नृप उपरि चदन बेली ॥ मो० ॥ ९ ॥ नृप मन्त्री रापिया
 मुहान धन घातीया, पातीया माने जग जग देरा ॥ पन्ना रजनी
 मरुस्त जसकाटिया, भावनृप मेनमे रगत रग ॥ मो० ॥
 ॥ १० ॥ साथे उमराव ने अह दश अर मजा नरी मजा का
 विपुल हरता ॥ फोज नव मोहकायना मजदारी, माने नृप
 राना जीत करता ॥ मो० ॥ १० ॥ शान ने द्वेष दो पत्र न मरना
 शोपना करत समामांहे ॥ काप मरी पत्र नवद द ॥ ११ ॥
 रेलीपो भिगे मनगज माहे ॥ मो० ॥ ११ ॥ पान नवराजना
 नाते शिरिया करी, शो न कपायना वीर गो ॥ १२ ॥ नृप मन्त्री
 कोर अने करी, भाव नृप सैन्य कन मोटा ॥ मो० ॥
 ॥ १२ ॥ इणिए मोह नृप सैन्य भेल करी, चाखियो मन्त्री
 पुं पद करवा ॥ आपुही सापुही फोज दोषे पिही, मनमो
 फोज दो मदि लहवा ॥ मो० ॥ १३ ॥ मोहनृप भावदृप दोष
 पोरस चदया, आखदया मुदये पू बेद ॥ नृप चांगामि ने मोनि

ડૉક્ટર કેશવલાલ તામ્બલાલ તરફથી પ્રેર.

શ્રીમદ્ ધર્મસિંહજી

અને

શ્રીમદ્ ધર્મદાસજી

[સામાયિક, આયુષ્યકર્મ અને ક્ષાયક સમ્ય-
વર્તની પર્યાલોચના સાથે]

દેવક

મુનિરાજ શ્રી દુર્ગેશંકરજી

(દરિયાપુરી મંપદાય)

પ્રકાશક

ડૉક્ટર નાગરદાસ કેશવલાલ

ફાઇલ (સ. ગુમરાન)

પ્રથમ આવૃત્તિ

સંવત ૧૯૮૦

પ્રત ૫૦૦

૬. ૯. ૧૯૧૪

બી શ્રીરંગાસન પ્રીટીંગ પ્રેસમાં કેશવલાલ દલસુત-
માંદે ટાન્કુ. ઈ. હામ્બાપટેલની ષોટ-પ્રેસમાં પ્રાદ.

અમૃત્ય.